

De dingen die daarvan verschil

INLEIDING

HET WOORD DER WAARHEID RECHT SNIJDEN

"Benaarstig u, om uzelfven Gode beproefd voor te stellen, een arbeider die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt." (2Tim.2:15)

Zij, die trachten het Woord recht gesneden te onderwijzen, ontmoeten telkens de tegenwerping: "**Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig...**" (2 Tim.3:16). Vanuit deze tekst wordt geargumenteed, dat het ontrend is ten opzichte van God, om de Bijbel in bedelingen te verdelen en de nadruk te leggen op onderlinge verschillen, omdat toch "**alles**" voor ons is, van Genesis 1 tot Openbaring 22.

Betekent dat dan, dat 2 Tim.2:15 en 2 Tim.3:16 elkaar tegenspreken? Zeker niet. Het is een feit dat deze twee teksten, die niet ver bij elkaar vandaan staan, geschreven door dezelfde schrijver, aan dezelfde persoon, over hetzelfde Boek, elkaar **completeren**. 2 Tim.2:15 licht toe, **hoe** Gods arbeider het meest uit de Bijbel verkrijgt, terwijl 2 Tim.3:16 verklaart dat **alles** tot nut van de leerling werd gegeven. Inderdaad is alle Schrift ten nutte, mits "recht gesneden", maar indien verkeerd ingedeeld of helemaal niet ingedeeld, wordt de waarheid veranderd in leugen en wordt dan zeer **onnuttig**.

2 Tim.2:15 is dan ook de sleutel tot 2 Tim.3:16 en tevens tot begrip van en blijdschap in het Woord der waarheid. Het is een moeilijkheid, dat massa Christenen weerhouden worden om de moeite te nemen de Schriften te bestuderen ten aanzien van het recht snijden. En, helaas, bemoedigen hun geestelijke leiders hen dikwijls in deze lusteloosheid.

Enige jaren geleden hoorden wij een predikant uitroepen: "**Sommigen zeggen, 'Dit is voor de Joden en dat is voor de kerk. Dit is voor ons, en dat is niet voor ons.' Ik neem de hele Bijbel!**"

Meende hij daarmee dat we **geen** onderscheid mogen maken tussen Gods programma met Israel ten tijde van het Oude Testament en Zijn programma met het Lichaam van Christus in onze dagen? Zeker niet, maar het klonk wel zo. Bedoelde hij, dat degenen die het Woord recht snijden **niet** de hele Bijbel geloven? Nee, maar hij gaf wel de indruk. Hij ontmoedigde zijn hoorders om te pogen het Woord der waarheid recht te snijden, door toe te voegen, dat degenen die dat doen, bijbelgedeelten beschouwen als niet voor hen geschreven. En deze predikant was vertegenwoordiger van een groot deel van de huidige geestelijke leiders in de kerk van vandaag.

Is het dan verwonderlijk dat de christelijke massa de Bijbel slechts gebruikt bij godsdienstige lezingen, die zelfs ook nog verwaarloost worden? Hoe kunnen zij verwachten interesse in Bijbelstudie te hebben, wanneer hun leiders zelf geen voorbeeld geven? En men hoeft slechts om zich heen te zien om de realiteit hiervan te erkennen. Waar zijn de vroegere Bijbelleraars? Wat gebeurde met de grote Bijbel conferenties die werden gehouden in het hele land? Hoeveel predikanten **onderwijzen** het Woord aan hun gemeenten? En de zendelingen en evangelisten: is er niet een wijdverspreide mening, dat het niet nodig is de Schriften al te zorgvuldig te onderzoeken, omdat het in de eerste plaats "hun zaak is, om zielen te winnen"?

Als resultaat hiervan, **verstaat** de grote meerderheid van gelovigen zeer weinig van Gods Woord. Zij kennen de basisgegevens van de redding, maar schijnen ermee tevreden te zijn, onwetend te blijven over kostbare waarheden die zij, wanneer zij ernaar zouden zoeken om ze te vinden, hen tot **arbeiders** zouden maken, welbeproefd voor God, die zich niet behoeven te schamen in hun dienst voor Hem.

Maar liever dan **studeren** om een beter **begrip** van het Woord te verkrijgen en nuttig in het **gebruik** te worden, beroemen velen zich erop dat zij tevreden zijn met "de eenvoudige dingen"!

En dit na al de ernstige gebeden van Paulus, dat gelovigen de geest van **wijsheid** en **openbaring** in de **kennis** van Christus mogen hebben (Efe.1:17), dat zij mogen **weten** wat hen geschonken is in Christus

De dingen die daarvan verschil

(Efe.1:18-23) en **verstaan** de breedte en lengte en diepte en hoogte ervan! (Efe.3:18). Dit na al zijn **werken** en **streven** en **moeiten**, opdat zij mogen hebben "**de volle zekerheid van het verstand**"! (Kol.1:28-2:2). Dit na al zijn gebeden dat zij zouden mogen worden "**vervuld met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand**" (Kol.1:9). Dit na zijn ernstig vermanen van die vleselijke baby's, wie hij alleen Christus als **gekruisigd** gepredikt had; die hij alleen met melk kon voeden, omdat zij niet in staat waren om vast voedsel te verteren! (1 Kor.2 en 3).

Trage Christenen vinden zichzelf tamelijk geestelijk, alleen al omdat hun **emoties** snel worden opgewekt. Zij beroemen zich op hun tevredenheid met "de eenvoudige dingen", terwijl zij beschaamd zouden moeten zijn wegens hun onverschilligheid tegenover het geschreven Woord van God. Zij bekennen hun grote toewijding tot God, maar verwaarlozen het éne grote middel om Hem beter te kennen. Zij belijden een ernstig geloof in Hem, en toch nemen zij nauwelijks moeite om te ontdekken **wát Hij heeft gezegd**. Zij overdenken niet dag en nacht, zoals David, Gods Woord, noch zoals de profeten "ondervragen en onderzoeken zij ijverig" wat de ware bedoeling is.

De resultaten van dit gedrag ten opzichte van het Woord zijn verbijsterend, want zulken mogen wel Christus vertrouwen tot behoudenis, maar daarna beoefenen zij, in de meeste gevallen, een blind, bijgelovig geloof, dat alleen God **onteert**. **Gevoelens** worden geaccepteerd als **feiten**, en hun eigen **wensen** als Gods **Woord**. Zij gaan op verkeerde paden, terwijl zij zeggen, "Maar ik heb er ernstig over gebeden en nu voel ik me volkomen tevreden." Zij zeggen, "De Heer sprak tot mij" en bedoelen dan eerder een zeker **gevoel**, dan dat zij een passage uit de Schrift doelbewust toepassen. Gedachteloos zeggen zij, "**Als het in de Bijbel staat, geloof ik het,**" en als zij de Bijbel lezen nemen zij daar voor zichzelf uitsluitend dat uit, wat hun hart verwarmt en laten de rest voor wat het is zonder precies te weten waarom. Maar zij die roemen in hun tevreden zijn met "de simpele zaken" en de studie over Bijbelse bedelingen afwijzen op grond van het feit dat de gehele Bijbel voor ons is, missen het feit dat al de Schrift gegeven is opdat **de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust**. (zie 2 Tim.3:17).

Er is een groot verschil tussen het "**kind van God**" en de "**man van God**" en niemand die een kind in de waarheid blijft, kan beproefd zijn als een **arbeider** voor God of als een soldaat van Jezus Christus, want de beproefde arbeiders voor God moeten weten, hoe het Woord der waarheid recht gesneden wordt, en de soldaten die Hij eert, moeten weten hoe het zwaard des Geestes te hanteren.

Wij kunnen begrip hebben voor diegenen, die **begonnen** zijn om de Bijbel te bestuderen op bedelingen en het als verwarrend hebben bevonden. Bijna alle studie van een onderwerp is in het begin eerst verwarrend, maar als wij volhouden beginnen we te **begrijpen** en de vruchten van onze inspanning te oogsten. Inderdaad zullen de Schriften verwarrend blijven voor ieder denkend mens, totdat hij leert om recht te snijden en ze zo te **begrijpen**. En welke vreugde kan er op tegen het beter verstaan van Gods Woord?

Er staat geschreven over de grote geestelijke opwekking onder Ezra, toen de wet werd gelezen en uitgelegd aan het volk van Israel: "**Toen ging al het volk henen om te eten, en om te drinken, en om delen te zenden, en om grote blijdschap te maken; WANT ZIJ HADDEN DE WOORDEN VERSTAAN, DIE MEN HUN HAD BEKEND GEMAAKT**" (Neh.8:13).

Op de morgen van de opstanding waren twee discipelen moeizaam op weg naar Emmaus, met gebroken harten, want hun Meester was gekruisigd. Zij begrepen niet, dat overeenkomstig het profetische Woord, Hij moest lijden en sterven, vóór het binnengaan in Zijn glorie. Toen kwam de Here Jezus Zelf bij hen en, onherkend, verklaarde Hij hen dit vanuit de Schriften totdat zij begrepen, geloofden, en zich verheugden. "**En zij zeiden tot elkaar: WAS ONS HART NIET BRANDENDE IN ONS, ALS HIJ TOT ONS SPRAK OP DE WEG, EN ALS HIJ ONS DE SCHRIFTEN OPENDE?**" (Luk.24:32). Het bestuderen van de Bijbel volgens de bedelingen moge in eerste instantie verwarrend schijnen, maar in werkelijkheid verdrijft het verwarring, legt moeilijke problemen uit, verzoent schijnbare tegenstellingen en verleent kracht aan de bediening van de gelovige.

Als ik binnen zou stappen in een nieuw, modern postkantoor, zal mij alles ongetwijfeld verwarrend schijnen. Maar het zou fout zijn, om voor te stellen, al de post netjes in een hoek op te stapelen en deze achter elkaar uit te reiken aan allen die binnenkomen, zoals sommigen zouden willen doen met de Bijbel. De postbeambten moeten de post "duidelijk verdelen en sorteren", zó dat ieder persoon ontvangt wat aan hem

De dingen die daarvan verschil

geadresseerd is. Wat aan de nieuweling als verwarrend over komt, is echter een vereenvoudiging van het werk dat gedaan moet worden, om aan ieder zijn eigen post te bezorgen.

Toegegeven wordt, dat in de Bijbel, dat wat geadresseerd is aan diegenen van andere bedelingen, ons is gegeven tot lering en profijt, maar wij moeten dit niet verwarren met onze eigen post, of de fout maken van het uitvoeren van aanwijzingen, in het bijzonder voor anderen bestemd. Terwijl ik de post lees die voor mij persoonlijk is bestemd, overhandigt een vriend **mij**, in mijn belang of ter informatie, post die voor **hem** is bestemd. Zijn post en de mijne mogen beide informatief en nuttig blijken, maar ik moet toch oppassen de twee niet te verwarren, en aan hem beloofde dingen te verwachten, of aanwijzingen te volgen, die voor hem bestemd zijn.

De hele Bijbel is dus wel **voor** ons, maar alles is niet **aan** ons gericht, of geschreven over ons, ook al zouden wij het werkelijk verstaan en ons erover verheugen; als wij werkelijk willen weten, hoe dit effectief in de dienst van Christus te gebruiken, dienen we altijd nauwkeurig op te letten: wie richt zich tot wie, waarover, wanneer en waarom.

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK I

DE PRINCIPES EN BEDELINGEN VAN GOD

Eén van de eerste lessen die de bijbelstudent zou moeten leren, is het verschil tussen de principes en de bedelingen van God. De tegenstanders van de leer der bedelingen hebben ons dikwijls ten laste gelegd dat wij bijvoorbeeld leren dat onder het Oude Verbond mensen werden gered door werken der wet, terwijl zij vandaag gered worden door genade door geloof.

Deze stelling is op zijn minst misleidend, want geen weldenkend gelovige in bedelingen zal willen leren dat de werken der wet **op zich** ooit kunnen redden, of iemand zelfs helpen redden.

Wij verstaan duidelijk dat "**uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis van zonde**" (Rom.3:20). Evenmin veronderstellen wij, dat de werken van de **ceremoniële** wet enige essentiële kracht hadden om te redden. Wij hebben niet vergeten dat de Schriften ook leren, dat

"het onmogelijk is dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme" (Hebr.10:4).

Wij koesteren geen illusies vanwege de volstrekte onbekwaamheid van de mens om God te behagen door werken **als zodanig**, in welke tijd ook. De mens is altijd wezenlijk gered door de genade van God, door geloof. Er kon geen andere weg zijn om gered te worden. Dit is een vaststaand principe, waarvan Hebr.11 overvloedig getuigenis geeft, en het zou vanzelfsprekend moeten zijn voor hen, die de volstrekte verdorvenheid van de mens en de oneindige heiligheid van God, als feiten accepteren.

Maar dit verandert niets aan het feit, dat Gods handelen met de mens, en het accepteren van de door Hem gestelde voorwaarden, de eeuwen door telkens veranderd zijn, en dat geloof in Hem daardoor op verschillende wijzen zou worden beleden. Hebr.11 geeft eveneens blijvend getuigenis van dit feit.

Geloof moet God zeer zeker ten allen tijde benaderen op Gods wijze, en trachten door Hem geaccepteerd te worden op welke andere wijze ook, zou uiteraard **ongeloof** en eigen wil zijn. Omdat dus werken nooit redden of **als zodanig** konden redden, deden zij dat destijds als **uitdrukkingen van geloof**.

GODS PRINCIPES

Een **principe**, zoals wij dit woord hierboven hebben gebruikt, is een bestaande grondregel van moraal of gedrag. Wij respecteren mensen met principes; mensen die staan voor het recht, koste wat kost. God, uiteraard, heeft de allerhoogste principes en wijkt nooit daarvan af. Hij haat zonde en zal dit altijd blijven doen. Zonde was, en zal altijd, tegengesteld blijven aan Zijn heilige natuur. In geen enkele tijd is dat anders geweest. Op dezelfde wijze heeft God altijd behagen gehad, en zal dat altijd hebben, in gerechtigheid, barmhartigheid, en liefde. God zal nimmer, ook niet in de minste graad, afwijken van deze principes.

Het **principe** van wet of recht, bijvoorbeeld, is de eeuwen door onveranderd gebleven. Ongeacht welke bedeling ook, wanneer kwaad wordt gedaan, wordt Gods zin voor **recht** tegengestaan. Dit wordt eenvoudigweg getoond door drie Bijbelse voorbeelden:

Kain leefde **vóór** de bedeling van de wet door Mozes. Kain vermoordde zijn broeder Abel. Was dit goed of verkeerd? Kwam hij erdoor in moeilijkheden? Inderdaad, hoewel de geschreven wet van Mozes nog niet gegeven was.

David leefde **onder** de wet van Mozes. Hij beging ook een moord. Was dat goed of verkeerd? Uiteraard verkeerd, en hij kwam erdoor in moeilijkheden.

U en ik leven **na** de wet, onder de bedeling der genade. Veronderstel dat wij een moord zouden begaan, zou dat goed of verkeerd zijn? Zouden we daardoor in moeiten komen - **met God**? Zou het feit dat Christus onze

De dingen die daarvan verschil

zonden droeg op Golgotha moorden enigszins rechtvaardigen? Zou God dit minder als zonde beschouwen omdat het plaats vond onder de bedeling van genade?

U zegt, dat ten aanzien van de ware gelovige vandaag, de volle wettelijke straf voor de zonde is gedragen door Christus en, hoewel hij dit niet wist, ontving ook David op grond hiervan, vergeving. Maar is dan niet het feit dat voor Davids zonden en de onze werd **betaald**, dus meer dan over het hoofd zien, **bewijs** dat de principes van wet en recht blijven vaststaan?

Het principe van de genade is dienovereenkomstig onveranderlijk. Dit kan eenvoudig worden aangetoond met een aanhaling van de Schrift (Rom.4:1-6):

Abraham leefde vóór de bedeling van de wet. Hoe werd hij dan gerechtvaardigd? "**Abraham geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend**" (Rom.4:3). **David** leefde onder de wet. Hoe werd hij gerechtvaardigd? "**Zoals ook David de mens zalig spreekt, die God de rechtvaardigheid toerekent, zonder werken**" (Rom.4:6). **U en ik** leven na de wet, onder de bedeling van genade. Hoe worden wij gerechtvaardigd? "**Doch hem die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid**" (Rom.4:5).

Nu werden in het geval van Abraham en David, werken tot redding **verlangd**, terwijl in ons geval werken tot redding duidelijk **verboden** worden; niettemin is het duidelijk uit bovengenoemde teksten, dat Abraham, David en wij **allen, wezenlijk** gered worden door genade, door geloof, en dat werken **als zodanig** nimmer enige waarde hebben tot redding.

GODS BEDELINGEN

WAT WORDT VERSTAAN ONDER

EEN BEDELING ?

Omdat Gods principes te maken hebben met Zijn **karakter**, Zijn **natuur**, hebben Gods bedelingen betrekking op Zijn **handelen** met degenen die onder Hem staan, met name de mens.

Vele mensen zijn afkerig geworden van het woord "bedeling" door het woord zelf, en dat temeer, nadat sommigen die ernstig pogen het Woord recht te snijden, "**ultra-bedelings-mensen**" genoemd worden. De oorsprong van dit woord echter, heeft een simpele betekenis, want het woord **bedelen** betekent eenvoudig "**uitdelen**". Het woord **bedeling** betekent dan ook **de handeling van uitdelen en toedelen**, ofwel, **dat wat is uitgedeeld of toegewezen**. Er bestaan bijvoorbeeld **uitdelingen** van medicamenten, als medicijnen worden uitgedeeld aan de armen. Soms geschieden deze bedelingen op een bepaalde dag in de week. Nu kan zo'n bedeling van medicijnen iedere week een tijdsduur vergen van een volle twaalf uren, maar hieruit volgt niet dat een bedeling een periode is van twaalf uren! Toch zijn er sommigen die, wanneer zij denken aan bedelingen, alleen denken aan tijdsperiodes! Inderdaad definiëerde één van de grootste Bijbelleraars van de vorige generatie een bedeling als volgt: "Een bedeling is een tijdsperiode, gedurende welke de mens wordt getoetst met betrekking tot gehoorzaamheid aan een specifieke openbaring van de wil van God."

Dit is onjuist, want een bedeling is **geen** tijdsperiode, maar **de handeling van uitdeling** of **dat wat wordt uitgedeeld**. De bovenvermelde Bijbelleraar bedoelde ongetwijfeld dat een bedeling uitsluitend betrekking heeft op een tijdsduur.

Het woord "bedeling" is niet alleen een theologische term. Het wordt vele malen in de Bijbel gebruikt, al wordt het altijd als zodanig vertaald. In Eph.3:2 bij voorbeeld, schrijft Paulus over "**de bedeling van de genade van God, die mij gegeven is aan u.**" Net zo als de bedeling van de wet werd gegeven aan Mozes (Joh.1:17), zo werd de bedeling der genade van God aan Paulus gegeven.

De oorspronkelijke betekenis van het stamwoord voor **bedeling (oikonomia)** is **huishouding**, hoewel het gebruik ervan veel overeenkomt met het Engelse woord "dispensation". Soms wordt dit woord, in andere

De dingen die daarvan verschil

vertalingen, vertaald met **beheren**. Dit is daarom interessant omdat het woord **steward (oikonomos)**, eerder **huisbeheerder** betekent, dan **bediende**, zoals sommigen veronderstellen. De steward was de **hoofdbediende**, degene in wiens handen het huishouden was toevertrouwd. Hij deelde het geld uit voor de huishoudelijke behoeften, deelde het voedsel en kleding uit aan de bedienden en kinderen, betaalde de lonen, etc. Alles was hem overgegeven om in trouw en wijsheid te beheren. Hij was de aangewezen **beheerder** van de goederen van zijn Heer en van de huishoudelijke zaken. Eliezer en Jozef waren zulke stewards (Gen.15:2, 24:2,39:4). Zo lezen we ook in Luk.12:42: **"En de Here zei: Wie is dan de trouwe en voorzichtige huisbezorger (oikonomos), die de heer over zijn dienstboden zal zetten om hun te rechter tijd het hun bescheiden deel spijze te geven?"**

In Luk.16:1,2, waar eveneens het woord **oikonomos** en **oikonomia** vertaald wordt met **rentmeester** en **rentmeesterschap**, hebben we hetzelfde beginsel: **"En Hij zei ook tot Zijn discipelen: Er was een zeker rijk mens, die een rentmeester had; en deze werd bij hem verklaagd, als die zijn goederen doorbracht." En hij riep hem en zei tot hem: Hoe hoor ik dit van u? Geef rekenschap van uw rentmeesterschap, want gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn."**

In 1Cor.9:16,17 wordt hetzelfde woord vertaald met **"uitdeling"**, maar het heeft dezelfde strekking: **"Want indien ik het Evangelie verkondig, het is mij geen roem; want DE NOOD IS MIJ OPGELEGD. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig! "Want indien ik dat vrijwillig doe, dan heb ik loon, maar indien onvrijwillig, (Ik MOET het doen, want) de UITDELING IS MIJ EVENWEL TOEVERTROUWD."**

Let op, dat bij elk van deze gevallen het begrip **verantwoordelijkheid** is inbegrepen. Het was "een **trouwe** en **voorzichtige** rentmeester" die de Heer zocht om over zijn huishouding te stellen. De rijke man ontsloeg zijn rentmeester, omdat hij zijn goederen had verkwist. Noodzaak, ofwel verantwoordelijkheid, werd op Paulus gelegd omdat "een bedeling van het Evangelie" hem was opgedragen.

Een van de duidelijkste teksten in dit verband vinden wij in 1Cor.4:1,2, waar de Apostel Paulus zegt: **"Alzo houde ons een ieder mens als dienaars van Christus en UITDELERS VAN DE VERBORGENHEDEN GODS. "En voorts WORDT VAN DE UITDELERS VEREIST, DAT ELK GETROUW BEVONDEN WORDE."**

Laten we deze betekenis van het woord **"bedeling"** vast in ons geheugen prenten. Als we zien dat een bedeling eerder **verantwoordelijkheid** omvat dan alleen een tijdsperiode, zullen we, indien wij ernstig verlangen om in Gods wil te zijn, trachten de bedeling van Gods genade duidelijk te verstaan en getrouw uit te dragen.

WIJZIGINGEN IN GODS BEDELINGEN

Het moet de nuchtere lezer van de Schriften duidelijk zijn, dat er een grote wijziging heeft plaats gevonden in Gods handelen met de mens bij de zondeval. Eraan voorafgaand hadden Adam en Eva zich verheugd in een onafgebroken gemeenschap met God, toen zij in gezegende onschuld in de mooie hof van Eden leefden.

Maar nu werd alles veranderd. De zonde veroorzaakte een scheiding van God. Adam en Eva werden uit de hof verdreven. Een schuldgevoel kwam over hen, dat van toen af, een rol zou spelen in een groot deel van hun handelingen. Beschaamd om nu, zoals zij waren, voor God te verschijnen, moesten zij bekleed worden. Adam moest zijn eigen brood gaan verdienen door hard te werken voor hemzelf en zijn familie, en Eva zou met smart kinderen voortbrengen. Het ergste van alles, de zonde was in de wereld gekomen, en door de zonde de dood. Dit alles bracht een verandering in de verantwoordelijkheid van de mens tegenover God en medemens.

Vanaf dit tijdstip veranderde Gods handelen met de mens telkens weer. De menselijke regering werd ingesteld bij Noach, na de zondvloed (Gen.9:6), de bedeling der belofte begon bij Abraham (Gen.12:1-3), **"de wet werd door Mozes gegeven" (Joh.1:17)**, **"genade en waarheid kwam door Jezus Christus" (Joh.1:17)**, en werd toebedeeld door Paulus, de voornaamste zondaar, die werd gered uit genade (Eph.3:1-3).

De dingen die daarvan verschil

We stellen vast, dat de juist genoemde, wel de voornaamste wijzigingen in bedeling zijn, maar deze kunnen worden onderverdeeld en er volgen nog meerdere. Omdat de principes van God nooit veranderen, zullen Zijn bedelingen, Zijn handelen met de mens, van tijd tot tijd wel veranderen. Hierbij zijn de voorwaarden tot acceptatie door God inbegrepen. Allereerst waren bloedoffers vereist (Gen.4:3-5, Heb.11:4); daarna werd besnijdenis toegevoegd (Gen.17:14); toen werd gehoorzaamheid aan de hele Mozaische wet gevraagd (Ex.19:5, 6, Rom.10:5); toen "de doop van bekering tot vergeving van zonden" (Mark.1:4, Hand.2:38) en vandaag is het:

"DOCH DEGENE DIE NIET WERKT, MAAR GELOOFT IN HEM, DIE DE GODDELOZE RECHTVAARDIGT, WORDT ZIJN GELOOF GEREKEND TOT RECHTVAARDIGHEID" (Rom.4:5).

Neem er goed nota van dat, hoewel God thans werken tot redding **afwijst**, Hij deze onder andere bedelingen **vereiste**. Dit was niet, zoals we uitgelegd hebben, omdat werken **op zich** ooit konden redden, maar omdat zij, als zij vereist werden, de noodzakelijke uitdrukking van geloof waren.

Traditie leert dat de mens altijd gered werd door geloof in het bloed van Christus; zelfs zij die leefden vóór het kruis moesten vooruitzien in geloof naar de dood van een komende Messias tot redding.

Het wordt hoog tijd, dat deze onjuiste interpretatie, zo diep in de gedachten van zelfs ernstige gelovigen geworteld, weggedaan wordt, want zij heeft geen enkele Schriftuurlijke ondersteuning.

Laat men ons niet misverstaan. Het is waar, dat alle heiligen van de voorbije eeuwen gered werden door de **verdiensten** van Christus' vergoten bloed, maar niet door hun **geloof** in dat vergoten bloed. Van diegenen in de voorbije eeuwen werd verwacht, dat zij alleen zouden geloven wat God tot zover had geopenbaard, of wat Hij **hen** had geopenbaard. Met andere woorden, zij werden eenvoudigweg gered omdat zij God vertrouwden en geloofden wat Hij zei. Het hele plan van behoud is sindsdien ontvouwd, maar de Schriften maken het glashelder dat deze gelovigen gered werden zonder dat zij zelfs begrepen dat Christus voor hen zou sterven.

In 1Petr.1:10,11 wordt dit duidelijk gemaakt: **"VAN WELKE ZALIGHEID ONDERVRAAGD EN ONDERZOCHT hebben, de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u geschied, " ONDERZOEKENDE, OP WELKE of hoedanige tijd DE GEEST VAN CHRISTUS, DIE IN HEN WAS, BEDUIDDE EN TEVOREN GETUIGDE HET LIJDEN, DAT OP CHRISTUS KOMEN ZOU, EN DE HEERLIJKHEID DAARNA VOLGENDE."**

Let wel, zij zochten niet uitsluitend met betrekking tot de "aard van de tijd" of het karakter van de tijden, waarin deze dingen zouden gebeuren. Zij zochten en ondervroegen ijverig om te ontdekken, "WAT...de Geest ... bedoelde," of **wat Hij voor had**, "toen Hij tevoren getuigde van het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarna volgt". En het volgende vers gaat verder met te verklaren, dat God aan hen openbaarde, dat zij niet zichzelf, maar degenen in toekomstige tijden bedienden

Kan er iets nog duidelijker zijn dan dit, dat zij **zelfs niet begrepen** wat de Geest bedoelde, toen Hij het lijden van Christus voorspelde? Hoe konden zij dan gered zijn door geloof in Zijn vergoten bloed?

Een verontwaardigde tegenstander van de leer der bedelingen vroeg ons eens: "Bedoelt u ons te vertellen dat Mozes opdracht gaf om de tabernakel met zijn poort en voorhangsels, zijn koperen altaar en wasbekken, zijn tafel voor toonbrood, zijn gouden kandelaar en reukofferaltaar, zijn ark des verbonds en genadetron, te bouwen, **en hen niet vertelde dat al deze zaken typen waren van Christus en Zijn volbrachte werk?**"

Ons antwoord was eenvoudig, **"Wat zegt de Schrift?"**. Is er enige aanwijzing dat Mozes hen vertelde dat deze zaken heenwezen naar Christus, of dat hij er zelf ook maar enig idee van had? Wij weten **nu** dat deze dingen typen van Christus en Zijn verzoeningswerk waren, en verheugen ons bij het zien, dat God dit alles ondertussen reeds in gedachten had, dat het kruis ook niet een toevallige latere inval van gedachten was,

De dingen die daarvan verschil

maar dat deze openbaring met reden **niet** in het Oude Testament is **opgenomen**. Er is geen aanwijzing dat Mozes ook maar wist, en nog minder leerde, dat deze zaken typen van Christus waren.^{1[1]}

Als het waar is dat Mozes en de profeten wisten en begrepen van de toekomstige dood van Christus, en hadden moeten geloven in Zijn vergoten bloed tot redding, zou dit dan ook niet voor de twaalf apostelen hebben gegolden? Zij hebben echter met Christus Zelf lange tijd gewerkt, het evangelie van het koninkrijk gepredikt, vóórdat Hij zelfs **begon** om hen te vertellen dat Hij moest lijden en sterven, en toen Hij het hen vertelde, bestrafte Petrus Hem vanwege Zijn "verslagen" houding!

Matt.16:21,22: "Van toen af begon Jezus Zijn discipelen te tonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem en veel lijden vanwege de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden, en gedood worden, en op de derde dag opgewekt worden." En Petrus nam Hem tot zich en begon Hem te bestraffen en zei: Here, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden."

Later, toen Hij hen nogmaals vertelde dat deze dingen moesten geschieden, zoals was voorspeld door de profeten, hadden zij niet het minste idee waarover Hij sprak. Dit feit wordt ons nadrukkelijk duidelijk gemaakt door een drievoudig accent in Luk.18:34:

1. **"EN ZIJ VERSTONDEN GEEN VAN DEZE DINGEN,**
2. **"EN DIT WOORD WAS VOOR HEN VERBORGEN,**
3. **"EN ZIJ VERSTONDEN NIET WAT GEZEGD WERD."**

Al die tijd waren zij omgegaan met Christus, predikten het evangelie van het koninkrijk en deden wonderen, gedurende minstens twee jaren, en toch wisten zij zelfs niet dat Hij zou lijden en sterven. Betekent dit, dat geen van hen gered was? Zeker niet. Het bevestigt eenvoudigweg wat Petrus zegt over de profeten, die ijverig zochten en vorstten naar wat de Geest, die door hen sprak, bedoelde toen Hij tevoren betuigde van het lijden van Christus en de heerlijkheid, die daarna zou volgen.

Het zal sommigen van onze lezers zeker verbazen te ontdekken, dat zelfs na de opstanding, op Pinksteren, Petrus zelf in de dood van Christus niet zag, wat wij er vandaag in zien. Hij wist uiteraard

^{1[1]}Er wordt soms verondersteld vanuit Deutr.18:15-19, dat Mozes moet hebben geweten van de komende Verlosser. Maar dit is zaken inlezen in de Schriften. Er is hier niets geschreven over een Verlosser. Dit gedeelte stelt slechts vast, dat God aan Israel een profeet zou verwekken naar wie zij zouden horen, of anders de gevolgen dragen. Moeten we hieruit opmaken, dat Mozes zijn volk leerde om te geloven in de toekomstige dood van Christus tot redding? En als juist aan de profeten, die later de dood van Christus voorspelden, niet toegestaan was om hun eigen en elkaars voorspellingen te begrijpen, moeten we dan veronderstellen dat Mozes **meer** begreep dan aan hen werd geopenbaard? Laten we voorzichtig zijn om aan te nemen, dat de heiligen uit het Oude Testament "**meer zouden hebben begrepen**" van deze dingen, en laten we altijd vragen: "**Wat zegt de Schrift**".

^{1[2]*}: Had Johannes alles begrepen wat wij nu zien in zijn geïnspireerde stelling in Joh.1:29, dan zou zijn gehele boodschap heel anders geweest zijn. Maar de tijd hiervoor was nog niet gekomen.

^{1[3]*}Hier anticiperen velen de openbaring. Zij veronderstellen, dat de elven uitgezonden werden om het "evangelie van Gods genade" te gaan prediken, dat niet eerder wordt genoemd, dan bij Paulus.

**** Al of niet gedoopt.**

Voetnoot: In het licht van de brieven van Paulus is het gewoon **verkeerd** om tot redding, welke ceremonie ook te onderhouden (Zie Col.2:14,20).

De dingen die daarvan verschil

van de kruisiging als een historisch feit, maar hij baseerde hier geen aanbod tot redding op. Weliswaar beschuldigde hij Israel hiervan en toen zijn hoorders overtuigd werden van hun zonden en vroegen wat zij moesten doen, antwoordde hij: "**BEKEERT U, EN EEN IEGELIJK VAN U WORDE GEDOOPT IN DEN NAAM VAN JEZUS CHRISTUS TOT VERGEVING VAN ZONDEN...**" (Hand.2:38).

Zei hij dit omdat hij buiten de wil van God was of verblind door ongelof? Nee, hij was "vervuld met de Heilige Geest" (Hand.2:4). Het was eenvoudig zo, dat de "bestemde tijd" nog niet gekomen was om deze dingen bekend te maken.

Dit brengt ons opnieuw bij het belang van het erkennen van de bijzondere bediening van Paulus. Het is niet eerder dan bij Paulus dat er sprake is van: "**de prediking van het kruis**". Hij is het, die voor 't eerst zegt:

"MAAR NU IS DE RECHTVAARDIGHEID GODS GEOPENBAARD GEWORDEN ZONDER DE WET....

"Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen en over allen die geloven....

"EN WORDEN OM NIET GERECHTVAARDIGD, UIT ZIJN GENADE, DOOR DE VERLOSSING DIE IN CHRISTUS JEZUS IS:

"Welken God voorgesteld heeft tot een Verzoening DOOR HET GELOOF IN ZIJN BLOED, tot een betoning van ZIJN RECHTVAARDIGHEID, DOOR DE VERGEVING DER ZONDEN DIE TEVOREN GESCHIED ZIJN (de overtredingen onder het eerste testament Hebr.9:15) onder de verdraagzaamheid van God,

"Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid IN DEZEN TEGENWOORDIGEN TIJD; opdat Hij rechtvaardig zij, en RECHTVAARDIGENDE DENGENE DIE UIT HET GELOOF VAN JEZUS IS." (Rom.3:21-26).

Dit is wat de apostel Paulus bedoelt met: "**HET GELOOF DAT GEOPENBAARD ZOU WORDEN**" (Gal.3:23).

Dit is het, wat hij bedoelde toen hij schreef van Christus:

"Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, ZIJNDE DE GETUIGENIS TE ZIJNER TIJD. "WAARTOE IK GESTELD BEN EEN PREDIKER EN APOSTEL (IK ZEG DE WAARHEID IN CHRISTUS, IK LIEG NIET), EEN LERAAR DER HEIDENEN IN GELOOF EN WAARHEID" (1Tim.2:6,7).

Maar dit zal nog in een latere les verder worden besproken. Alles wat wij trachten duidelijk te maken, is het feit van **voortgaande openbaring** en de volslagen onschriftuurlijkheid van de traditie dat degenen die leefden vóór Christus gered werden door vooruit te kijken in geloof in Zijn volbrachte werk.

Dit staat in de Schriften niet alleen op een negatieve manier; het is ook op een positieve wijze gesteld. Het is niet alleen duidelijk gemaakt dat de heiligen van vroegere tijden Christus' dood **niet** begrepen, maar in veel gevallen wordt ons precies verteld, wat zij **wel** wisten en geloofden om acceptabel te zijn voor God.

Wij hebben gesteld dat Hebr.11 duidelijk maakt, dat redding altijd de beloning is van geloof. Er is één **thema** dat klinkt door het hele hoofdstuk: "**Door geloof...Door geloof...Door geloof.**" Bij de inleiding tot de lange lijst van geloofsdaden verricht door personen, lezen we dat "**Door dit (geloof) de ouden getuigenis verkregen**" en dat "**zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen**" en de hele lange lijst sluit met de vaststelling: "**Zij allen...hebben door geloof getuigenis gehad**" (verzen 2,6,39).

Maar er zijn ook **verschillen** in Hebr.11, want in bijna elk geval geloofden deze geloofshelden een verschillende openbaring van God en uitten hun geloof op verschillende wijze. Maar nergens lezen we in deze lijst van één, die werd gered door geloof in de dood van een komende Christus. **Wij** zijn het, die **nu**

De dingen die daarvan verschil

weten dat zij werden gered door de dood van Christus. En wanneer Christus **ons** gepredikt wordt, tonen **wij ons geloof**, door op te houden met onze werken en door te accepteren, met nederige dankzegging, wat **Hij** voor ons heeft gedaan.

In Hebr.11:4 wordt ons precies verteld, hoe Abel getuigenis van God kreeg, dat hij rechtvaardig was: "**DOOR HET GELOOF HEEFT ABEL EEN MEERDERE OFFERANDE GODE GEOFFERD DAN KAIN, DOOR HETWELK HIJ GETUIGENIS BEKOMEN HEEFT, DAT HIJ RECHTVAARDIG WAS, ALZO GOD OVER ZIJN GAVEN GETUIGENIS GAF; en door hetzelfde geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.**"

Dit stemt overeen met het verslag in Gen.4:4,5: "**En de Heere zag ABEL EN ZIJN OFFER aan; "Maar KAIN EN ZIJN OFFER zag Hij niet aan"**

Er is hier geen enkel woord over geloof in de dood van Christus. Abel verkreeg getuigenis dat hij rechtvaardig was, **omdat hij het vereiste offer bracht**, en God gaf getuigenis, niet van zijn geloof in Christus, maar van **zijn offers**.

In Hebr.11:7 wordt ons verder precies verteld, hoe Noach een erfgenaam werd van "**de gerechtigheid die is door het geloof**": "**DOOR HET GELOOF HEEFT NOACH, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, DE ARK TOEBEREID tot behoudenis van zijn huisgezin (voor de zondvloed); DOOR WELKE ARK HIJ DE WERELD HEEFT VEROORDEELD, EN IS GEWORDEN EEN ERFGENAAM VAN DE RECHTVAARDIGHEID, DIE NAAR HET GELOOF IS.**"

Kan het nog duidelijker? Hoe werd Noach erfgenaam van de rechtvaardigheid, die naar het geloof is? Door te geloven in de dood van een nog komende Christus? Nee, door te geloven wat God had gezegd over de zondvloed, en het bouwen van een ark.

En zo gaat het hele hoofdstuk door. Elk van deze ouden verkreeg een goed getuigenis, omdat hij Gods woord tot **hem**, persoonlijk, geloofde.

En dan Abraham, Gods grote voorbeeld van geloof? Hoe werd hij gerechtvaardigd? "**Want wat zegt de Schrift? EN ABRAHAM GELOOFDE GOD, EN HET IS HEM GEREKEND TOT RECHTVAARDIGHEID" (Rom.4:3).**

Maar wat had God gezegd, dat Abraham moest geloven? Had God hem verteld over een komende Christus, die voor hem zou sterven aan een kruis? Lees het verhaal en zie, want deze tekst in de Romeinenbrief is aangehaald uit Gen.15:5,6: "**Toen leidde Hij hem uit naar buiten en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!**"

"EN HIJ GELOOFDE IN DE HERE; EN HIJ REKENDE HET HEM TOT GERECHTIGHEID."

Opnieuw vragen wij: is er iets duidelijker dan dit? Is hier één woord over de dood van Christus? Voorzeker niet. God beloofde hier eenvoudig dat Hij Abrahams zaad zou vermenigvuldigen, en Abraham geloofde God en vertrouwde, dat Hij Zijn Woord zou houden. Het was dit eenvoudige geloof in God, dat God hem toerekende tot gerechtigheid. Wij weten **nu**, dat het op **basis** was van de komende dood van Christus, dat God dit recht kon doen, maar dat was nog niet aan Abraham geopenbaard.

Later gaf God de wet, en vroeg volledige gehoorzaamheid om acceptabel te zijn voor Hem (Ex.19:5,6, Rom.10:5). Hij wist uiteraard, dat geen mens dit perfect kon nakomen, maar Hij wist ook dat echte gelovigen ernstig zouden trachten deze te houden, en Hij zou hun geloof in Hem honoreren. Ook had **HIJ** Christus in gedachten om de straf te boeten voor wetbreuk, zodat Zijn gerechtigheid zou worden toegerekend aan hen, die Zijn Woord ernstig hadden genomen.

Dat **HIJ** het plan tot verzoening reeds altijd in gedachten had, wordt getoond door het feit, dat Hij hen het Verbond der wet in een draagkast (ark) had doen opbergen, en hen ontmoette door hun hogepriester, bij de

De dingen die daarvan verschil

met bloed besprenkelde genadetroon, maar Hij heeft hen niet de betekenis van dit alles verklaard. Hij moest eerst de totale onbekwaamheid **demonstreren** van de mens, om Gods heilige wet te onderhouden.

Wij weten bijvoorbeeld, dat David inderdaad gered werd door Gods genade, niet door zijn eigen zwakke werken. Maar veronderstel, dat hij redding had verkregen **"zonder de wet"** of, zoals Paulus, gezegd had: **"Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdags, of der nieuwe maan of**

der sabbatten" (Col.2:16)! Hij zou spoedig genoodzaakt geweest zijn afstand van zijn troon te doen, en ter dood gebracht wegens verachting van de geschreven wet van God.

Opnieuw wordt ons precies verteld hoe de toehoorders van Johannes de Doper de vergeving van zonden ontvingen. Was dat door geloof in de dood van Christus, die in die tijd reeds ten tonele was verschenen? Lees de Schriften en zie: **"Johannes was dopende in de woestijn en predikende DE DOOP DER BEKERING TOT VERGEVING DER ZONDEN" (Mark.1:4).** Als deze woorden niet bedoelen wat zij zeggen, dient de Schrift geen enkel doel als openbaring van God aan de mens.^{2[2]}

Stelt u zich eens voor, dat een Israëliet zou zijn opgestaan, terwijl Johannes de doop tot vergeving predikte, om te zeggen: **"Doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid"** (Rom.4:5)! Hij zou opgepakt zijn en naar de wet gestenigd.

En dan wordt ons van de positieve kant verteld hoe de 3000 op Pinksteren de vergeving van zonden vonden: **"En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? "En Petrus zeide tot hen:...."**

Wat zei Petrus! Let nu wel op. Zei hij: "Christus stierf voor uw zonden. Vertrouw eenvoudig op Hem en je hebt eeuwig leven"? Dat deed hij niet. In zijn hele Pinksterprediking zult ge vergeefs zoeken naar zo'n verklaring. De toehoorders van Petrus waren inderdaad overtuigd, omdat hij hen had **belast** met de schuld van Christus' dood. En toen zij vroegen wat zij moesten doen, antwoordde Petrus: **"BEKEERT U, EN EEN IEDEGELIJK VAN U WORDE GEDOOPT IN DEN NAAM VAN JEZUS CHRISTUS TOT VERGEVING DER ZONDEN; EN GIJ ZULT DE GAVE DES HEILIGE GEESTES ONTVANGEN"** (Hand.2,37,38).

Dit was in volkomen overeenstemming met de vereisten van de zogenaamde "grote opdracht", die de kerk van vandaag op een halfslachtige wijze probeert uit te dragen: **"En Hij zei tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie* allen creaturen. "DIE GELOOFD ZAL HEBBEN EN GEDOOPT ZAL ZIJN, ZAL ZALIG WORDEN; MAAR DIE NIET ZAL GELOVEN** ZAL VERDOEMD (VEROORDEELD) WORDEN"** (Mark.16:15,16).

Wij merken op, dat sommigen, om hun dooptheorie hoog te houden, dit hebben vertaald als zou dit betekenen: "Hij die gelooft en gered is, behoort te worden gedoopt", maar dit verwarren van de duidelijke woorden van de Schrift kan God niet behagen en verdraait ons begrip van Zijn voornemen.

Zowel aan de positieve als aan de negatieve kant, wachten we weer op de verschijning van Paulus, voordat wij kunnen leren over **"het evangelie van Gods genade"** (Hand.20:24), **"de bedeling van Gods genade"** (Eph.3:1,2) en **"de prediking van het kruis"**, zijnde het blijde nieuws, wat geaccepteerd moet worden tot redding, door geloof (1Cor.1:18,23, Gal.6:14, Rom.3:25,26).

Het is dan ook duidelijk, dat de heiligen in vorige eeuwen niet allen gered werden door dezelfde dingen te geloven, want God openbaarde niet dezelfde dingen aan hen allen. Zelfs de vastgestelde voorwaarden tot redding werden van tijd tot tijd veranderd.

De dingen die daarvan verschil

VOORTIJDIGE OPENBARING³[3]

Het is één van de eerste grondbeginselen tot gezond bijbelbegrip, om niet vooruit te lopen op openbaring, en toch, hoevelen doen dit onbewust! Zij lezen het Oude Testament en de evangeliën alsof de heiligen in die dagen alles hebben begrepen van de dood van Christus, zoals dit in de brief aan de Romeinen, de Galatiërs en de Epeziërs werd geschreven!

Denk eens na: Als Abel over de dood van Christus voor de zonden geweten had, zou er dan een bloedoffer van hem geëist zijn? Zou hij niet in dat geval rust gehad hebben in de volmaakte verzoening, die door Christus moest worden bewerkt? Zou het brengen van een bloedoffer, in dat geval, niet meer een aanwijzing van **ongeloof** dan van geloof geweest zijn?

Nu echter de dood van Christus verkondigd wordt tot redding, beveelt God **ons** om dieren te offeren? Veronderstel dat wij zulke offers zouden brengen, alleen als symbool van Zijn dood om ons beter te helpen aanbidden, zou dat dan eigenlijk **onnodig** zijn, of zou het **verkeerd** zijn?*/4[4]

En toch hebben velen het vage idee, dat degenen die vóór Christus geleefd hebben, hun offers brachten in het volle begrip dat zij de dood van Christus op Golgotha typeerden.

Het is een feit, dat deze typering niet werden begrepen, dan nadat het Antitype verschenen was. Wij verheugen ons **nu**, als we deze beschouwen ten bewijze van dat God reeds immer Golgotha in gedachten had; dat de dood van Christus geen toeval, of een latere inval was. Maar God leerde ons tegelijk een les: eerst de schaduwen, daarna de werkelijkheid; eerst de offers, dan later Christus het grote alles-voldoende offer.

DE HARMONIE TUSSEN

GODS PRINCIPES EN BEDELINGEN

Maar spreken Gods principes en de bedelingen elkaar niet tegen? Nee, zeker niet. De mensen zijn, alle eeuwen door, eenvoudig gered door **God te geloven**, en Hem te benaderen op Zijn aangegeven wijze. Als werken gevraagd werden tot redding, redden zij niet **als zodanig**, maar alleen als de verlangde uitdrukking van geloof. In het Oude Testament bevestigde het brengen van offers etc. door de heiligen "de gehoorzaamheid des geloofs". Bij ons is het rusten in het volbrachte werk van Christus tot redding "de gehoorzaamheid des geloofs". Zie Rom.1:5, 6:17, 15:18, 16:26, Heb.5:9, 11:8.

Wanneer God zegt: "Offer een dier en Ik zal je accepteren", wat zal dan het geloof doen? Geloof zal zeker een dieroffer brengen. Abel deed dit en werd aangenomen, niet dat het bloed van dieren zonde kan wegnemen, maar omdat hij God benaderde op **GODS wijze**. Dit is "de gehoorzaamheid des geloofs".

In het geval van Kain hebben we een duidelijke aanwijzing, dat God niet voldaan is met enkel werken als zodanig, want Kain offerde een aantrekkelijker uitzien offer dan Abel, maar werd afgewezen omdat hij niet het offer bracht wat God verlangde (Gen.4:5).

Als God zegt: "Bouw een ark en ik zal u en de uwen van de zondvloed redden", wat zal het geloof dan doen? Geloof zal zeker een ark bouwen. En toen Noach dit deed, toonde hij zijn geloof in God, en "werd een erfgenaam van de rechtvaardigheid, die naar het geloof is".

Als God zegt: "Gehoorzaam metterdaad mijn stem en je zult van Mij zijn", wat zal geloof dan doen? Geloof zal ernstig trachten te gehoorzamen. U zegt: Maar zij konden niet volkomen gehoorzamen en zouden daarom

De dingen die daarvan verschil

door God worden afgewezen. Dan antwoorden wij, dat wij reeds bewezen hebben dat werken, als zodanig, niet kunnen redden. Alleen toen de Israëlieten de wet als **het Woord van God** voor hen erkenden, en **daarom** trachtten het te gehoorzamen, werden zij gered. Zulk pogen om de wet te houden bepaalde "de gehoorzaamheid tot geloof".

Als God zegt: "Bekeert u, en wordt gedoopt tot vergeving van zonde", wat zal dan geloof doen? Eén ding: bekeren en gedoopt worden. Wij weten dat oceanen met water, niet één zonde kunnen afwassen. Dan zal, toen Johannes de Doper en Petrus bekering en de doop tot vergeving predikten, niet één van hun toehoorders hun woorden hebben begrepen dat zij zouden betekenen: "Geloof in de dood van Christus tot redding". Toen God inderdaad waterdoop verlangde tot redding, was de **enige** weg om geloof te tonen de waterdoop, en zij die dit weigerden werden wegens hun ongeloof veroordeeld: "**Maar de Farizeeën en de wetgeleerden HEBBEN DEN RAAD GODS TEGEN ZICHZELVEN VERWORPEN, VAN HEM NIET GEDOOPT ZIJNDE**" (Luk.7:30).

Maar als God zegt: "**MAAR NU is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet**" (Rom.3:21); "**Doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid**" (Rom.4:5); "**En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is**" (Rom.3:24); "**In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade**" (Eph.1:7); "**Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid...**" (Tit.3:5); "...en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme" (Eph.2:8,9).

Als God dit nu zegt, wat doet dan het geloof? Geloof zal zeggen: "Dit is het wonderlijkste offer dat ooit door God voor mensen is gebracht. Ik kan het niet afwijzen. Ik wil in Christus geloven als mijn Heiland, en redding accepteren als vrije gift, uit Gods genade."

Dan zijn ook de bedelingen van God in geen enkel opzicht in conflict met Zijn principes, want de Oud Testamentische heiligen, hoewel instrumenteel⁵ door werken gered, werden eigenlijk gered door genade, door geloof. Maar nu is de rechtvaardigheid Gods **geopenbaard** zonder de wet (Rom.3:21). Het werd "**betuigd te Zijner tijd**" door de Apostel Paulus (1Tim.2:6,7). Hij zegt, dat het hem werd gegeven om "Tot een **betoning** van Zijn rechtvaardigheid **in dezen tegenwoordigen tijd**: opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene die uit het geloof van Jezus is" (Rom.3:26). Het zou dus vandaag **ongeloof** zijn om werken tot redding voor God te brengen.

5:Als ik met een schroevendraaier en schroef in een stuk hout draai, doet dan de schroevendraaier het werk of doe ik dat? Of deden we allebei een gedeelte? Nee, in één opzicht deed de schroevendraaier alles, want ik raakte bij deze handeling de schroef zelfs niet aan. Maar de schroevendraaier was slechts het instrument dat ik gebruikte, dus eigenlijk was ik het die alles deed.

Zo was het met redding, vóór de bedeling van genade werd ingevoegd. Toen God waterdoop verlangde tot vergeving van zonden bijvoorbeeld, werden de zonden van de mensen alleen vergeven door onderwerping aan de waterdoop. Dus was het **instrumenteel** hun waterdoop, die hen vergeving van zonden verschafte, maar toch was het **eigenlijk** God, Die hen redde door genade, als Hij hun geloof zag.

Er zou kunnen worden aangevoerd, dat de gelovige in zo'n geval in zijn hart geloof beoefend had **alvorens** te worden gedoopt, zodat de doop niets te doen had met zijn redding. Het antwoord is dan, dat hij geloofde, dat **door gedoopt te zijn**, hij zou worden geaccepteerd, en dus was hij in zijn hart reeds gedoopt.

⁵[5] Voetnoot: Als ik een schroef in een stuk hout draai met een schroevendraaier, doet dan de schroevendraaier het werk, of doe ik dat? Nee. In één opzicht deed de schroevendraaier alles, want ik raakte bij de handeling zelfs de schroef niet aan. Maar de schroevendraaier was slechts het instrument dat ik gebruikte, dus eigenlijk was ik het die alles deed.

De dingen die daarvan verschil

Dit is het antwoord op problemen wanneer zich onmogelijkheden voordoen om aan de gestelde eisen te voldoen. Veronderstel b.v., dat een man, die oprecht geloof beoefent, op weg zou zijn om een offer te brengen en gedoopt te worden, en op zijn weg plotseling dood valt. Zou hij niet worden aangenomen? Zeker wel; eenvoudig omdat hij in geloof gekomen was om aan de eis te voldoen. Evenzo werd de moordenaar aan het kruis gered zonder waterdoop, ten dage dat de waterdoop vereist werd tot vergeving der zonden. Maar wie zal eraan twifelen, dat hij zich verheugd zou hebben bij de mogelijkheid dat hij gedoopt zou worden, als hij niet aan het kruis was genageld?

Een prominente tegenstander van deze waarheden heeft aangevoerd, dat waarheid **horizontaal** is, niet verticaal, d.w.z. dat zij onveranderd en onveranderlijk door de eeuwen heengaat. Dit is waar. **Waarheid** is horizontaal, maar **de openbaring van waarheid is verticaal**, ofwel: God heeft waarheid **geopenbaard** aan de mens, niet alles ineens, maar **historisch** gezien geleidelijk, op zijn tijd. Noach wist meer van Gods openbaring dan Adam, Abraham meer dan Noach, Mozes meer dan Abraham, de twaalven meer dan Mozes, Paulus meer dan de twaalven.

Zo zijn ook Gods principes horizontaal; zij gaan onveranderd de eeuwen door. Maar de **bedelingen** zijn **verticaal** en volgen elkaar op als God nieuwe openbaringen aan de mens schenkt.*/6[6]

VRAGEN

1. Wat is een bedeling?
2. Welk ander woord (behalve bedeling) wordt soms gebruikt in andere vertalingen voor **oikonomia**?
3. Bewijs met de Schrift dat de **morele** wet als zodanig, niet kon redden van zonde.
4. Bewijs met de Schrift dat de **ceremoniele** wet, als zodanig, niet kon redden van zonde.
5. In welke zin hebben werken eens gered?
6. Werden mensen in vorige bedelingen gered door geloof in de dood van Christus?
7. Werd hun dat **gepredikt**?
8. Werd hen redding **aangeboden** door geloof in de dood van een komende Christus?
9. Bewijs met de Schrift dat redding door het bloed van Christus, los van werken, niet werd verkondigd ten tijde van het Oude Testament.
10. Teken in een geometrisch schema het verschil tussen waarheid en de openbaring van waarheid.
11. Verklaar hoe de bedeling der wet Gods principe tot redding van de mens door genade, door geloof, niet aantast.
12. Zou het vandaag verkeerd zijn om de verordeningen te onderhouden, die eens werden verlangd tot redding?
13. Zou het verkeerd zijn om een ordening te onderhouden, die eens tot redding werd verlangd, als wij zouden erkennen dat deze geen waarde heeft tot redding?
14. Bewijs dit met de Schrift.

De dingen die daarvan verschil

15. Welke verklaring van onze Here met betrekking tot dopen, is veranderd door de meeste fundamentalisten, om dit in overeenstemming te brengen met hun inzicht in dopen?
16. Door wie begon de Here het eerst met het uitdelen van Zijn boodschap en programma voor vandaag?
17. Bewijs dit door de Schrift.
18. Kon een Oud-Testamentische persoon, die weigert heilige offers te brengen, worden gered?
19. Kon iemand in de tijd van Johannes de Doper of met Pinksteren, die weigerde te worden gedoopt, zalig worden?
20. Geef Bijbelse voorbeelden.

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK II

PROFETIE EN GEHEIMENIS

DE BELANGRIJKSTE INDELING VAN DE BIJBEL

De veronderstelling dat de belangrijkste indeling van de Bijbel die tussen het Oude- en Nieuwe Testament zou zijn, wordt dikwijls als volgt uitgedrukt: "Het Oude Testament is voor de Joden; het Nieuwe Testament is voor ons."

Dit is niet helemaal juist. Ten eerste geven de titels **Oude-** en **Nieuwe Testament** geen goede beschrijving van de inhoud van de twee Bijbeldelen.

Het verbond van de wet, (later genoemd **het oude verbond**, of **testament**), werd niet eerder gesloten dan nadat ongeveer 2500 jaren van menselijke historie waren verlopen. Ongeveer 1500 v.Chr., **"Is de wet door Mozes gegeven"** (Joh. 1:17, Exodus 19 en 20). Verder weten wij over deze tijdsperiode dat er: **"van Adam tot Mozes er geen wet was"** (Rom. 5:13,14). De wet was nog niet gegeven.

Dit houdt in dat er in het boek Genesis geen enkel woord te vinden is over het Oude Testament. Zelfs het volk Israël wordt niet eerder genoemd dan bij de uittocht uit Egypte (zie het boek Exodus). Indien dan het Oude Testament voor de Joden is, en het Nieuwe Testament voor ons, voor wie is dan het boek Genesis geschreven?

Het Nieuwe Testament ontstond na de dood van Christus: **"...Hij is de Middelaar van het Nieuwe Testament (Verbond), opdat, de dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening ...degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden"** (Heb. 9:15).

In het licht van de komende kruisiging, zei onze Here tegen Zijn discipelen: **"Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt."** (Luk. 22:20).

Dit betekent dat het grootste gedeelte van de zgn. vier evangelieën meer slaat op het Oude Testament, dan op de geschiedenis van het Nieuwe Testament. En dat onze Here en Zijn discipelen leefden onder het Oude Verbond en niet onder het Nieuwe merk op, dat zowel het Oude- als het Nieuwe Testament, uitsluitend werden gesloten met **het volk Israël**. (uiteraard heeft dit ook invloed op ons). Het Nieuwe Testament belooft dat Israël op zekere dag, zal gehoorzamen aan wat in het Oude Testament staat geschreven. (Deut. 5:1-3, Jer. 31:31).

De belangrijkste indeling in de Bijbel is dan niet, die tussen het zogenaamde Oude- en Nieuwe Testament. Maar die tussen **profetie** en **geheimenis**, zoals verkondigd door de apostel Paulus.

Juist in de openingswoorden van de Bijbel staat: **"In den beginne schiep God de hemel en de aarde"**. Er staat niet dat Hij het heelal schiep, maar de **hemel** en de **aarde**. God heeft een doel met de aarde en een doel met de hemel. **Het profetisch plan** spreekt over Gods doel met de **aarde** en het regeren van Christus daarover (II Petr. 1:16-19). Het **geheimenis** spreekt over Gods doel met de **hemel** en onze ontmoeting daar met Christus, (Ef. 2:4-10, 3:1-4). Dit zijn in het kort de twee belangrijkste onderwerpen die we in de Bijbel kunnen onderscheiden.

Met betrekking tot het Koninkrijk op aarde, zegt Zacharias: **"Geloofd zij de Here, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht voor Zijn volk; "En heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht in het huis van David, Zijn knecht;**

"GELIJK HIJ GESPROKEN HEEFT DOOR DE MOND VAN ZIJN HEILIGE PROFETEN, DIE VAN HET BEGIN DER WERELD GEWEEST ZIJN;" (Luk. 1:68-70).

De dingen die daarvan verschil

Op het Pinksterfeest sprak Petrus over het afwezig zijn van Christus en de tekenen van Zijn wederkomst. Hij zei vervolgens: **"Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, DIE GOD GESPROKEN HEEFT DOOR DE MOND VAN AL ZIJN HEILIGE PROFETEN VAN ALLE EEUW. "EN OOK AL DE PROFETEN, VAN SAMUEL AAN EN DIE DAARNA GEVOLGD ZIJN, ZOVELEN ALS ER HEBBEN GESPROKEN, DIE HEBBEN OOK DEZE DAGEN TE VOREN VERKONDIGD"** (Hand. 3:21,24).

Over de gemeente "het lichaam van Christus", en haar hemelse roeping en positie, wordt geen woord gesproken in de profetische Schriften. Dit plan hield God geheim totdat Hij het als eerste aan de apostel Paulus openbaarde. De apostel zegt hierover: **"DE VERBORGENHEID, DIE VAN DE TIJDEN DER EEUWEN VERZWEGEN IS GEWEEST;"** (Rom. 16:25). **"EEN VERBORGENHEID, DIE BEDEKT WAS, WELKE GOD TEVOREN VERORDINEERD HEEFT TOT HEERLIJKHEID VAN ONS, EER DE WERELD WAS"** (I Kor. 2:7). **"IN ANDERE EEUWEN... NIET IS BEKEND GEMAAKT"** (Ef. 3:5). **"DIE VAN ALLE EEUWEN VERBORGEN IS GEWEEST IN GOD"** (Ef. 3:9) **"DE VERBORGENHEID, DIE VERBORGEN GEWEEST IS VAN ALLE EEUWEN EN VAN ALLE GESLACHTEN..."** (Kol. 1:26).

Er is dan ook een groot verschil tussen dat wat werd **"gesproken door de mond van alle (Gods) heilige profeten sedert de wereld begon"** en dat wat werd **"verborgen gehouden sedert de wereld begon."**

PROFETIE EN HET MESSIAANSE KONINKRIJK

Zoals we al hebben gezien, was Gods plan om het Messiaanse Koninkrijk op aarde te vestigen, voor de Joden ten tijde van Christus geen geheim. Het Koninkrijk op aarde was juist het hoofdthema van de Oud - Testamentische profetieën. Enige van de belangrijkste kenmerken zijn:

1. Het Koninkrijk wordt op aarde gevestigd: **"Ik zal u geven...de einden DER AARDE tot Uw bezitting"** (Ps. 2:8). **"DE AARDE zal vol zijn van de kennis des Heren"** (Jes. 11:9). **"Een koning zal regeren en voorspoedig zijn, en zal recht en gerechtigheid doen op DE AARDE"** (Jer. 23:5). **"Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht OP AARDE zal hebben besteld"** (Jes. 42:4).

De engelen bevestigden dit na de geboorte van Jezus door God te prijzen: **"Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede OP AARDE, in de mensen een welbehagen!"** (Luk. 2:14).

Onze Here bevestigde dit ook Zelf: **"Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen HET AARDRIJK beerven"** (Matt. 5:5), en heeft Zijn discipelen geleerd om te bidden: **"Uw koninkrijk KOME. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook OP DE AARDE"** (Matt. 6:10).

Het Koninkrijk wat Johannes de Doper, onze Here, en de twaalf discipelen verkondigden als zijnde **"nabij gekomen"**, was inderdaad **"het koninkrijk der hemelen"** (Matt. 3:1,2; 4:17; 10:5-7), Dit Koninkrijk zou uiteindelijk **op aarde** gevestigd worden. Omdat de vestiging van het koninkrijk nu nog niet zover is, is het in Christus Zelf in de hemel (Kol. 1:13). Het **doel** van het **profetische plan** blijft de **vestiging** van het Koninkrijk **op aarde** (Rom. 11:25-29).

2. Het Koninkrijk zal een theocratie zijn. God Zelf zal in de persoon van Christus regeren: **"Gij zult Zijn naam heten Emmanuel; dat is overgezet zijnde: God met ons."** (Jes. 7:14, Matt. 1:23). **"En men noemt Zijn naam...Sterke God"** (Jes. 9:5). **"En de Here zal tot koning over de ganse aarde zijn"** (Zach. 14:9). **"Koning, de Here der heerscharen"** (Zach. 14:16).

3. Het centrum van het Koninkrijk zal Jeruzalem, Israëls hoofdstad, zijn: **"Want uit Sion zal de wet uitgaan, en het woord des Heren uit Jeruzalem"** (Jes. 2:3). **"...als de Here der heerscharen regeren zal op de berg Sion en te Jeruzalem"** (Jes. 24:23). **"In die tijd zullen zij Jeruzalem noemen, de troon des Heren"** (Jer. 3:17). Zo zal Hij allereerst regeren over Israël (Micha 5:1).

De engel Gabriël (Luk. 1:32,33), de wijzen uit het oosten (Matt. 2:12), en de Here Zelf bevestigden dit allen (Matt. 19:28).

De dingen die daarvan verschil

4. Het Koninkrijk zal zich over de gehele aarde uitbreiden: **"Ja, alle koningen zullen zich voor hem neerbuigen, alle heidenen zullen Hem dienen."** (Ps. 72:11). **"En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, nation en tongen eren zouden;"** (Dan. 7:14). **"Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om de Here der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht van de Heren te smeken."** (Zach. 8:22).
5. Dan zal geheel Israël behouden worden: **"want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe"** (Jer. 31:34). **"Ik zal ze verlossen...en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn"** (Ezech. 37:23). Paulus bevestigt dit o.a. in Rom. 11:26.
6. In het Koninkrijk zal Israëls lijden en verdriet voorbij zijn: **"Spreekt naar het hart van Jeruzalem...dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is,"** (Jes. 40:2). **"...dat hun gegeven wordt sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest;"** (Jes. 61:3). **"vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegluchten"** (Jes. 35:10).
7. Dan zal Israël een zegen worden voor alle volkeren: **"En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan."** (Jes. 60:3). **"En het zal geschieden, zoals gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls, geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal Ik u behoeden, en gij zult een zegening wezen"** (Zach. 8:13). **"Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is"** (Zach. 8:23).

Deze beloften dateren uit de tijd van het verbond van God met Abraham: **"Ik zal uw zaad zeer vermenigvuldigen...en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde,"** (Gen. 22:17,18).

8. De regering zal gezuiverd worden: **"Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen;"** (Jes. 11:4). **"Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof, wat in haar gezaaid is, doet uitspruiten; alzo zal de Here HERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken"** (Jes. 61:11). **"Die zal Koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde."** (Jer. 23:5).
9. Oorlog en bloedvergieten zal niet meer plaatsvinden.^{7[1]} **"En men noemt Zijn naam...Vredevorst"** (Jes. 9:5). **"En Hij zal richten onder de heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkels; het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leren."** (Jes. 2:4).
10. Het menselijk geslacht wordt weer gezond en de levensduur wordt langer: **"Alsdan zullen de ogen der blinden opengedaan worden, en de oren der doven zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong van de stomme zal juichen"** (Jes. 35:5,6). **"Van daar zal niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oude man, die zijn dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven, honderd jaren oud zijnde, maar een zondaar, honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden."** (Jes. 65:20)
11. Er is vrede in het dierenrijk: **"En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok neerliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen, en een klein jongske zal ze drijven. De koe en de berin zullen tezamen weiden, haar jongen zullen tezamen neerliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. En een zuigeling zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk. Men zal nergens leed doen noch verderven op de ganse berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van de kennis des HEREN zijn."** (Jes. 11:6-9).

^{7/} (voetnoot: Wanneer satan aan het einde van het duizendjarig rijk "voor een korte tijd wordt losgelaten", zal hij velen bedriegen, en een leger tegen Jeruzalem verzamelen. Maar voordat de soldaten beginnen te vechten, zal vuur uit de hemel hen verslinden, en satan zal in de poel van vuur geworpen worden. (Openb. 20:7-10)).

De dingen die daarvan verschil

12. De vloek wordt uit het plantenrijk weggenomen: **"De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos. Zij zal lustig bloeien...want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis. En het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren"** (Jes. 35:1,2,6,7)

HET PROFETISCHE WOORD

EN DE GELOVIGE VANDAAG

De gehele Bijbel is uiteraard Gods Woord, en belangrijk voor Gods kinderen. Toch zal de student van het Woord ontdekken, dat bepaalde Schriftgedeelten meer gericht zijn op anderen dan op zichzelf. En in die zin belangrijker voor degenen die er direct bij betrokken waren.

Neem bijvoorbeeld de opdracht om het Pascha te vieren. Deze opdracht werd aan het volk Israël gegeven, tijdens de bedeling van de wet, en was dus belangrijker voor hen, dan voor ons.

Op dezelfde wijze heeft profetie (behalve die van Paulus) **direct** betrekking op Israël en de volkeren, en niet op de gemeente "het lichaam van Christus".

Interesse in het profetische woord is wel aan te bevelen, maar er is een andere belangrijke waarheid die meer **direct** op ons betrekking heeft.

Wanneer God uiteindelijk het volk Israël (tijdelijk) terzijde stelt, zegt Hij, door de apostel Paulus:

"Het zij u dan bekend, dat de ZALIGHEID GODS TOT DE HEIDENEN GEZONDEN IS, en dezen zullen horen." (Hand. 28:28).

Daarom zegt Paulus, geïnspireerd: **"...IK SPREEK TOT U, HEIDENEN, VOOR ZOVER IK DE APOSTEL DER HEIDENEN BEN, MAAK IK MIJN BEDIENING HEERLIJK;"** (Rom. 11:13).

Omdat het profetische programma met het volk Israël, tijdelijk terzijde gesteld is, bestaat de Gemeente, met Paulus als haar apostel, nu hoofdzakelijk uit heidenen naar het vlees.

Daarom spreekt de apostel over **"deze verborgenheid onder de heidenen"** (Kol. 1:27) en zegt tegen de gelovigen van vandaag: **"Want ik wil niet, broeders, dat u DEZE VERBORGENHEID onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij uzelf), DAT DE VERHARDING (BLINDHEID) VOOR EEN DEEL OVER ISRAEL GEKOMEN IS, TOTDAT DE VOLHEID DER HEIDENEN ZAL INGEGAAN ZIJN"** (Rom. 11:25).

Wanneer de bedeling van Gods genade beëindigd zal zijn, zal God Zijn plan met het volk Israël weer opnemen en het profetische programma voleindigen, zoals ook de volgende teksten weergeven: **"En alzo zal GEHEEL ISRAEL ZALIG WORDEN, GELIJK GESCHREVEN IS: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. EN DIT IS HUN EEN VERBOND VAN MIJ..."** (Rom. 11:26,27).

Dat het profetische programma onderbroken is, is een waarheid die wij goed in onze gedachten moeten houden. Het profetische woord is **en blijft Gods woord**, en is even belangrijk als elk ander deel van de Schrift, maar het heeft betrekking op Israël en de volkeren, en niet op de Gemeente **"het lichaam van Christus"**.

Daarom zegt Petrus, en niet Paulus:*8[2]

Wij geloven dat deze apostelen van de besnijdenis geïnspireerd werden om in 't bijzonder te schrijven over een toekomstige tijd. Wanneer het lichaam van Christus opgenomen is, en de tijd van de grote verdrukking begint, dan zal Israël "verstrooid" worden (I Petr. 1:1, Jak. 1:1) en "het einde aller dingen" zal weer "nabij" zijn (I Petr. 4:7), (I Joh. 2:19)).

De dingen die daarvan verschil

"En wij hebben het profetische woord⁹[3] dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht en de morgenster opgaat in uw harten." (II Petr. 1:19).

Het is juist Johannes, en niet Paulus, die in zijn inleiding tot het boek Openbaringen schrijft: "**Zalig is hij die leest, en zijn zij, die horen de woorden van deze profetie, en die bewaren, hetgeen daarin geschreven is; want de tijd is nabij.**" (Openb. 1:3).

Natuurlijk zal een ieder die eerbiedig **welk deel dan ook** van het boek **Openbaringen** gaat lezen en bestuderen, zegen ontvangen. Maar degenen die het **boek Openbaringen** gaan lezen en gehoorzamen in de dagen van de naderende openbaring van Christus in Zijn glorie voor het volk Israël, zullen bijzondere zegen ontvangen.

Daarom is het heel belangrijk om te weten dat, alle Schrift inderdaad voor ons is, maar dat de brieven van Paulus onze **priv-post** bevatten. Paulus werd speciaal door God gekozen als de apostel voor de heidenen, en als degene door wie het geheimenis zou worden geopenbaard.

Wat is het jammer dat in deze bedeling van Gods genade, de kerk overloopt van "profetische experts", terwijl er zo weinig "experts" in "dit geheimenis onder de heidenen" zijn!

DE OPENBARING VAN HET GEHEIMENIS

In de Bijbel lezen we over verschillende "**geheimenissen**", maar "n van hen is buitengewoon, nl. het geheimenis wat door openbaring aan de apostel Paulus is bekendgemaakt.

Toen de Here Jezus, de Messias, voor 't eerst op aarde kwam, vestigde God Zijn Koninkrijk niet onmiddellijk. Het Koninkrijk werd eerst aangekondigd als zijnde "**nabij**". Deze aankondiging en het aanbod van het Koninkrijk was uiteraard gericht tot het volk Israël. De heidenen waren reeds lang opgegeven, "**omdat zij het niet goed dachten God te erkennen**" (Rom. 1:28). Maar Israël was niet beter dan de heidenen, vooral toen zij de uit de hemel gezonden Koning gevangen namen, en aan het kruis nagelden. Ook nadat God Hem uit de doden had opgewekt, bleven zij de opgestane en verheerlijkte Christus trotseren. Zij voerden tevens een meedogenloze oorlog tegen degenen, die Christus wel durfden te erkennen als hun Messias.

"**Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.**" (Joh. 1:10,11).

Dit alles geschiedde voordat Christus werkelijk zou gaan regeren. God stond de mens toe om zijn eigen morele mislukking te uiten en te ontdekken dat de komst van het Koninkrijk niet het resultaat is van zijn eigen inspanningen, maar van Gods genade en kracht. De mens deed alles om de komst van het Koninkrijk te **verhinderen**.

Maar, "**waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest;**" (Rom. 5:20). Toen Israël haar Messias afwees, stelde God haar (tijdelijk) opzij, tesamen met de andere volken, opdat Hij aan al Zijn vijanden, overal, verzoening door genade alleen, zou kunnen aanbieden, door geloof in de afgewezen Christus. Aldus werd "**de bedeling van Gods genade**" ingevoegd (Ef. 3:2), zodat zij, die gewillig waren om Gods genade te accepteren, met Hem verzoend zouden worden in "n lichaam, door het kruis (Ef. 2:16).

"**WANT GOD HEEFT HEN ALLEN ONDER DE ONGEHOORZAAMHEID BESLOTEN, OPDAT HIJ HUN ALLEN BARMHARTIG ZOU ZIJN**" (Rom. 11:32).

Ons spijt de weergave die luidt: "Wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster," m.a.w. door Petrus' persoonlijke visie van de Christus. Hoe kan er ook maar **iets** het Woord van God vaster maken?)

De dingen die daarvan verschil

"EN OPDAT HIJ DIE BEIDEN MET GOD IN òN LICHAAM ZOU VERZOENEN DOOR HET KRUIS, DE VIJANDSCHAP DAARAAN GEDOOD HEBBENDE. "En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u (heidenen) die verre waart, en hen, (Israëlieten) die nabij waren" (Ef. 2:16,17).

Wij kunnen niets hierover in de profetieën lezen. Het was een genadegeschenk, "verborgen sinds eeuwen en generaties"; "geheim gehouden sinds het begin van de wereld". De belangrijkste kenmerken van dit, tot dan toe niet geopenbaarde programma, zijn:

1. Israël wordt tijdelijk terzijde gesteld, tesamen met de heidenen: **"Israël heeft niet verkregen wat het zoekt" (Rom. 11:7). "De val van hen" (Rom. 11:12). "Hun verwerping" (Rom. 11:15). "Door ongeloof afgebroken" (Rom. 11:20). "Want God heeft hen allen besloten onder ongehoorzaamheid" (Rom. 11:32).**
2. Aan allen wordt dezelfde genade geschonken: **"Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, OPDAT HIJ HUN ALLEN BARMHARTIG ZOU ZIJN." (Rom. 11:32). "Want er is GEEN ONDERSCHIED, noch van Jood noch van Griek; want EENZELFDE IS HERE VAN ALLEN, RIJK OVER ALLEN, DIE HEM AANROEPEN. Want een ieder, die de Naam des Heren zal aanroepen, zal zalig worden." (Rom. 10:12,13). "Want er is "n God, er is ook "n Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus;" (I Tim. 2:5).**
3. De boodschap van het evangelie van Gods genade, door het volbrachte werk van Christus, is zoals Paulus dat getuigt **"de dienst welke ik van de Here Jezus ontvangen heb, om te betuigen HET EVANGELIE DER GENADE GODS, die mij gegeven is aan u" (Hand. 20:24, Ef. 3:2).**
4. Gelovigen worden verzoend met God door het kruis: **"Want God was in Christus de wereld met Zichzelf VERZOENENDE" (II Kor. 5:19). "Opdat Hij die beiden (Joden en Heidenen) met God zou VERZOENEN ...DOOR HET KRUIS" (Ef. 2:16). "Toen wij vijanden waren, met God VERZOEND zijn DOOR DE DOOD VAN ZIJN ZOON" (Rom. 5:10). "En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden...nu ook VERZOEND, in het lichaam Zijns vlees, DOOR DE DOOD," (Kol. 1:21,22).**
5. Joodse en heidense gelovigen worden aldus gedoopt in "n lichaam: **"Opdat Hij die beiden met God in òN LICHAAM zou verzoenen door het kruis" (Ef. 2:16). "Dat de heidenen medeërfgenenamen zijn, en van HETZELFDE LICHAAM (van een samengevoegd lichaam) en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie" (Ef. 3:6). "òN LICHAAM is het" (Ef. 4:4). "Want ook wij allen zijn door "n Geest tot òN LICHAAM gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken" (I Kor. 12:13). "En gij zijt HET LICHAAM VAN CHRISTUS, en leden in het bijzonder." (I Kor. 12:27). "Alzo zijn wij velen òN LICHAAM in Christus, maar elkeen afzonderlijk zijn wij elkanders leden" (Rom. 12:5). "Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood noch Griek...want gij allen zijt "n in Christus Jezus." (Gal. 3:27,28).**
6. Dit lichaam van gelovigen heeft een plaats gekregen in de hemelse gewesten: **"En (God) heeft ons mede (samen) opgewekt, en heeft ons mede (samen) gezet in de hemel in Christus Jezus," (Ef. 2:6). "Die (God) ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus." (Ef. 1:3). "Maar onze wandel is in de hemelen" (Fil. 3:20). "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn...want... uw leven is met Christus verborgen in God." (Kol. 3:1-3).**

Wat een verschil met de regering van Christus op aarde te Jeruzalem, over Israël en de heidenen! In die tijd zal er vrede op aarde zijn, en Israël zal als volk behouden worden. Er zullen geen oorlogen en ziekten meer zijn. Het dierenrijk zal getemd worden, en tenslotte zal de vloek van het plantenrijk weggenomen worden.

Wat is het jammer, dat deze belangrijke verschillen tussen profetie en geheimenis, niet door velen worden waargenomen!

GOD OP ZIJN WOORD GELOVEN

De dingen die daarvan verschil

Vanwege het niet erkennen van het geheimenis: "het Lichaam van Christus", hebben sommigen verondersteld dat het nodig is om sommige Bijbelse profetieën aan de huidige situatie van Israël, en de kerk van deze tijd aan te passen. Men zag aan de ene kant dat de vervulling van profetie na de kruisiging van Christus ophield, terwijl er nog veel profetieën vervuld moesten worden.

Daarom veronderstelden zij dat God iets anders bedoelde toen Hij zei dat Christus, als Koning van Israël, op de troon van David in Jeruzalem zou regeren.

Zij zijn van mening, dat deze dingen een "**geestelijke**" bedoeling hadden, en kwamen tot de conclusie dat Christus nu op " **Davids troon**" aan Gods rechterhand zit. Zij hebben daarmee het aardse Jeruzalem met "**het Jeruzalem dat van boven is**" verward. Zij hebben ook andere conclusies getrokken, o.a. dat de kerk van vandaag het "geestelijke" Israël is, en dat de hemel Kanann zou zijn.

In werkelijkheid is deze benadering van de Schrift helemaal niet geestelijk. Het is juist **vleselijk**; en niet geestelijk om God niet op Zijn Woord te geloven, en de moeilijkheden zomaar weg te redeneren, door wat duidelijk geschreven staat te veranderen...

Wij wijzen deze uitleg af omdat:

1. **Het ons overlevert aan de genade van theologen.** Als de Schriften iets anders bedoelen dan wat er staat, wie heeft de autoriteit om te beslissen wat zij bedoelen? Als theologen deze autoriteit hebben, dan moeten we de leer van Rome accepteren, dat de Kerk en niet de Bijbel, de belangrijkste autoriteit is. Het zal dan niet langer voldoende zijn om zich tot de Schriften te wenden, ten einde verlicht te worden, want het Woord van God bedoelt niet wat het zegt, en alleen opgeleide theologen kunnen ons vertellen wat wordt bedoeld.

2. **Het tast Gods waarachtigheid aan.** Het is zelfs een bedreiging van Zijn eer. Als het onmogelijk is om op de zichtbare, natuurlijke bedoeling van de Oud-Testamentische beloften te steunen, hoe kunnen we dan op enige andere belofte van God vertrouwen? Wanneer Hij zegt: "**Hij die de naam van de Heer aanroept zal behouden worden**", bedoelt God hier dan ook wat anders? Dit is ondenkbaar bij God, omdat het **alleen maar juist** is, dat degene aan wie iets beloofd is, ook een goed begrip heeft van de belofte, en dat men ook het recht heeft **aanspraak** te maken precies op datgene wat beloofd is. Een klein kind zal zeggen: "**Indien God niet meent wat Hij zegt, waarom zegt Hij dan niet wat Hij meent**"?

3. **Het draagt bij tot afvalligheid.** Dit is inderdaad de kern van afvalligheid. Wanneer Luk. 1:32.33 wordt "vergeestelijkt", dan stemt de modernist daar van harte mee in. Hij stemt erin toe dat de troon van David en het huis Israëls in dit gedeelte moet worden beschouwd in "geestelijke zin" **-en zo ook de volgende paar verzen!** Werd Christus werkelijk uit de maagd Maria geboren? Of is het alleen maar een geestelijk beeld om ons van Zijn bijzondere persoonlijkheid te overtuigen?

Op dezelfde wijze ontkent de modernist de wederopstanding. In verband met Hand. 2:30-32 wordt geargumenteed dat omdat het bezetten van de troon van David door Christus niet werkelijk heeft plaatsgevonden, zo is **Hij ook niet werkelijk uit de dood opgestaan!** De Schriften die dit zeggen dienen "geestelijk" te worden geïnterpreteerd!

En dan komt er iemand naar u toe van de zgn. "**Jehova's getuigen**" en zegt dat hij behoort tot de 144.000. Als u dan aan hem vraagt "tot welke stam behoort u?", dan zal hij uitleggen dat in de profetie van de 144.000 niet de lichamelijke, maar "geestelijke" Israëlieten worden bedoeld. Toch wordt ons duidelijk verteld dat er **12.000 van iedere stam zullen zijn, en de stammen worden ook genoemd!**

Rome gebruikt dezelfde redenering. Zij tracht het Koninkrijk van Christus op aarde te verwezenlijken! Omdat de Kerk van Rome een werkelijk politiek systeem is, met een staat en een heerser op aarde, lijkt het alsof zij op een letterlijke interpretatie van profetie steunt.

De dingen die daarvan verschil

Maar dit is niet zo, omdat de Kerk van Rome niet werkelijk Israël is, Rome niet Jeruzalem, en Christus niet Zelf regeert.

Degenen die de profetische geschriften "**vergeestelijken**", doen dit, omdat zij de (schijnbare) stilstand van hun in vervulling gaan niet zien. Hun probleem zou opgelost zijn, wanneer zij het geheimenis erkennen. Erken het geheimenis, en er zal geen behoefte zijn om profetie te veranderen.

HET BELANG VAN HET GEHEIMENIS VOOR ONS

Laat ons, voordat deze grote waarheid verder wordt beschouwd, kennis nemen van het grote belang hiervan **voor ons**. Wij zeggen voor **ons**, omdat Paulus in 't bijzonder met deze openbaring, tot de **heidenen** werd gezonden (Ef. 3:1-3).

1. God heeft het bekendgemaakt: **"ONS BEKEND GEMAAKT HEBBENDE DE VERBORGENHEID VAN ZIJN WIL"** (Ef. 1:9).

2. Het is Zijn wil dat allen het zullen zien: **"EN ALLEN TE VERLICHTEN, DAT ZIJ MOGEN VERSTAAN, WAT DE GEMEENSCHAP (Gr.oikonomia, BEDELING) DER VERBORGENHEID (GEHEIMENIS) IS"** (Ef. 3:9).

3. Paulus vroeg om gebed voor open deuren om het bekend te maken: **"Biddende...DAT GOD ONS DE DEUR VAN HET WOORD OPENE OM TE SPREKEN VAN DE VERBORGENHEID VAN CHRISTUS"** (Kol. 4:3).

4. Hij vroeg gebed voor een geopende mond en vrijmoedigheid:

"EN VOOR MIJ, OPDAT HET WOORD GEGEVEN WORDE IN DE OPENING VAN MIJN MOND MET VRIJMOEDIGHEID, OM DE VERBORGENHEID VAN HET EVANGELIE BEKEND TE MAKEN" (Ef. 6:19).

5. Kennis ervan bevat geestelijke bemoediging en verlichting:

"OPDAT HUN HARTEN VERTROOST (BEMOEDIGD) MOGEN WORDEN...TOT ALLE RIJKDOM DER VOLLE ZEKERDHEID DES VERSTANDS, TOT KENNIS (Gr. epignosis, VOLLE KENNIS) DER VERBORGENHEID" (Kol. 2:2).

6. Gelovigen worden erdoor bevestigd: **"HEM NU, DIE MACHTIG IS U TE BEVESTIGEN, NAAR MIJN EVANGELIE EN DE PREDIKING VAN JEZUS CHRISTUS, NAAR DE OPENBARING DER VERBORGENHEID"** (Rom.16:25).

7. Verkondigd tot gehoorzaamheid uit het geloof: **"MAAR NU GEOPENBAARD IS, EN DOOR DE PROFETISCHE SCHRIFTEN¹⁰[4]...TOT GEHOORZAAMHEID DES GELOOFS, ONDER AL DE HEIDENEN BEKEND IS GEMAAKT"** (Rom.16:26).

¹⁰/(voetnoot: m.a.w. Paulus' eigen geschriften, zeker niet de Oud-Testamentische Schriften. Zie het "nu" in Ef. 3:5).

De dingen die daarvan verschil

FUNDAMENTEEL ONDERSCHIED TUSSEN

PROFETIE	GEHEIMENIS 11[5]
<p>PRIVATE 1) Heeft betrekking op een koninkrijk; is levend, en heeft een politieke organisatie (Dan. 2:44, Matt. 6:10)</p> <p>2) Het koninkrijk zal gevestigd worden op aarde (Jer. 23:5, Matt. 6:10)</p> <p>3) Christus zal Koning zijn (Jer. 23:5, Jes. 9:6,7)</p> <p>4) Het koninkrijk geprofeteerd, "sinds het begin der wereld" (Luk. 1:68-70, Hand. 3:21)</p> <p>5) Aan Israel wordt heerschappij over de volkeren gegeven, (Jes. 60:10-12; 61:6)</p> <p>6) De heidenen gezegend door Israel als instrument (Gen. 22:17,18, Zach. 8:13).</p>	<p>Heeft betrekking op een lichaam; een levend organisme (I Kor. 12:12,27; Ef. 4:12)</p> <p>Het lichaam is een plaats gegeven in de hemel (Efe. 1:3, 2:5-6, Kol.3:1-3)</p> <p>Christus, het levende Hoofd (Efe. 1:19-23, Kol.1:18)</p> <p>Het lichaam, uitverkoren in Christus voor het begin der wereld, maar geheim gehouden vanaf het begin der wereld" (Rom.16:25, Efe. 1:4-11, 3:5-9)</p> <p>Jood en heiden op hetzelfde niveau gesteld voor God,(Rom. 10:12,; 11:32. Ef. 2:16,17)</p> <p>De heidenen gezegend door Israels weerstand, (Hand. 13:44-46, Rom. 11: 28-32)</p>
<p>7) De heidenen gezegend door de aanname van Israel. (Jes. 60:1-3, Zach. 8:22,23)</p> <p>8) Profetie heeft hoofdzakelijk betrekking op volkeren als zodanig (Jes. 2:4; Ez. 37:21,22)</p> <p>9) Profetie heeft betrekking op zegening, zowel /materiele, als geestelijke zegening op aarde (Jes. 2:3,4, 11:1-9,etc.).</p> <p>10)Profetie heeft betrekking op Christus' komst naar</p>	<p>De heidenen gezegend door Israels val, (Hand. 28:27,28; Rom. 11:11,12,15)</p> <p>Het geheimenis heeft betrekking op individuen (Rom. 10:12,13; II Kor.5:14-17)</p> <p>Het geheimenis heeft betrekking op "alle geestelijke zegeningen "in de hemelse gewesten" (Ef. 1:3, Kol. 3:1-3)</p> <p>Het geheimenis verklaart Christus' huidige</p>

11[5]

**/ (voetnoot: Zij die zich afvragen of de onderwerpen op deze lijst verbonden zijn met het geheimenis, behoeven dit slechts te onderzoeken om te zien of ze deze in de profetie kunnen vinden.

De dingen die daarvan verschil

<p>de aarde (Jes.59:20; Zach.14:4)</p> <p>11)In profetie komt redding uit genade, door geloof alleen, niet voor</p> <p>12)De bekendmaking van het profetische programma is gegeven aan de twaalven (Matt. 10:5-7, Hand. 1:6-8; 3:19-26).</p>	<p>afwezigheid op aarde (Ef. 1:20-23, Kol. 3:1-3)</p> <p>Redding door genade, door geloof alleen is de 3:21- 26; 5, Ef. 2 :8,9).</p> <p>De bekendmaking van het geheimenis is uitsluitend gegeven aan Paulus (Ef. 3:1-3, 8,9; Kol. 1:24-27)</p>
<p>PRIVATE 13)Het profetisch programma is geopenbaard door velen van Gods dienaren (Luk. 1:70, II Petr. 1:21)</p> <p>14)Oud-Testamentische schrijvers begrepen veelal niet de door hen bekend gemaakte profetieën Dan, 12:8-10,I Petr. 1:10-12)</p>	<p>Het geheimenis is geopenbaard door "n man: de apostel Paulus, (Gal. 1:1,11,12; 2:2,7,9; Ef. 3:2,3)12[6]</p> <p>Paulus begreep en verlangde dat anderen het aan hem geopenbaarde geheimenis zouden mogen verstaan. (Ef. 1:15-23; 3:14-21; Kol. 1:9-10; 2:1-3)</p>

VRAGEN

1. Wat is de belangrijkste indeling van de Bijbel?
2. Wanneer en door wie werd het Oude Verbond (of Testament) gesloten?
3. Wanneer en door wie werd het Nieuwe Verbond gesloten?
4. Wat is het hoofddoel van profetie?
5. Welke regeringsvorm zal heersen in het Messiaanse Koninkrijk?
6. Waar zal de zetel van het Koninkrijk zijn?
7. Welke grote verandering zal plaatsvinden in Israël tijdens de vestiging van dit Koninkrijk?
8. Wat zal de relatie zijn van de heidenen tot Israël in het Messiaanse Koninkrijk?

12[6]

*/(Voetnoot: Aan de hand van Ef. 3:5 wordt soms beweerd dat Paulus slechts "n van de vele "apostelen en profeten" was, aan wie het geheimenis werd geopenbaard. De woorden "door de Geest" zijn in dit verband betekenisvol. Paulus ontving de waarheid van het geheimenis "door openbaring van Jezus Christus" (Gal. 1:12, Ef. 3:3,etc.). Daarna "ging hij door openbaring" naar Jeruzalem en deelde het mede aan de leiders (Gal. 2:2). Deze "zagen" en "erkenden" het, en reikten Paulus en Barnabas, zijn kompanion, "de rechterhand der gemeenschap" (Gal. 2:7,9). Het was uiteraard "door de Geest", dat zij deze waarheden "zagen" en "erkenden", maar niet eerder dan dat Paulus deze aan hen had medegedeeld.

De dingen die daarvan verschil

9. Wat is het hoofdonderwerp van geheimenis?
10. Op welk punt in de geschiedenis begon God in Israels geschiedenis het geheimenis te openbaren?
11. Wat is de positie van de heidenen met betrekking tot de Joden voor God in deze tijd?
12. Welke relatie is er tegenwoordig tussen **Joodse gelovigen** en **gelovigen uit de heidenen**?
13. Welke positie en welk burgerschap hebben gelovigen vandaag?
14. Welke foutieve uitleg hebben sommige theologen toegepast op de profetieën over het Koninkrijk?
15. Wat is de oorzaak van deze uitleg?
16. Wat is de invloed van deze uitleg op de overige Schriften?
17. Welke relatie is er tussen tussen deze uitleg en de huidige dwaalleren?
18. Welk probleem bracht sommige theologen ertoe om deze uitlegmethode aan te nemen?
19. Noem vijf fundamentele verschillen tussen profetie en geheimenis.
20. Geef vijf Bijbelverzen, die het belang van het geheimenis aantonen.

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK III

HET TWEEELEDIG ASPECT VAN HET GEHEIMENIS

DE TWEEELEDIGE BETEKENIS VAN HET WOORD

Het Griekse woord *musterion*, in de NBG Vertaling weergegeven als "geheimenis" en in de Statenvertaling als "verborgenheid", heeft een tweeledige betekenis. Het kan betekenen: **dat wat verborgen is gehouden**, of het kan betekenen: **iets dat alleen door ingewijden kan worden begrepen**. Het kan ook beide betekenissen gelijktijdig hebben.

Het oorspronkelijke woord komt wellicht dichter bij ons woord **geheim** dan bij het woord **mysterie**. Wij kunnen spreken over **iets geheim houden**, niet verder vertellen, of we kunnen spreken van **het geheim** van iemands succes, of de **sleutel, clou** van zijn succes.

Bij het grote, door Paulus geopenbaarde geheim worden beide betekenissen gebruikt - soms tezamen:

1. **Het geheimenis** is een waarheid, die met een bedoeling verborgen is gehouden totdat zij aan en door de Apostel Paulus is geopenbaard: Hij zegt, dat het **"..de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest" (Rom.16:25), "welke in andere eeuwen ... niet is bekendgemaakt", "die van alle eeuwen...verborgen is geweest in God" (Eph.3:5,9), "die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten" (Col.1:26).**

2. Nu het geopenbaard is, wordt het nog **slechts begrepen door de ingewijden**: Daarom bidt de apostel: **"Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis" (Eph.1:17 en vers 9), "dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand", "De verborgenheid...nu...geopenbaard is aan Zijn heiligen, aan wie God heeft willen bekend maken welke de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid is onder de heidenen", "der volle verzekerdheid des verstands...tot kennis (Gr. epignosis, volle kennis) der verborgenheid" (Col.1:9,26,27,2:2).** Het is daarom van groot belang dat we

om verlichting en verstand door de Heilige Geest vragen bij de studie van dit geweldige onderwerp.

HET GEHEIM VAN HET EVANGELIE

of

HET GEHEIM VAN HET GOEDE NIEUWS

Aan het slot van de meest sublieme van al zijn brieven, schrijft de Apostel Paulus: **"En (bidt) voor mij, opdat mij het woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om DE VERBORGENHEID DES EVANGELIES bekend te maken, "Waarover ik een gezant ben in een keten, opdat ik in hetzelfde vrijmoedig moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken" (Eph.6:19,20).**

De uitdrukking **"verborgenheid van het evangelie"**, behoort zorgvuldig te worden overwogen. De apostel spreekt hier niet van het goede nieuws van een geheim, maar van het **geheim** van, of **sleutel** tot, het **goede nieuws**.*/13[1]

HET GOEDE NIEUWS SINDE DE VAL STEEDS VERKONDIGD

13[1]*/Voetnoot: Het woord **evangelie** betekent eenvoudig **goed nieuws**, en zo dient het ook steeds te worden gebruikt.

De dingen die daarvan verschil

Samen met het idee, dat de Oud-Testamentische heiligen vertrouwden op de komende dood van Christus tot redding, bestaat er nog een al even onschrijftuurlijk idee, dat er nooit meer dan "n evangelie zou zijn geweest.

Dit zal uitvoerig worden besproken in een volgend hoofdstuk, maar het is hier nodig om op het eenvoudige feit te wijzen, dat vanaf de zondeval God evangelie, of goed nieuws, aan zondaars heeft verkondigd.

Was het geen evangelie, of goed nieuws, toen God aan Adam en Eva, beloofde dat Eva's zaad uiteindelijk de kop van de slang zou vermorzelen (Gen.3:15)? Was het geen goed nieuws, toen God aan Abraham verkondigde dat in hem alle geslachten der aarde gezegend zouden worden (Gen.12:3; Gal.3:8)? Was het geen goed nieuws toen God aan David beloofde om zijn huis, troon en koninkrijk voor eeuwig te bevestigen (2 Sam.7:16)? Was het geen goed nieuws toen God door de profeten openbaarde dat vrede, voorspoed en zegening zouden heersen in het komende koninkrijk (Jes.2:2-4, 11:6-9, 35:1-7, Jer.23:5)? Was het geen goed nieuws toen Johannes de Doper Christus voorstelde en aankondigde dat het koninkrijk "nabij" was (Matt.3:2,3)? Was het geen goed nieuws toen Petrus predikte, en hij later het koninkrijk aan Israel **aanbood**, roepende: **"Bekeert u...de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heren; en Hij zal gezonden hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is" (Hand.3:19,20)?**

Dit alles was **evangelie**, of goed nieuws, maar wat was **"de verborgenheid van het evangelie"**; wat was het **geheim** van het goede nieuws? Hoe kon een heilig en rechtvaardig God **goed nieuws** aan **zondaars** verkondigen? Hoe kon Hij hen op een **rechtvaardige** manier een hoopvolle toekomst aanbieden terwijl zij als zondaars Zijn toorn **verdienden**? Het antwoord hierop vinden wij in de brieven van Paulus.

HET GEHEIM VAN HET EVANGELIE

DOOR PAULUS VERKONDIGD

Als er iets duidelijk is in de brieven van Paulus, is het wel het feit dat het geheim van al Gods goede nieuws voor de mens geconcentreerd is op **Golgotha**. Omdat Christus stierf voor de zonde kon God goed nieuws verkondigen aan zondaars, of het nu ging om de komst van het duizend jarig rijk, de zegening voor de volken door Abrahams zaad, of de uiteindelijke ondergang van satan. Het was echter pas enige tijd na de kruisiging dat het geheim van het evangelie geopenbaard werd aan en door de Apostel Paulus, en daarmee het beste nieuws van alles: **"het evangelie van Gods genade"**.

De verkondiging van "het evangelie van de genade van God" ging vanzelfsprekend samen met de openbaring van het kruis, het geheim van Gods goede nieuws. Inderdaad noemt de apostel zijn aparte boodschap beide **"het evangelie van Gods genade"** (Hand.20:24) en **"de prediking van het kruis"** (1Cor.1:18), want "het evangelie van Gods genade" is "de prediking van het kruis", **het goede nieuws**. Het is de verkondiging van de overvloedige genade van God voor de mens door het vergoten bloed van Christus. Want in de Paulinische boodschap draait alles om het kruis.

Overeenkomstig de brieven van Paulus "hebben wij vergeving **door het bloed**" (Eph.1:7), zijn wij gerechtvaardigd **door Zijn bloed**" (Rom.5:9), "verzoend met God **door de dood van Zijn Zoon**" (Rom.5:10), "nabij gekomen **door het bloed van Christus**" (Eph.2:13) en "rechtvaardigheid Gods in Hem" want **"God heeft Hem tot zonde gemaakt voor ons"** (2Cor.5:21).

Het verbond van de wet werd afgeschaft **"aan het kruis"** (Col.2:14), de vloek der wet werd weggedaan **door het kruis** (Gal.3:13), de "middelmuur des afscheidels werd weggebroken **door het kruis** (Eph.2:14,15) en gelovige Joden en heidenen zijn verzoend met God in "n lichaam **door het kruis** (Eph.2:16).

Geen wonder dat de apostel zijn boodschap "de prediking van het kruis" noemt!

Voor de gelovige is het aangrijpend, om het kruis te zien als Gods antwoord aan satan, in eerste instantie leek het erop dat het kruis satan's de grootste overwinning was. Satan had achter de schermen lang gewerkt om de komst van de Verlosser te voorkomen. Hij had die tegengewerkt door te trachten alle Hebreeuwse mannen uit de weg te ruimen in Egypte (Ex.1:16,22), door te pogen het gehele volk te vernietigen door

De dingen die daarvan verschil

middel van Pharao (Ex.14), door te trachten "al het koninklijk zaad" uit te roeien door middel van Athalia (2Kron.22:10), en door te trachten opnieuw het ras te vernietigen door middel van Haman (Esth.3:12,13).

Toen de bedrieger werd overwonnen in deze en andere aanslagen op Christus, en de Here ten laatste op aarde verscheen, verdubbelde satan zijn pogingen om Hem te vernietigen. Als baby stond Herodes hem reeds naar het leven (Matt.2); in Nazareth trachtten Zijn stadgenoten Hem van de steilte af te werpen (Luk.4:29); een zware storm in Galilea wilde Hem doen verdrinken (Mark.4:37); etc.

Ten laatste leek het erop dat satan zou winnen. Hij was erin geslaagd Israels bestuurders tegen Christus op te zetten (Joh.7:48), daarna de menigte (Matt.13:13-15), toen velen van Zijn eigen discipelen (Joh.6:66,67) en ten slotte zelfs "n van de twaalven (Matt.26:14-16).

Sommigen denken dat satan poogde om de kruisiging te **voorkomen**, maar wij moeten niet veronderstellen dat Satan begreep hoe het kruis zijn nederlaag en onze verlossing zou teweegbrengen. Wij lezen duidelijk dat "**satan voer in**" Judas (Joh.13:27). Satan dacht, dat de kruisiging van Christus Hem zou **vernietigen**. Hoe moet hij zichzelf gelukkigwens hebben met het succes, toen onze Heer in schande en ongenade stierf aan Golgotha's kruis!

Het was ongetwijfeld een grote schok en teleurstelling voor hem toen Christus uit de doden opstond, maar stel u zijn ongenoegen voor toen hij ontdekte dat hij zichzelf beetgenomen had door Christus te kruisigen - dat God werkelijk betaald had voor de zonden van de mens door de dood van Christus, zodat Hij de grootste der zondaars kon redden, en hem kon uitzenden om "**verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade**" (Eph.1:7) **aan te bieden**. Aldus bereikte satan het hoogtepunt van zijn carrière van bedrog, toen hij **zichzelf** bedroog op Golgotha.

In het licht hiervan is het niet vreemd dat satan de boodschap van genade, de prediking van het kruis, nog bitterder haat en tegenstaat dan hij ooit het profetisch programma heeft gehaat en tegengestaan. Zo is het ook niet vreemd, dat het Gods plan is dat: "**...nu door de gemeente bekendgemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods**" (Eph.3:10).

HET GEHEIM VAN HET EVANGELIE NIET EERDER GEOPENBAARD DAN DOOR PAULUS

Wij moeten oppassen dat we niet aannemen dat **profetieën** m.b.t. de **kruisiging** hetzelfde zijn als "de prediking van het kruis", of dat "de prediking van het kruis" niets te doen heeft met het geheimenis omdat de kruisiging zelf geprofeteerd was.

Voorspellingen met betrekking tot de dood van Christus kunnen we vinden in talrijke passages van het Oude Testament en in de vier verslagen van de aardse bediening van onze Heere, maar **nooit werden de verdiensten van Christus' dood verkondigd als de grondslag voor redding in de tijd vqqr Paulus**. De moeilijkheid is, dat er zo veel werd **ingelezen in** deze teksten, wat er niet staat.

Hoeveel hebben bijvoorbeeld Adam en Eva begrepen van het plan tot redding vanuit de verklaring in Genesis 3:15? Als zij hieruit hadden begrepen dat de komende Verlosser zou sterven, zouden zij dan niet meer hebben begrepen dan de twaalf apostelen 4000 jaar later, terwijl zij met de Heere Zelf medewerkten en "het evangelie van het koninkrijk" predikten (Luk.9:1-6, 18:31-34).*/14[2]

Zou een lezer **veronderstellen**, dat het plan van God aan Adam en Eva zou zijn verklaard, dan zou zo'n veronderstelling geheel ongegrond zijn. In feite toont het verhaal ons het tegendeel.

14[2]*/Voetnoot: Er is wel gezegd, dat onze Here twee van Zijn volgelingen verweet, dat zij niet geloofden al wat de profeten geschreven hadden over Zijn dood en opstanding, maar dit was **na** Zijn opstanding. Overigens hadden de profeten niet de prediking van het kruis voor vergeving van zonden voorspeld.

De dingen die daarvan verschil

Het is **nu** duidelijk dat de Heilige Geest in Psalm 22 de dood van Christus in gedachten had, maar wie zou gedroomd hebben, totdat Christus stierf, dat het Zijn kruisdood beschreef, of dat de roep waarmee het begint, die van onze gekruisigde Christus zou zijn? De passage werd zelfs niet in de vorm van een voorspelling geschreven!

En wat te zeggen van Jesaja 53? Wordt Christus hier niet afgebeeld als Degene Die de zonden van der wereld draagt? Zij die dit veronderstellen hebben opnieuw iets **in** de passage gelezen. Vers 6 luidt: "**WIJ dwaalden ALLEN als schapen...doch de HEERE heeft ONZER ALLER ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.**"

Als de profeet zegt "**wij allen**", zal de opmerkzame Bijbellezer zich natuurlijk afvragen: "**wie allen?**" En hij zal ontdekken dat Jesaja in vers 8 spreekt als een Hebreeuws profeet met betrekking tot **zijn eigen volk**:

"Om de overtreding MIJNS VOLKS is de plaag op Hem geweest."

De profeet spreekt hier dus in de eerste plaats over de dood van de Messias, alleen voor zover het **het volk Israel*/15[3]** aangaat. Het is natuurlijk waar dat wij heidenen **ook** dwaalden en dat de Here **ook** onze ongerechtigheden op Christus gelegd heeft, maar dat is hier de kwestie niet.

De toon van Jesaja 53 is een andere factor die niet over het hoofd moet worden gezien. De profeet verkondigt de dood van Christus niet als het goede nieuws, of **biedt geen redding aan** door Zijn verdiensten zoals wij dit vandaag met vreugde kunnen doen. Integendeel, hij begint op een teleurstellende toon: "**Wie heeft onze prediking geloofd? Een rijsje...een wortel uit een dorre aarde...geen**

gedaante noch heerlijkheid...geen gestalte dat wij Hem zouden hebben begeerd...veracht...afgewezen...een Man van smarten en verzocht in krankheid."

Wie wil tere plantjes of wortels uit dorre aarde? Trek een mens prachtige kleding aan, zet hem een kroon op, zet hem op een troon in een paleis met duizend kamers, en de mensen zullen komen van de einden der aarde om zijn voeten te kussen. Maar een mens zoals Jesaja hier beschrijft; wie zal hem eer geven? **Maar**, vervolgt de profeet, Hij draagt **onze** zonden. **Wij** zijn de schuldigen, en toch gaat **Hij** als een lam ter slachting.

Let wel op dat in alle profetieën van Jesaja niets te vinden is over geloof in de verdiensten van de Gekruisigde tot redding. Er is sprake van **plaatsvervangning**, zeker, (die sommigen als het hoogtepunt van christelijke waarheid beschouwen), maar plaatsvervangning **op zichzelf** is nog geen goed nieuws. Vele onschuldige slachtoffers hebben ten onrechte de straf gedragen voor de misdaad van anderen. Was dit iets om verheugd over te zijn of om op te roemen?

Jesaja wijst inderdaad aan, dat als de Messias komt, Hij zal worden afgewezen en geslagen, dragende de schuld voor Israels zonden, maar dat is nog een heel verschil met het verkondigen van de verdiensten van Christus' dood als een aanbod tot redding dat dient aangenomen te worden in geloof.*16[4]

Tenslotte herinneren wij onze lezers eraan dat zelfs dit slechts een **profetie** was die de profeet zelf waarschijnlijk ook niet verstond (1Petr.10-12), anders zou hij zijn boek zeker met deze blijde boodschap hebben gevuld.

15[3]*/Voetnoot:Voor de wijze waarop de kruisiging van Christus voor Israel redding brengt, zie ook het boek van de auteur: "Het tweeledig doel van God".

16[4]*/Voetnoot: Vers 11: "**door Zijn kennis zal mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken**" wordt in Darby's New Translation vertaald: "**door Zijn kennis zal Mijn knecht, de Rechtvaardige, velen onderrichten in rechtvaardigheid.**"

De dingen die daarvan verschil

Maar wist Johannes de Doper het geheim van het evangelie niet toen hij van Christus zei: "**Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!**"? (Joh.1:29) Als hij dit wist waarom verkondigde hij dan "**de doop der bekering tot vergeving der zonden**" (Mark.1:4)?

In Matt.3:1,2 wordt ons het **thema** van de boodschap van Johannes gegeven: "**En in die dagen kwam Johannes de Doper en predikte in de woestijn van Judea, "en zei: BEKEERT U, WANT HET KONINKRIJK DER HEMELN IS NABIJ GEKOMEN."**

Als Johannes begreep wat wij nu weten over de dood van Christus waarom was **dat** dan niet zijn thema? Wij moeten de achtergrond van Joh.1:29 niet vergeten. Johannes had berouwvolle zondaars gedoopt, en Jezus was met hen gekomen om ook te worden gedoopt. "**Doch Johannes weigerde Hem zeer en zei: "Ik heb nodig door u gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?"**" (Joh.3:14).

Maar Jezus stond erop te worden gedoopt. Hoewel volkomen zondeloos, kwam Hij **als een zondaar** en werd "**gerekend met de overtreders**". Is het vreemd dat Johannes, zich realizerend dat hij zelf en de menigte degenen waren die bekering en reiniging nodig hadden, Christus zou beschrijven als het Lam van God, dat de zonde der wereld draagt? Wij zeggen nogmaals dat als Johannes de Doper zou hebben begrepen, dat Christus zou sterven, hij meer wist dan de twaalf nadat zij met Christus Zelf voor het merendeel aan Zijn aardse bediening hadden meegewerkt. Maar het feit dat Johannes predikte zoals hij preekte, wijst erop dat hij klaarblijkelijk niet meer wist dan zij.

Zelfs na de kruisiging zagen de apostelen de dood van Christus niet direct als het geheim van het evangelie. Petrus **verwees**, zoals we gezien hebben, naar de kruisiging, maar **bood** die niet aan tot redding. Hij **verweet** zijn toehoorders de dood van Christus en riep hen op tot bekering en waterdoop tot vergeving der zonden (Hand.2:36,38).

Nee, zelfs Philippus predikte het kruis niet aan de kamerling uit Morenland als het geheim van het evangelie. De kamerling las Jesaja 53. Toen predikte Philippus hem **Christus** vanuit dit Schriftgedeelte, en van daaruit bewees hij dat de gekruisigde Jezus de Messias was, wiens komst Jesaja had voorgezegd.

Lees het verslag nauwkeurig. Nergens zegt het dat Philippus de kamerling onderwees dat Christus voor hem gestorven was, of dat de kamerling op Zijn dood moest vertrouwen tot redding. Philippus **wees Jezus aan** als de Messias vanuit dit gedeelte en doopte de kamerling toen hij beled: "**Ik geloof, dat Jezus Christus de Zone Gods is**" (Hand.8:37).

Maar toch kan men tegenwerpen: Zegt Paulus niet, "Christus stierf voor onze zonden, **overeenkomstig de Schriften?**" Ja, Christus' dood was overeenkomstig de Schriften, maar wij blijven erbij dat pas vanaf Paulus Zijn dood voor de zonde werd verkondigd als het goede nieuws, en als de verborgenheid van al het goede nieuws dat eraan vooraf ging. Blijft het eenvoudige feit over dat de **geprofeteerde** dood van Christus, **het geheim van het evangelie** bleek te zijn.

Aldus werd het **feit** van Christus' dood voor de zonde van anderen "**tevorens betuigd**" (1Petr.1:11). Maar Paulus maakt het, door openbaring, zeer duidelijk dat het eeuwige plan van God in die dood, en het aanbod tot redding aan allen door Zijn verdiensten zou worden

"**...ZIJNDE DE GETUIGENIS TE ZIJNER TIJD, waartoe ik gesteld ben een prediker en apostel...**" (1Tim.2:6,7).

Zoals Petrus op Pinksteren zijn toehoorders had **beschuldigd** van de kruisiging van Christus en hen had bevolen zich te bekeren en zich te laten dopen tot vergeving der zonden (Hand.2:23,36,38), zo predikte Paulus de kruisiging van Christus **als goed nieuws** (1Cor.1:18). Bij Petrus op Pinksteren was het een zaak van **schande**; Paulus **roemde** erin (Gal.6:14).

Het was door Paulus, en door niemand vóór Paulus, dat Christus werd "**voorgesteld tot een Verzoening DOOR HET GELOOF IN ZIJN BLOED**" (Rom.3:25). Het was Paulus die als eerste uitlegde hoe de mens

De dingen die daarvan verschil

"onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op **HET GELOOF, DAT GEOPENBAARD ZOU WORDEN**" (Gal.3:23). En het was Paulus, die als eerste werd gezonden om dat geloof te verkondigen.

Het was Paulus, die als eerste gezegd heeft:

"MAAR NU is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet...""Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid **IN DEZEN TEGENWOORDIGEN TIJD**; opdat Hij(God) rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is" (Rom.3:21,26). Het was Paulus, die als eerste zei dat:"...E'n voor allen gestorven is...**ZO DAN WIJ KENNEN VAN NU AAN NIEMAND NAAR HET VLEES...**"(2Cor.5:15,16).

Paulus, de voornaamste der zondaars, gered door genade, **biedt het kruis aan** als de enige grond voor verlossing (Rom.3:24); hij **roemt** erin (Gal.6:14); hij roept uit: "**DIE MIJ liefgehad HEEFT en Zichzelf voor MIJ overgegeven heeft!**" (Gal.2:20), "**Gelijk ook Christus de gemeente liefgehad heeft en Zichzelf voor haar heeft overgegeven!**" (Eph.5:25), "**Want de liefde van Christus dringt ons...Hij is voor ALLEN gestorven**" (2Cor.5:14,15).

HET MYSTERIE (OF GEHEIMENIS) VAN GODS WIL

We gaan nu verder van "de verborgenheid (geheimenis) van het evangelie" (Eph.6:19) naar "de verborgenheid van Gods **wil**" (Eph.1:9); van **het geheim van het goede nieuws, naar het goede nieuws van "het geheimenis"**, het **plan** dat verborgen bleef, totdat het aan en door de Apostel Paulus werd geopenbaard. Hiernaar verwijst hij in zijn woorden:

"Ons bekendgemaakt hebbende DE VERBORGENHEID VAN ZIJN WIL, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf;Om in de bedeling van de volheid van de tijden, wederom alles tot "n te vergaderen in Christus, beide wat in den hemel en wat op de aarde is" (Eph.1:9,10).

In deze passage, zowel als in vele andere die Paulus geschreven heeft, verwijst de **wil** van God naar Zijn **eeuwige plan**, en niet Zijn wil in "n bepaald geval, of Zijn wil voor onze levens. Daarom roept hij uit: "**Daarom zijt niet onverstandig, maar verstaat wat de wil des Heeren is**" (Eph.5:17. Zie ook Eph.1:5,11, Col.1:9).

Zoals wij reeds hebben aangegeven, is de verborgenheid van Gods wil, het **in Christus** vergaderen van alles wat in de hemel en op de aarde is. Dit is Zijn **hoogste** plan. Allen die God toebehoren werden niet ineens tezamen vergaderd in Christus. De verborgenheid van Gods wil bevatte dus de ontvouwing van een nieuw programma, een nieuwe bedeling. In het kort is het geheimenis, zoals wij het nu kennen, de heerlijke waarheid dat God Jood en heiden beiden besloten heeft in ongelof opdat Hij hun allen barmhartig zou zijn (Rom.11:32) en dat Hij hen beiden zou verzoenen met God in "n lichaam door het kruis (Eph.2:16).

De hemelse positie van dit "ne lichaam", zijn geestelijke zegeningen, zijn tegenwoordige verantwoordelijkheden, etc. zullen worden besproken in de volgende hoofdstukken, maar het moet hier worden vastgesteld dat Gods eeuwig **plan**, zo lang verborgen gehouden, direct verbonden is met **het geheimenis van het evangelie**, want de vervulling van dit plan is de historische demonstratie van het feit dat de Christus Die gekruisigd werd op Golgotha Zelf het geheimenis van al God's goede nieuws is. Inderdaad het was door de onthulling van Zijn lang-verborgen **plan**, dat God "het geheimenis van het evangelie" bekend gemaakt heeft.

GODS GEHEIMENIS NIET EERDER GEOPENBAARD DAN DOOR PAULUS

Het is belangrijk om vast te stellen, dat wij niet eerder dan bij Paulus lezen dat God "**ons bekendgemaakt hebbende de verborgendheid van Zijn wil**". Het is deze geheime **plan**, zowel als het geheimenis van het evangelie, dat hij "**mijn evangelie**" noemt, en benadrukt dat "**die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest**" (Rom.16:25).

De dingen die daarvan verschil

Hij is het, die als eerste bekend maakt "de wijsheid Gods bestaande in verborgenheid die bedekt was, welke God tevoren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was" (1Cor.2:7). Het is hij die weer naar deze geheime bedoeling verwijst en uitlegt "dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, "welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt", dat het "onnaspeurlijk" was, niet te vinden in de tot dan toe geschreven Schriften, en "van alle eeuwen verborgen is geweest in God" (Eph.3:3-9). Hij is het, die spreekt van:

" NAAR DE BEDELING GODS, DIE MIJ GEGEVEN IS AAN U, OM TE VERVULLEN HET WOORD GODS; NAMELIJK DE VERBORGENHEID, DIE VERBORGEN IS GEWEEST VAN ALLE EEUWEN EN VAN ALLE GESLACHTEN, MAAR NU GEOPENBAARD IS AAN ZIJN HEILIGEN, AAN WIE GOD HEEFT WILLEN BEKEND MAKEN, WELKE ZIJ DE RIJKDOM DER HEERLIJKHEID DEZER VERBORGENHEID ONDER DE HEIDENEN, WELKE IS CHRISTUS ONDER U*/17[5], DE HOOP DER HEERLIJKHEID" (Col.1:25-27).

VRAGEN

1. Wat is de tweeledige betekenis van het woord geheimenis, verborgenheid?
2. Hoe zou de uitdrukking "geheimenis van het evangelie" kunnen worden vertaald in modern, alledaags Nederlands?
3. Wat wordt er bedoeld met deze uitdrukking?
4. Wanneer werd het evangelie voor het eerst aan zondaars gepredikt?
5. Bij welke gebeurtenis treffen we "het geheimenis van het Evangelie" aan?/
6. Wanneer en door wie werd "het geheimenis van het evangelie" het eerst bekendgemaakt?
7. Wat hoopte Satan te bereiken met de kruisiging van Christus?
8. Hoe overwon God hem?
9. Wat is het verschil tussen **voorzeggingen** over het kruis en "**de prediking van het kruis**"?
10. Welk Schriftgedeelte toont aan, dat de profeten zelf hun voorzeggingen betreffende het lijden van Christus, niet begrepen?
11. Welke Schriftgedeelten tonen aan dat Christus' eigen apostelen, nadat zij "het evangelie" gedurende enige tijd gepredikt hadden, niet wisten dat Hij zou sterven?
12. Hoe kunt u bewijzen dat Jesaja 53 **niet** spreekt over de Christus Die sterft voor de zonden van alle mensen?
13. Wat was het **thema** van de boodschap van Johannes de Doper?
14. Predikte hij de dood van Christus tot vergeving van zonden?
15. Hoe stelt Petrus het kruis voor in de Pinksterboodschap en wat verlangde hij ter vergeving van zonden?

17[5]*/Voetnoot: Tezamen, als Degene in wie het lichaam is samengevoegd.

De dingen die daarvan verschil

16. Hoe gebruikte Philippus Jesaja 53 toen hij sprak met de kamerling?
17. Wie predikte als eerste de boodschap van redding door genade, door het geloof in de dood van Christus?
18. Wat wordt bedoeld met "het geheimenis van Gods wil"?
19. Leg uit hoe "het geheimenis van het evangelie" en "het geheimenis van Gods wil" in verhouding staan tot de openbaring die gegeven is aan de apostel Paulus.
20. Geef drie Schriftplaatsen als bewijs dat "het geheimenis" **het eerst** aan Paulus werd geopenbaard.

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK IV

DE OPENBARING VAN HET GEHEIMENIS

ISRAELS VROEGERE GLORIE

Het volk Israël, met al haar tekortkomingen, was eens het enige lichtpuntje in een donkere wereld. God had beloofd dat door haar, als Abrahams vermenigvuldigde zaad, de andere volken zouden worden gezegend (Gen.22:17,18). Ruth, de Moabitische en anderen als zij, vonden bescherming onder de vleugelen van God door naar Israël te komen (Ruth2:12).

Onze Heere zei tot de Samaritaanse vrouw: **"Gijlieden aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten: want DE ZALIGHEID IS UIT DE JODEN"** (Joh.4:22). Paulus stelt in Rom.3:1,2 de vraag: **"Wat is dan het voordeel van de Jood?"**, en antwoordt: **"Veel in alle manier; WANT DIT IS WEL HET EERSTE, DAT HUN DE WOORDEN GODS ZIJN TOEVERTROUWD."** In Rom.9:4,5, zegt hij: **"...WELKER (ISRAEL) IS DE AANNEMING TOT KINDEREN, EN DE HEERLIJKHEID, EN DE VERBONDEN, EN DE WETGEVING, EN DE DIENST GODS, EN DE BELOFTEN;" WELKER ZIJN DE VADERS EN UIT WELKE CHRISTUS IS ZOVEEL HET VLEES AANGAAT..."**

HET HART VAN ISRAËLS GODSDIENST

Deze eer werd niet aan Israël verleend omdat zij beter was of omdat zij het meer verdiende dan anderen. Israëls eigen Koning David heeft door inspiratie geschreven: **"De Heere heeft uit den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien of iemand verstandig ware, die God zocht. "Zij zijn ALLEN afgeweken, TEZAMEN zijn zij stinkende geworden; ER IS NIEMAND DIE GOED DOET, OOK NIET EEN"** (Ps.14:2,3)

Daarom is een bloedoffer het hart van Israëls godsdienst. Wij weten dat **"want het is onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme"** (Hebr.10:4) maar deze offers **verzoenden*/18[1]** zonden tot de tijd dat Christus zou komen **"om de zonde te niet te doen, door Zijns Zelfs offerandef"** (Hebr.9:26).

Israël's bloedoffers waren een belijdenis van zonden, een getuigenis van het feit dat "het loon van de zonde de dood is" en een erkenning dat ware het niet door Gods genade zij eveneens buiten Zijn gunst zouden staan. Daarom staat er geschreven: **"Want de ziel van het vlees is in het bloed; waarom Ik het u op het altaar gegeven heb, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening doen zal"** (Lev.17:11). **"En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, EN ZONDER BLOEDSTORTING GESCHIEDT GEEN VERGEVING"** (Hebr.9:22).

Deze manier om tot God te naderen toonde aan dat Israël niet beter was dan de heidenen maar gaf hun tegelijkertijd een zeker voordeel boven de heidenen - en een grote verantwoordelijkheid ten opzichte van hen.

Israël moest deze zegeningen niet voor zichzelf houden, want God had tot Abraham gezegd: **"En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde "** (Gen.22:18)**/19[2] Zij moesten de **vertegenwoordigers** en niet alleen de **voorwerpen** van Gods zegen zijn.

ISRAELS FALEN

18[1]*/Voetnoot: Het woord **verzoening** (Hebr. **kapher**) betekent **bedekken**.

19[2]**/Voetnoot: Wij merken op, dat in de verbondsbeloften aan Israël er, behalve het toekomst-aspect, in het algemeen de voorziening bestaat voor vervulling in de tegenwoordige tijd (Deut.1:8; Hebr.3:19 etc.).

De dingen die daarvan verschil

Het Woord en de dienst van God waren aan Israel gegeven opdat de heidenen **door hen** God zouden vinden. Toen onze Heere de geldwisselaars uit de tempel dreef, zei Hij: **"Is er niet geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden allen volken?"** (Mark.11:17). De Heere verwees natuurlijk naar Jes.56:6,7, waar wij lezen: **"En de vreemden, die zich tot den Heere voegen om Hem te dienen en om den Naam des Heeren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie den sabbat houdt, dat hij dien niet ontheilige, en die aan Mijn verbond vasthouden; "Die zal Ik ook brengen tot Mijn heiligen berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; WANT MIJN HUIS ZAL EEN BEDEHUIS GENOEMD WORDEN VOOR ALLE VOLKEN."**

De verbondsrelatie van Israel met God en haar door God gegeven godsdienst vormden uiteraard de "middelmuur des afscheidsels" tussen haar en de goddeloze heidenen, maar dit betekende niet dat Israel de heidenen in hun goddeloze staat moest laten en hen buiten de muur moesten houden. Het verbond met Abraham laat wat anders zien en vanuit het zojuist aangehaalde gedeelte uit Jesaja is het duidelijk dat de heidenen die proselieten van het Jodendom wilden worden welkom zouden zijn in de tempel waar het verbondsvolk toegang had tot God.

Maar maakte het volk Israel dit bekend onder de volken? Dat deden zij niet. Zij zouden de heidenwereld voor eeuwig in de duisternis hebben gelaten. De tempel, bedoeld om een bedehuis te zijn voor alle volken was een centrum van valsheid en bedrog geworden. Onze Heere werd dan ook gedwongen om bij Zijn aanhaling van Jesaja de woorden toe te voegen: **"MAAR GIJ HEBT DAT TOT EEN MOORDENAARSKUIL GEMAAKT"**.

DE DRIE OPROEPEN TOT BEKERING

Het was na 1500 jaren falen onder de wet, met de komst van het Messiaanse koninkrijk in zicht, dat God aan Israel haar drie grootste oproepen tot bekering zond.

De eerste was door Johannes de Doper van wie onze Heere zei, **"Er is niemand meerder profeet"** (Luk.7:28). Het was de bediening van Johannes om Israel terug te brengen tot God en zo de weg te bereiden voor de komende Koning. De roep was: **"...Bereidt de weg des Heeren, maakt Zijn paden recht! "Alle dal zal gevuld worden, en alle berg en heuvel zal vernederd worden, en de kromme wegen zullen tot een rechten weg worden, en de oneffen tot effen wegen"** (Luk.3:5).

Johannes werkte hard om zijn missie te vervullen. Hij bereikte met zijn bediening elk onderdeel van Israels nationale leven. Hij sprak met "het volk", met de tollenaars, met de soldaten (Luk.3:10-14). Hij durfde de trotse Farizeeën en Sadduceeën weg te zenden terwijl hij ze "adderengebroedsels" noemde en hen vroeg: **"wie heeft u aangewezen te vlieden van den komende toorn?"** en zei: **"Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig"** (Matt.3:7,8). Hij ging zelfs naar het hof van Koning Herodes en verweet hem dat hij leefde met de vrouw van zijn broer "en alle boze stukken die Herodes had gedaan" (Luk.3:19).

Maar ondanks dit alles bekeerde Israel zich als natie niet. De grote hervormer werd "opgesloten in de gevangenis" (Luk.3:20) en tenslotte onthoofd (Matt.14:10) door Israels boze en losbandige koning - een misdaad die zeker niet zou zijn toegelaten als er een echte hervorming onder het volk zou zijn geweest.

Zo werd de weg voor onze Heere allesbehalve effen gemaakt. Hij moest verdergaan met de roeping waar Johannes geeindigd was. Evenmin was het antwoord op de boodschap van onze Heere meer bevredigend dan het antwoord op die van Johannes. Zij verachtten Hem, hekelden Hem, spanden samen tegen Hem. Toen Hij machtige tekenen onder hen deed hadden zij de onbeschaamdheid om te vragen: **"Door wat macht doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze macht gegeven"** (Matt.21:23).

Tenslotte brachten zij Hem voor het gerecht op valse beschuldigingen. En terwijl Hij ondervraagt en beproefd werd onderwierpen zij Hem aan de meest wrede en onmenselijke behandeling. Zij bespotten Hem; zij geselden Hem; zij spuwden in Zijn gezicht. Zij trokken aan Zijn baard en Zijn haar; zij blinddoekten Hem, sloegen Hem, en vroegen Hem te profeteren wie Hem geslagen had. Zij kroonden Hem met doornen; zij deden Hem een purperen mantel om en gaven een riet (inplaats van een scepter) in Zijn hand, knielden spottend voor Hem. Toen namen zij het riet uit Zijn hand en sloegen Hem ermee op het hoofd.

De dingen die daarvan verschil

Hun haat was zo fel tegen de Zoon van God dat toen de Romeinse stadhouder Pilatus, die geen schuld in Hem vond, Hem wilde laten geselen en vrijlaten, **"al de menigte riep gelijkelijk zeggende, Weg met Dezen..." (Luk.23:18). "Maar zij hielden aan met groot geroep en eisten dat Hij zou gekruist worden" (Luk.23:23).**

En aldus dwong Israel, inplaats van in te gaan op de roep van Christus tot bekering, Pilatus om Hem uiteindelijk aan het kruis te nagelen waar Hij pijn, smaad en schande leed voor **hun** zonden.

Dit alles heeft God uiteraard niet verrast. Hij had dit inderdaad voorspeld. De Geest had door de profeten, **"beduidde en tevoren getuigde het lijden dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid DAARNA VOLGENDE"** (1Petr.1:11). En aldus riep Israels Messias, hangende aan het kruis: **"Vader, vergeef hun; want zij weten niet wat zij doen"** (Luk.23:34).

En nu, leek het, was de tijd gekomen voor de heerlijkheid daarna volgende. Vijftig dagen na de opstanding werd de Heilige Geest "uitgestort" op de discipelen en de tekenen van de "laatste dagen" begonnen te verschijnen (Hand.2). Te midden van deze wonderlijke tekenen werd aan Israel haar derde en laatste kans gegeven om zich te bekeren, met de beloften van de wederkomst van Christus en "de tijden der verkoeling", als zij dit zouden doen.

Het was voornamelijk de apostel Petrus die God gebruikte om Israel op te roepen tot bekering. Aan hen die overtuigd waren door Zijn boodschap en dan vroegen wat zij moesten doen, antwoordde hij: **"BEKEERT U, EN EEN IEGELIJK VAN U WORDE GEDOOPT IN DEN NAAM VAN JEZUS CHRISTUS TOT VERGEVING DER ZONDEN; EN GIJ ZULT DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES ONTVANGEN"** (Hand.2:38). Korte tijd later roept Petrus tot de menigte die verzameld was in de zuilengang van Salomo: **"BETERT U DAN, EN BEKEERT U, OPDAT UW ZONDEN MOGEN UITGEWIST WORDEN, WANNEER DE TIJDEN DER VERKOELING ZULLEN GEKOMEN ZIJN VAN HET AANGEZICHT DES HERE; "EN HIJ GEZONDEN ZAL HEBBEN JEZUS CHRISTUS, DIE U TEVOREN GEPREDIKT IS"** (Hand.3:19,20).

Maar nog steeds weigerde Israel (als natie) om zich te bekeren. In plaats daarvan verboden haar oversten de apostelen om in Christus' naam te prediken; dreigden hen, geselden hen, wierpen hen in de gevangenis. Tenslotte konden zij er niet van weerhouden worden om opnieuw bloed te vergieten en grepen Stephanus, een man "vol van geloof en kracht" wierpen hem de stad uit en stenigden hem.

Aldus reageerde Israel op Gods drie genadige oproepen door drie brutale moorden; op Johannes de Doper, Christus en Stephanus. En let op dat hun schuld toenam bij elke volgende moord. In het geval van Johannes de Doper **lieten** zij **het toe**; in het geval van Christus **vroegen** zij het; in het geval van Stephanus **deden** zij het. Zij hielden zich doof voor de Vader (door Johannes), voor de Zoon Zelf, terwijl hij op aarde was, en voor de Heilige Geest (door de Pinkstergelovigen). Zij hadden de Vader wederstaan voor Christus komst; zij verachtten Christus Zelf toen Hij onder hen was; zij lasterden de Heilige Geest nadat Christus was heengegaan. Nu was er geen excuus. Zij hadden de onvergeeflijke zonde begaan, waarvoor de Here hen had gewaarschuwd (Matt.12:31,32).

ISRAEL VOEGT ZICH BIJ DE REBELLIE VAN DE WERELD

We moeten niet denken dat Israels vijandschap tegen Christus was bekoeld met de moord op Stephanus. Dit was nog maar het begin van een lange en intense vervolging van Christus en Zijn volgelingen. **"En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Jud'a en Samaria, behalve de apostelen"** (Hand.8:1).

Saulus van Tarsen was de leider van deze vervolging:

"En Saulus verwoestte de gemeente; gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis" (Hand.8:3).

De heidenen hadden reeds lang tevoren gerebbeleerd tegen God bij de toren van Babel.(Gen.11:3,4), " en

De dingen die daarvan verschil

gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden" (Rom.1:28). Daarom "gaf God hen tenslotte op" (Rom.1:24,26,28) en verstrooide hen over de ganse aarde (Gen.11:9). Nu had Israel zich gevoegd bij de rebellie en God zou hen opgeven en hen ook verstrooien.

Er wordt wel gedacht dat de verstrooiing van de Jeruzalemdiscipelen naar Jud'a en Samaria een vervulling zou zijn van de "grote opdracht" zoals beschreven in Hand.1:8. Het tegenovergestelde is echter het geval. Deze discipelen hadden Jeruzalem niet verlaten in antwoord op enig bevel van onze Heere. Zij waren **gevlucht voor hun leven**. En de twaalf apostelen daarentegen, die onze Heere bevolen had om uit te gaan in de gehele wereld, **bleven te Jeruzalem!**

Het was vanzelfsprekend, dat de gelovigen te Jeruzalem vluchtten toen de vreselijke vervolging uitbrak, maar wat te denken van het gedrag van de twaalf apostelen om daar te blijven?

Waren zij niet verplicht om de wereld het Evangelie te gaan brengen? De Schriften zeggen duidelijk dat zij dat niet waren. De reden dat de twaalf te Jeruzalem bleven was dat het koninkrijk, waarin zij twaalf tronen zouden hebben (Matt.19:28), zou worden gevestigd **te Jeruzalem**, en de zegening en redding **van daaruit** zou stromen tot de einden der aarde; hun werk was daar dus nog niet gedaan.

Dus het blijven van de apostelen in Jeruzalem en de vlucht van de gelovige schare wezen op hetzelfde feit - dat Israel zich **niet** tot Christus keerde. Als we **nu** terugkijken kunnen we zien dat deze grote vervolging "de geheime crisis in Israels geschiedenis" was, zoals Sir Robert Anderson het noemde, en dat het koninkrijk niet, althans voor die tijd, werd opgericht, tenzij met geweld.

Maar hoe ging het verder met Gods plan om heil en zegen naar de wereld te zenden? Moesten de volken nu in duisternis blijven vanwege Israels afwijzing om het zegen kanaal te worden?

Overeenkomstig de profetie zou Gods antwoord op de verwerping van Christus door de wereld de uitstorting van Zijn toorn zijn. Hij moest Israel (en de heidenen) gewillig **maken** voor die dag. Israel en de heidenen hadden Hem en Zijn Gezalfde de oorlog verklaard; Hij zou een tegenverklaring geven, zoals geschreven is: **"Waarom woeden de heidenen en bedenken de volken (VAN ISRAEL, zie Hand.4:25-27) ijdelheid? "De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tesamen tegen den Heere en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: "Laat ons Hun banden verscheuren, en Hun touwen van ons werpen. "DIE IN DE HEMEL WOONT, ZAL LACHEN; DE HEERE ZAL HEN BESPOTTEN. "DAN ZAL HIJ TOT HEN SPREKEN IN ZIJN TOORN, EN IN ZIJN GRIMMIGHEID ZAL HIJ HEN VERSCHRIKKEN" (Ps.2:1-5). "DE HEERE HEEFT TOT MIJN HEERE GESPROKEN; ZIT AAN MIJN RECHTERHAND, TOTDAT IK UW VIJANDEN GEZET ZAL HEBBEN TOT EEN VOETBANK UWER VOETEN. "DE HEERE ZAL DEN SCEPTER UWER STERKTE ZENDEN UIT SION, ZEGGENDE: HEERS IN HET MIDDEN UWER VIJANDEN. "UW VOLK ZAL ZEER GEWILLIG ZIJN OP DEN DAG UWER HEIRKRACHT..." (Ps.110:1-3).**

Deze woorden van David zijn het vaste getuigenis van de Oud testamentische profetie. Zou het oordeel nu komen? Nee, het was tegen deze donkere achtergrond van menselijk falen en zonde, dat God nu de rijkdommen van Zijn genade ging openbaren.

HET VERBORGEN PLAN GEOPENBAARD

De eerste teken van Gods plan met betrekking tot de bedeling van genade was de redding van Saulus, de voornaamste der zondaren, en de leider van Israel's - ja, van 's werelds - rebellie tegen Christus (1Tim.1:13-16).

Aan hem openbaarde de Heere wat Hij nog niet aan de andere apostelen kon openbaren toen Hij hen hun grote opdracht gaf: dat Israel terzijde gesteld zou worden en dat er redding voor allen zou zijn rechtstreeks door de gekruisigde, opgestane, en verheerlijkte Christus. 'n van de eerste lessen die Paulus leerde was dat God Israel, samen met de heidenen, had besloten in ongeloof. Hij zou, net als de twaalf, zijn bediening zijn begonnen vanuit Jeruzalem, maar toen hij na zijn bekering, daarheen terugkeerde, verscheen de Heere aan hem en zei: **"Spoed u en ga inderhaast uit Jeruzalem, WANT ZIJ ZULLEN UW GETUIGENIS VAN MIJ NIET AANNEMEN" (Hand.22:18).**

De dingen die daarvan verschil

Vergelijk deze verklaring met Lukas 24:47 en zie wat God nu aan het doen was. Hij besloot Israel in ongeloof samen met de heidenen. En waarom? Opdat Hij redding kon aanbieden aan **alle** mensen door genade, **enkel en rechtstreeks door de verdiensten van Christus**.

"WANT GOD HEEFT HEN ALLEN ONDER DE ONGEHOORZAAMHEID BESLOTEN*/20[3], OPDAT HIJ HUN ALLEN ZOU BARMHARTIG ZIJN" (Rom.11:32).

Dus nu werd door de **val** van Israel redding gepredikt aan de heidenen (Rom.11:11,12,15). Met de roeping van Paulus die de twaalven moest vervangen als "de apostel der heidenen" (Rom.11:13), begon God de Joodse godsdienst tot een einde te brengen en het "regering" van genade in te voegen.**/21[4]

Hier dient de lezer de tekening in het begin van dit hoofdstuk te bekijken om te zien hoe God, nadat Hij volledig had laten zien dat **"er geen verschil is"** tussen Jood en heiden (Rom.3:22,23), nu de reddende kracht van het **"kruis"** verheerlijkt (Eph.1:7). **"WANT HIJ IS ONZE VREDE, DIE DEZE BEIDEN  N GEMAAKT HEEFT, EN DEN MIDDELMUUR DES AFSCHIEDSELS GEBROKEN HEBBENDE, "HEEFT HIJ DE VIJANDSCHAP IN ZIJN VLEES TENIETGEMAAKT ... "...OPDAT HIJ DIE BEIDEN MET GOD IN  N LICHAAM ZOU VERZOENEN DOOR HET KRUIS, DE VIJANDSCHAP AAN HETZELVE GEDOOD HEBBENDE" (Eph.2:14-16).**

Aldus werd de middelmuur des afscheidsels afgebroken (zie tekening) en zijn de Joodse en heidense gelovigen met God verzoend in "n lichaam **door het kruis. Het kruis, het volbrachte werk van Christus**, is hetgene dat God wil dat wij vandaag aan de wereld verkondigen (1Cor.1:18, 2Cor.5:14-21, Gal.6:14, Eph.1:7, etc.), want daarin ligt het geheim van "Zijn plan en genade".

Let echter wel op, dat bij **verzoening** uitgegaan wordt van **vervreemding**; immers **verzoening** kon niet worden verkondigd dan nadat Israel samen met de heidenen was verworpen, en de vervreemding van **allen** van God ten volle duidelijk zou zijn geworden. **"De verwerping van hen"** opende de weg naar **"de verzoening der wereld"** (Rom.11:15).

De **"bedeling van de genade van God"**, de verzoening van Joden en heidenen met God in "n lichaam door het kruis, is het grote geheimenis dat verborgen was in God totdat het aan en door apostel Paulus werd geopenbaard.

Paulus was het tastbare bewijs van Gods doel met betrekking tot het lichaam want hij was zelf een Hebreer en een Romein in "n persoon (zie Hand.26:16-18), een met God en Zijn Christus **verzoende** vijand, het "voorbeeld" dat God koos om "in hem al Zijn lankmoedigheid te betonen" (1Tim.1:16) en "een on(of voor)tijdig geborene" (1Cor.15:8) zoals **beiden** Joden en heidenen vandaag zijn. Dit alles zal in een andere les verder worden besproken.

Gods geprofeteerde plan om de volkeren **door Israel** te zegenen, zal zeker nog uitgevoerd worden, maar terwijl Israel in haar onbekeerde staat blijft zegent God Joden en heidenen **door Christus, Abrahams zaad**, ondanks het falen van Abrahams **vermenigvuldigde** zaad (Gal.3:16,19,22, Eph.3:5,6). Dit is in overeenstemming met Zijn "eeuwige plan", en is een levende demonstratie van het feit, dat **alle** zegeningen door Golgotha komen; dat zelfs de duizendjarige zegen **van Christus**, door Israel, tot de heidenen zal komen.

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Rom.11:33).

20[3]*/Voetnoot: Gr. **sunkleio**: samen opgesloten, samen gevat.

21[4]**/Voetnoot: Zie Rom.5:20,21 en 1Tim.1:13-16 en merk op de uitdrukkingen: **"genade"**, **"overvloediger"**, **"zeer overvloedig"**, **"dat de genade zou heersen"** en **"mij, die de voornaamste ben"**.

De dingen die daarvan verschil

VRAGEN

1. Toon vanuit de Schrift aan wat het voornaamste voordeel was Israel had boven de heidenen in Oud Testamentische tijden.
2. Noem vijf andere voordelen die Israel had boven de heidenen.
3. Welke verantwoordelijkheid legden deze voordelen op Israel in haar relatie tot de volkeren?
4. Waardoor werd Israel er steeds aan herinnerd dat zij niet beter was dan de heidenen?
5. Voor wie was de tempel bedoeld om een huis van gebed te zijn?
6. Wat was er van de tempel geworden ten tijde dat Christus op aarde verscheen?
7. Met welke brutale moorden beantwoordde Israel de drie grootste oproepen tot bekering?
8. Leg uit hoe Israels schuld geleidelijk toenam met deze drie moorden.
9. Hoe voerde Israel toen daadwerkelijk oorlog tegen God en Zijn Gezalfde?
10. Wie leidde Israel in deze oorlog?
11. Hoe moest God volgens de Schrift antwoorden?
12. Kwam het oordeel onmiddellijk?
13. Geef Schriftgedeelten die aantonen, welke grote slag God het eerst aan Zijn plan gaf, bij het invoegen van de bedeling van genade.
14. Wat openbaarde de opgestane Heere aan Paulus over Israel toen hij voor het eerst na zijn bekering naar Jeruzalem terugkeerde?
15. Wat deed God nu om voor Israel de weg te openen tot "de verzoening der wereld"?
16. Wat gebeurde met de middelmuur des afscheidsels?
17. Welke relatie hebben degenen die verzoend zijn met God nu met elkaar?
18. Leg uit hoe Paulus het tastbare bewijs is van de Gemeente van vandaag.
19. In welke zin zegent God de heidenen ook nu nog door Abrahams zaad.
20. Hoe zit het met Gods geprofeteerde plan om de wereld te zegenen door Abrahams **vermenigvuldigde** zaad? (Gen.22:17,18).

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK V

DE LAATSTE DAGEN

HET DOEL VAN PROFETIE

In het Oude Testament wordt veel gesproken over de "laatste" dagen. Deze term wordt gebruikt in verband met de **komst van de Messias en de vestiging van Zijn koninkrijk** (Gen.49:1, Num.24:14, Deut.4:30, Jes.2:2, Dan.2:28, 10:14, Hos.3:5, Mic.4:1). Soortgelijke gezegden gebruikt met betrekking tot dezelfde gebeurtenissen zijn: "De navolgende dagen", "het laatste der dagen".

De komst van de Messias en de vestiging van Zijn koninkrijk in de laatste dagen is het doel der profetie. In de Nieuw Testamentische Geschriften wordt de komst van de Messias en het koninkrijk gezien als het hoogtepunt van het profetische programma (Mark.1:15, Luk.1:68-75, Hand.3:21-24, 1Petr.1:11).

PETRUS EN DE LAATSTE DAGEN

Toen Petrus negentienhonderd jaar geleden opstond en verklaarde dat de laatste dagen waren gekomen (Hand.2:16,17) liet hij zien dat hij totaal onwetend was van Gods plan om een bedeling van genade in te voegen $\nu\eta\rho\rho$ de wederkomst van Christus. Wij moeten echter niet veronderstellen dat deze onwetendheid te wijten was aan enig menselijk falen van Petrus zelf, want op de Pinksterdag werden alle volgelingen van Christus "vervuld met de Heilige Geest" (Hand.2:4).

Bovendien was wat hij zei **Schriftuurlijk correct**. In het licht van alles wat tot dusver was geopenbaard, **waren** dit de laatste dagen. De profeten hadden niets gezegd over de bedeling van genade of van het lichaam van Christus. Er was geen enkele aanwijzing geweest dat het profetisch programma onderbroken zou worden.

In Joël's profetie over de laatste dagen, wordt Pinksteren gevolgd door de grote verdrukking en de wederkomst van Christus. Inderdaad hadden de profeten "tevorens getuigd" van "het lijden van Christus, en de heerlijkheid daarna volgende" (1Petr.1:11). Nu de lijdensstijd voorbij was, leek het alsof de heerlijkheid spoedig zou volgen, want niemand kon ontkennen dat de tekenen van "de dag des Heeren" begonnen te verschijnen.* /22[1]

Dus Petrus was **niet** onbekend met het geopenbaarde programma van God met betrekking tot de dagen waarin hij leefde. Onderwezen door de Heere (Hand.1:3) en vervuld met de Heilige Geest (Hand.2:4), had hij een duidelijk begrip waar hij zich bevond in God's plan. Vandaar de dynamische kracht van zijn boodschap.

De apostelen hadden verwacht dat de Heilige Geest zou worden "uitgestort" $\nu\eta\rho\rho$ de grote verdrukking en de wederkomst van Christus, en onze Heere had hen beloofd toen Hij hen uitzond dat zij boven natuurlijke kracht zouden ontvangen en in andere tongen zouden spreken (Mark.16:17). Toen de Geest kwam en zij in andere talen begonnen te spreken wist Petrus precies wat er gebeurde en verwijzende naar Joël's profetie zei hij zonder nadere uitleg:

"DIT IS HET". "Want dezen zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt..., maar DIT IS HET, wat gesproken is door den profeet Joël: En het zal zijn in DE LAATSTE DAGEN, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest...en...zal wonderen geven...en tekenen... eer dat de grote en doorluchtige dag des Heeren komt" (Hand.2:15-20).

Dit alles is duidelijk als we er alleen wel aan denken om niet op de openbaringen vooruit te lopen; als we ons

22[1]* /Voetnoot: Indien de lezer uit het schema op de vorige bladzijde in gedachten het gedeelte getiteld VERBORGENHEID zou bedekken en **"Pinksteren"** en **"Grote Verdrukking"** laat aansluiten, ziet hij het profetisch programma zoals Petrus het zag.

De dingen die daarvan verschil

herinneren dat Gods plan met betrekking tot **deze tegenwoordige bedeling** toen nog een "**geheimenis**" was. Voorzover het Gods **geopenbaarde** plan betrof, **waren** de laatste dagen - de dagen zo lang reeds waren voorspeld - begonnen. Israels lang beloofde Messias was verschenen, was gestorven en weer opgestaan, was opgevaren naar de rechterhand van de Vader, en had de Heilige Geest gezonden tot leiding en bekrachtiging van de Zijnen. Het volgende punt van het profetisch programma was de tijd van grote verdrukking met het gericht over de volkeren en de terugkeer van de Messias, en de tekenen van deze dingen begonnen reeds te verschijnen.

HET PROFETISCH PROGRAMMA ONDERBROKEN

Het is echter belangrijk om op te merken dat niet **alle** tekenen van "de dag des Heren" verschenen op Pinksteren. Er waren "tekenen op de aarde beneden", maar geen "wonderen in de hemel boven". Er was de uitstorting van de Heilige Geest, de tongen en gezichten en profetieën, maar geen "bloed, en vuur, en rookdamp", noch was reeds "de zon veranderd in duisternis en de maan in bloed" (Zie Hand.2:17-20). Overigens waren de tekenen die verschenen spoedig weer verdwenen (1Cor.13:8) toen het profetisch programma plaats ging maken voor de openbaring van "**het geheimenis**", Gods **verborgen** eeuwige plan.

Vlak voor de hemel vaart van onze Heere hadden de apostelen gevraagd: "**Heere, zult gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?**" (Hand.1:6). Onze Heere wist natuurlijk dat Israel het aanbod van het koninkrijk zou verwerpen, maar dat kon Hij de elven niet vertellen, want dan zouden zij niet veel overtuiging in hun oproep aan Israel hebben kunnen leggen, en Israel op haar beurt, zou een excuus gehad hebben voor het verder afwijzen van Christus. Daarom weigerde onze Heere hun vraag te beantwoorden en zei:

"het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft, "Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en GIJ ZULT MIJN GETUIGEN ZIJN, ZO TE JERUZALEM ALS IN GEHEEL JUDEA EN SAMARIA EN TOT AAN HET UITERSTE DER AARDE" (Hand.1:7,8).

Het huis van Israel ontving een **bona fide** aanbod voor de terugkeer van Christus en de oprichting van Zijn koninkrijk toen Petrus uitriep:

"Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, "En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is" (Hand.3:19,20).

Dit was uiteraard een oproep aan **de natie**. Het betekende niet, dat als **die toehoorders** zich hadden bekeerd, Christus **onmiddellijk** zou zijn teruggekeerd om Zijn koninkrijk te vestigen, want wij weten dat er eerst nog verschillende profetische gebeurtenissen vervuld moesten worden.

Maar de vraag zou kunnen worden gesteld: Wanneer het profetische programma doorgang gevonden had en een bekeerd Israel zou tenslotte aan de voeten van Christus zijn gebracht, hoe had God dan de bedeling van genade in kunnen voegen? Het antwoord is vrij simpel. Hij wist dat zij zich niet zouden bekeren en dat dit een faktor was in Zijn plannen om de bedeling van genade in te kunnen voeren.

Het feit dat op dat moment voor het volk Israel van belang was, was dat hen een **bona fide** aanbod was gedaan dat als zij zich zouden bekeren het koninkrijk zou worden gevestigd en Christus zou teruggekomen zijn om op de troon van David te zitten. God hield Israel verantwoordelijk voor haar aanname of afwijzing van Christus en Zijn koninkrijk. Zoals we weten bekeerde het opstandige volk zich niet, maar verenigde zich met de heidenen in hun rebellie tegen God en het was terecht geweest als de vervulling van Joël's profetie doorgedaan was en Gods toorn over hen was uitgegoten. Inderdaad werden degenen die zich wel bekeerden vervuld met de Heilige Geest, ter voorbereiding voor het oordeel waar zij doorheen zouden moeten gaan als gevolg van Israels rebellie.

Zo was de wereld dus meer dan negentienhonderd jaar geleden rijp voor het oordeel en als het profetisch programma niet genadig zou zijn onderbroken, zou het oordeel toen gekomen zijn.

De dingen die daarvan verschil

"EN WAAR DE ZONDE MEERDER GEWORDEN IS , DAAR IS DE GENADE VEEL MEER OVERVLOEDIG GEWEEST" (Rom.5:20).

Het was aan Paulus, die **andere** apostel, dat God voor het eerst bekend maakte "**de verborgenheid van Zijn wil**" (Eph.1:9), " **naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus v99r de tijden der eeuwen**" (2 Tim.1:9).

In Efeze 3:1-3 zegt de apostel: "**Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus voor u, die heidenen zijt.**" **Indien gij maar gehoord hebt van de BEDELING DER GENADE GODS, die mij gegeven is aan u: "Dat Hij mij DOOR OPENBARING HEEFT BEKEND GEMAAKT DEZE VERBORGENHEID..."**

Paulus zou, net als de twaalven, zijn bediening vanuit Jeruzalem zijn begonnen, maar onze Heere openbaarde aan hem wat Hij niet aan de elven kon vertellen voor Zijn hemel vaart. In Hand.22:17,18, hebben wij Paulus' eigen verslag van deze gebeurtenis:

"**En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was, "En dat ik Hem (Christus) zag, en Hij tot mij zeide: SPOED U, EN GA INDERHAAST UIT JERUZALEM, WANT ZIJ ZULLEN UW GETUIGENIS VAN MIJ NIET AANNEMEN"**

In die tijd begon Paulus over dit punt met de Heere te argumenteren, in de veronderstelling dat zijn reputatie als vroegere vervolger van Christus de Joden ertoe zou bewegen om naar hem te luisteren en ongetwijfeld voelde hij ook dat hij hen een verklaring **schuldig** was van zijn gedrag. Maar de Heere antwoordde eenvoudig:

"**GA HEEN, WANT IK ZAL U VER TOT DE HEIDENEN AFZENDEN" (Vers 21).**

Deze hele passage in Handelingen is van groot belang. Waarom stond onze Heere erop dat de twaalven hun bediening vanuit Jeruzalem zouden beginnen, en liet Hij Paulus niet toe om daar te beginnen? Omdat de bediening van Paulus was: het tot stand brengen van een **onderbreking** van de opdracht en het programma van de twaalven. De Heere zei eigenlijk tot Paulus: "Zij luisterden niet naar de twaalven, evenmin zullen zij naar jou luisteren, dus verlaat Jeruzalem en ga naar de heidenen." Aldus besloot God Israel in ongelof, samen met de heidenen. Het is tekenend dat we, na de roeping van Paulus geen verder aanbod van het koninkrijk aan Israel meer vinden.*²³[2] God had dit echter gedaan, "opdat Hij hun allen barmhartig zou zijn" (Rom.11:32). "**O DIEPTE DES RIJKDOMS, BEIDE DER WIJSHEID EN DER KENNIS GODS! HOE ONDOORZOEKLIJK ZIJN ZIJN OORDELEN, EN ONNASPEURLIJK ZIJN WEGEN"**! (Rom.11:33)

En zo was een onderbreking van het profetisch programma begonnen zodat God, door Paulus, aan alle mensen overal redding door genade kon aanbieden, uitsluitend door de verdiensten van de gekruisigde en opgestane Christus.

"**En opdat Hij die BEIDEN (Jood en heiden) met God in "n lichaam zou verzoenen door het kruis..."** (Eph.2:16). Gedurende deze **onderbreking** of **parenthesis**, terwijl de vestiging van Christus' koninkrijk "achter de hand" wordt gehouden, vormt God **het lichaam van Christus** uit Joden en heidenen verzoend met Hemzelf door het kruis (1Cor.12:13, 2 Cor.5:14-21).

De Bijbelstudent dient zich altijd te herinneren dat de vorming van dit "ne lichaam" niet het onderwerp is van profetie, maar van het **geheimenis** voor het eerst aan Paulus geopenbaard. Evenmin is het de vervulling van enige verbondsbelofte. Het is het resultaat van **pure genade** door het verlossende werk van Christus. Daarom is de onvervalste prediking van "het evangelie van Gods genade" altijd het speciale voorwerp van satans toorn geweest. In dit verband schrijft Paulus aan Timotheus:

²³[2]*/Voetnoot: Dit betekent echter niet dat het aanbod, dat gedaan was onmiddellijk werd ingetrokken, of dat God Israel ineens terzijde gezet had.

De dingen die daarvan verschil

"Schaam u dan niet voor de getuigenis onzes Heeren, noch voor mij, die Zijn gevangene ben; maar lijd verdrukkingen met het evangelie naar de kracht Gods,"**DIE ONS HEEFT ZALIG GEMAAKT, EN GEROEPEN MET EEN HEILIGE ROEPING; NIET NAAR ONZE WERKEN, MAAR NAAR ZIJN EIGEN VOORNEMEN EN GENADE, DIE ONS GEGEVEN IS IN CHRISTUS JEZUS VOOR DE TIJDEN DER EEUWEN** " (2Tim.1:8,9).

PAULUS EN DE LAATSTE DAGEN

Net als Petrus, heeft ook Paulus veel te zeggen over "de laatste dagen", maar omdat zijn boodschap hoofdzakelijk betrekking heeft op deze tegenwoordige bedeling van het geheimenis en niet op het profetische programma, heeft hij het in het algemeen over de laatste dagen van **de bedeling der genade**, waarna het profetische programma weer hervat zal worden.

Met alles wat aan Paulus werd geopenbaard over de bedeling van genade, was er "n ding waar hij nooit iets over geleerd heeft, namelijk, **hoe lang die zou duren**. Dit **blijft nog steeds** een geheim. Niemand weet hoe lang het zal duren. God heeft geen bepaalde tijdsduur gesteld. Er bestaan geen "tijden en gelegenheden" voor het lichaam van Christus, noch enige "tekenen der tijden". De apostel noemt alleen een bepaalde loop der gebeurtenissen tot het einde, die in feite hun begin hadden in zijn eigen dagen.

Paulus zelf had geen idee dat de dag van genade zo lang zou duren, want schrijvend aan Timotheus zo'n negentienhonderd jaar geleden instrueert hij **hem** (Timotheus) over "de laatste dagen" hoe hij zich onder die omstandigheden moet gedragen (1Tim.4:1-7, 2Tim.3:1-17). Paulus moet hebben verwacht dat de bedeling zeer binnenkort zou eindigen, want hij schreef tot de ongelovigen van **zijn** dagen (evengoed als van de onze):

"En wij als medearbeiders, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben. " ...Zie, nu is het de welvaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid!" (2Cor.6:1,2).

En tot de gelovigen van **zijn** dagen (zowel als van de onze), schreef hij: Ziet dan hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, " **DEN TIJD UITKOPENDE, DEWIJL DE DAGEN BOOS ZIJN**" (Eph.5:15,16).

Laten we, nu God Zijn oordeel over de wereld al ongeveer negentienhonderd jaar heeft uitgesteld, oppassen voor aanmatiging, want ieder moment van uitstel is een moment van pure genade, en **elk moment** kan deze bedeling van genade plotseling worden beëindigd. We kunnen de verlorenen geen extra uur beloven waarin zij kunnen worden gered, maar dienen met nog meer klem dan Paulus te roepen: **"NU is het tijd!"** en we moeten elke gelegenheid uitkopen om degenen die dreigen verloren te gaan, te redden, want de dagen zijn boos en de tijd waarschijnlijk zeer kort.

PAULUS EN DE WEDERKOMST VAN DE HEERE

De bediening van Petrus in het begin van Handelingen had de wederkomst van de Heere **op aarde** in het vooruitzicht; Zijn wederkomst om te regeren over Israel en de volkeren.

Paulus had ook veel te zeggen over de wederkomst van de Heere, maar er is weer een verschil. Aan Paulus was geopenbaard dat de bedeling van genade zou eindigen met de komst van Christus om de leden van Zijn lichaam op te nemen, **νϥϥ** de uitstorting van Zijn toorn en Zijn wederkomst **naar de aarde** om te regeren.

Dat dit een deel is van het "geheimenis" met betrekking tot het Lichaam, geopenbaard aan hem door de verheerlijkte Heere wordt duidelijk uit zijn eigen woorden:

"WANT DAT ZEGGEN WIJ U DOOR HET WOORD DES HEEREN, dat wij die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen νϥϥρkomen degenen die ontslapen zijn. "Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. "Daarna wij die levend overgebleven zijn,

De dingen die daarvan verschil

zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen. "Zo dan, vertroost elkander met deze woorden" (1Thess.4:15-18).

"ZIE, IK ZEG U EEN VERBORGENHEID:

Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, "In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden" (1Cor.15:51,52).

Uit deze passages kunt u opmerken dat Paulus niet verwachtte dat de bedeling van genade vele jaren zou duren, want hij zegt:

"WIJ zullen wel niet allen ontslapen" en "Daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht..."

Bovendien geeft hij duidelijke instructies aan de gelovigen van zijn dagen om te blijven **wachten** en **uit te zien** naar de komst van de Heere, om hen mee te nemen naar de hemel (Phil.3:20, 1Thess.1:10, Tit.2:13).

De ruimte in dit boek laat ons niet toe om diepe studie van dit wonderbare onderwerp te maken, maar wij moeten wel zeggen dat Gods genade en lankmoedigheid om de huidige bedeling te verlengen en negentienhonderd jaar uitstel van oordeel te geven aan de wereld, onze harten met verwondering en dankbaarheid zouden moeten vervullen. En tegelijkertijd zou de "gezegende hoop" op Zijn komst voor ons, ons voortdurend wakend en wachtend moeten houden, want Hij **zou kunnen** komen voordat de lezer dit boek heeft uitgelezen.

PETRUS EN HET GEHEIMENIS

Wij hebben gezien dat Petrus het niet bij het verkeerde eind had toen hij op Pinksteren verklaarde dat de laatste dagen begonnen waren. Zij waren inderdaad begonnen, maar God had een **verborgen** bedoeling om de wereld een periode van genade te schenken, voordat de rebellie in de wereld gestopt zou zijn en Christus gezonden zou worden om te regeren.

Maar de onderbreking van het koninkrijks-programma door de bedeling van genade, werpt ook licht op enkele van Petrus' laatst geschreven woorden. Als hij in zijn tweede brief schrijft over het uitstel van Christus' komst naar de aarde en de aankondiging van de dag des Heeren, zegt hij:

"Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, DAT  N DAG BIJ DE HEERE IS ALS DUIZEND JAREN, EN DUIZEND JAREN ALS  N DAG" (2 Petr.3:8).

Let wel, dit is nu niet **onze** verklaring van het uitstel van Christus' wederkomst. Deze verklaring werd gegeven aan het **begin** van deze tijd van wachten, bij het **begin** van de eeuw der genade en laat duidelijk zien dat Petrus toen erkende dat er een onderbreking in het programma had plaats gevonden. Maar laten we verdergaan met zijn verklaring:

"De Heere VERTRAAGT de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), MAAR IS LANKMOEDIG over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen" (2Petr.3:9).

Wij moeten het uitstel dus niet zien als **traagheid** of laksheid van de kant van de Heere, maar als **lankmoedigheid**. Zie nu vers 15:

"En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor ZALIGHEID..." Waar had Petrus dit vandaan? Hoe wist hij over de bedeling der genade? We gaan verder met vers 15:

"GELIJKERWIJS OOK ONZE GELIEFDE BROEDER PAULUS, NAAR DE WIJSHEID DIE HEM GEGEVEN IS, ULIEDEN GESCHREVEN HEEFT".

De dingen die daarvan verschil

Dit werd meer dan 30 jaren na Pinksteren geschreven en in die tijd had Petrus van Paulus geleerd over de bedeling van genade.

Aldus werkten Petrus en Paulus niet met tegengestelde bedoelingen of predikten geen tegenstrijdige boodschappen. God gaf alleen aan Paulus een verdere openbaring van de waarheid.

Het was enige tijd nadat Paulus werd uitgezonden met "het evangelie van Gods genade", dat hij naar Jeruzalem ging "door openbaring" en sprak met Petrus en de anderen over "dat evangelie dat hij predikte onder de heidenen" (Gal.2:2). Petrus en de rest "zagen" en "erkenden" dat een nieuwe openbaring aan hem was gegeven en, verre van oneens te zijn, gaven zij Paulus en Barnabas de rechterhand der gemeenschap" (Gal.2:7-9).

Omdat dus de laatste dagen der profetie inderdaad begonnen waren met Pinksteren, wijst Petrus in zijn laatste brief op een **uitstel** van Christus' wederkomst om te richten en te regeren en erkent dit als waarheid door Paulus geopenbaard (2 Petr.3:3-16).

Tenslotte leren zowel Petrus als Paulus dat het uitstel **louter genade** is, zonder zekerheid te geven over hoelang de bedeling van Gods lankmoedigheid zal duren (2Cor.5:20-6:2; 2Petr.3:8).

Welk een uitwerking zou dit alles moeten hebben op ons gedrag en onze dienst voor Christus! Wij leven, zagezegd in de spannende dagen tussen de oorlogsverklaring van de mens aan God en Gods tegenverklaring (Ps.2:1-5); enkele dagen van genade, als het ware, waarin de ambassadeurs van Christus worden gemachtigd om verzoening aan te bieden aan elk individu die Hem als Redder, Heiland en Heere wil aanvaarden. **Het volgende punt** van het goddelijke programma is de roep waarmee Hij Zijn ambassadeurs terug zal roepen en de oorlog zal verklaren aan hen die Zijn genade hebben veracht.

VRAGEN

1. Wat wordt in het algemeen in het Oude Testament bedoeld met de term "de laatste dagen"?
2. Had Petrus het bij het gpede of verkeerde eind toen hij op Pinksteren zei dat "de laatste dagen" waren gekomen?
3. Leg uit waarom?.
4. Welke bekende profetie haalde Petrus aan in zijn Pinkstertoespraak?
5. Zijn alle tekenen uit die profetie op Pinksteren verschenen?
6. Wat was Petrus niet bekend, toen hij zei dat de laatste dagen gekomen waren?
7. Wat gebeurde er ter vervulling van de profetie van Joel?
8. Waarom vertelde de Here niet aan Zijn apostelen wanneer het koninkrijk aan Isael zou worden hersteld?
9. Wanneer zou de wereld, volgens Oud-Testamentische profetie, rijp zijn voor het oordeel?
10. Waar begonnen de twaalven hun bediening onder de "grote opdracht"?
11. Waarom?
12. Waar hoopte Paulus zijn bediening voor Christus te beginnen?
13. Waar zond de Here hem daarentegen heen, en waarom?

De dingen die daarvan verschil

14. Tussen welke twee grote profetische perioden kwam de bedeling der genade?
15. Hoe wordt de gemeenschap van Gods volk in deze bedeling genoemd?
16. Naar welke 'laatste dagen' verwijst Paulus in zijn brieven?
17. Waarom zijn er geen specifieke tekenen van Christus' wederkomst voor de gelovigen van deze bedeling?
18. Geef twee Schriftplaatsen om te bewijzen dat Paulus niet verwachtte dat de bedeling der genade 1900 jaren zou duren?
19. Geef een Schriftplaats om aan te tonen hoe Paulus in dit verband: (a) de verlorenen, en (b) de geredden aanspoort.
20. Waar bevestigd Petrus in zijn brieven wat Paulus zegt over de bedeling van genade?

DE APOSTEL PAULUS

VERTEGENWOORDIGER VAN HET LICHAAM VAN CHRISTUS

EEN Man-beide Hebreeër en Romein verzoend Eph.2:16

BEROEPEN DOOR CHRISTUS VANUIT DE HEMEL=Hand.9:3-5

KENDE CHRISTUS ALLEEN IN DE HEMEL 1Cor.15:8

GEZONDEN TOT ALLE MENSEN OVERAL Rom.10:12; 11:32

GEZONDEN OM GODS VERBORGEN BEDOELING TE VERKONDIGEN

Redding van de heidenen door Israels VAL= Rom.11:7-33

DE TWAALF APOSTELEN

VERTEGENWOORDIGERS VAN HET VOLK ISRAEL

12 Stammen-12 mensen-

12 tronen=Matt.19:28

GEROEPEN DOOR CHRISTUS OP AARDE=Luk.6:13 KENDEN CHRISTUS ALLEEN OP AARDE=Hand.1:9 GEZONDEN TOT ISRAEL

EN DE VOLKEN= Matt.10:5,6; Luk.24:47,48

GEZONDEN OM GODS GEPROFETEERD PROGRAMMA TE VERKONDIGEN Redding van de heidenen door

Israels AANNEMING= Hand.3:24-26

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK VI

DE BEDIENINGEN VAN DE TWAALF EN PAULUS

MET ELKAAR VERGELEKEN

De fundamentele reden van de leerstellige verwarring die heerst in de kerken komt doordat men de aparte boodschap en bediening van Paulus niet onderscheidt van die van de twaalf. De meerderheid van de oprechte gelovigen schijnt zichzelf niet af te vragen: **Waarom Paulus?** Het opvallende feit is niet tot hen doorgedrongen dat **nadat** onze Heere, in Zijn zogenaamde **grote opdracht** de andere apostelen **"de gehele wereld"** ingezonden had om "het Evangelie" aan **"alle creaturen"** te prediken (Mark.16:15) en **"al de volken"** (Matt.28:19) te onderwijzen, - **daarna** een **andere** apostel riep, en dat de leiders van de twaalf een plechtige overeenkomst onder leiding van de Heilige Geest hebben gemaakt met deze andere apostel dat **hij** naar de heidenen zou gaan, **terwijl zij hun bediening tot Israel zouden beperken** (Gal.2:7-9). Aldus kon Paulus enige jaren na "de grote opdracht" aan de elven (weer twaalf in Hand.1:15-26), verklaren: **"WANT IK SPREEK TOT U, HEIDENEN: VOOR ZOVER IK DER HEIDENEN APOSTEL BEN, IK MAAK MIJN BEDIENING HEERLIJK"** (Rom.11:13).

Paulus zelf benadrukt steeds zijn aparte apostelschap en boodschap. Driemaal spreekt hij van "mijn evangelie" (Rom.2:16; 16:25, 2Tim.2:8) en herhaaldelijk gebruikt hij soortgelijke uitdrukkingen zoals: "het Evangelie dat **ik** u verkondigd heb", "het Evangelie, hetwelk van **mij** verkondigd is" en "het Evangelie, dat **ik** predik onder de heidenen" (1Cor.15:1, Gal.1:11, 2:2). Steeds opnieuw maakt hij duidelijk dat hij zijn boodschap **van de Here ontvangen** heeft (1Cor.11:23,15:1, 1Thess.4:15) **door rechtstreekse openbaring** (Gal.1:12, Eph.3:1-3). Hij vervloekt zelfs een ieder die aan de heidenen een evangelie verkondigt buiten hetgeen **hij** verkondigd heeft. Daarom horen wij hem telkens (in verschillende bewoordingen) zeggen: **"Volg mij"** (1Cor.4:16, 11:1, Phil.3:17, 1Thess.1:6, 2Thess.1:6, 2Thess.3:9).

Dit betekent, zoals in het voorgaande hoofdstuk is aangegeven, dat het profetische programma, waarvan de "grote opdracht" een onderdeel was, werd onderbroken door de bedeling van de genade van God door Paulus. Vandaar dat het belangrijk is om Paulus' boodschap en bediening te onderscheiden van die van de twaalf.

DE TWAALF APOSTELEN

Als wij de bediening van de twaalf en die van Paulus in dit hoofdstuk met elkaar vergelijken zullen we onze verklaringen met betrekking tot de apostelen zo nummeren dat zij kunnen worden vergeleken met die aangaande Paulus.

1. De twaalf werden door Christus **op aarde** gekozen (Luk.6:13).
2. Ten tijde dat Paulus werd geroepen kenden de twaalf Christus **alleen op aarde**. Zij hadden Hem zelfs de hemel niet zien binnegaan bij Zijn hemelvaart, want "een wolk nam Hem weg van hun ogen" (Hand.1:9).
3. Zij vertegenwoordigden **het volk Israel** - "n voor elke stam. Dit is duidelijk vanuit de belofte van onze Heere aan hen: "**Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, DAT GIJ OOK ZULT ZITTEN OP TWAALF TRONEN, OORDELENDE DE TWAALF GESLACHTEN ISRAELS"** (Matt.19:28; Luk.22:29,30).

De oprechte en nadenkende Bijbelstudent zou zorgvuldig acht moeten slaan op het feit dat er geen enkel verband bestaat tussen het getal twaalf en lichaam van Christus, maar dat het aantal steeds in verband staat met Israel. "Jakob gewon de **twaalf patriarchen**" (Hand.7:8). Daaruit kwamen de **twaalf stammen** van Israel voort. Deze stammen hadden **twaalf oversten** boven zich (Num.1:16). Zelfs toen Israel door koningen werd geregeerd waren er nog steeds de oversten om over elk van de twaalf stammen te regeren (1Kron.27:22).

De dingen die daarvan verschil

Dit alles werd natuurlijk door de ballingschappen ontbonden. Maar nu was de lang beloofde Koning in hun midden - Hij die "aan Israel het koninkrijk zou herstellen". En toen Hij "het evangelie van het koninkrijk" begon te verkondigen (Matt.9:35), koos Hij Zijn **twalf oversten** voor de **twalf tronen** over Israels **twalf stammen** (Matt.19:28).

4. Deze twaalf werden eerst uitgezonden om te prediken dat het koninkrijk der hemelen **nabij** gekomen was (Matt.10:7, Dan.2:44) en later **boden** zij het Israel **aan** met de bedoeling dat zij de boodschap aan de hele wereld zouden brengen. (Hand.1:6-8, 3:19-26).

5. Hen werd kracht gegeven om wonderen te doen (Matt.10:8, Mark.16:17,18).

6. Hun bediening was gebaseerd op de verbonden en de profetie (Jes.60:1-3, Luk.1:70-75, Hand.3:22-26).

7. Daarom werden zij eerst tot de Joden gezonden en zou de redding van de volkeren komen **door een wedergeboren Israel** (Matt.10:5,6, Luk.24:47, Hand.3:25,26).

8. Zij predikten alleen in Israel (Hand.10:39, 21:17-20).*/24[1]

9. In hun boodschap en bediening verwachtten zij Israels **acceptatie** van Christus als hun Koning en Zijn **wederkomst om te regeren**. Daar werkten, hoopten en baden zij voor (Hand.1:11, 3:19-21).

10. In "de grote opdracht" aan de twaalf werd waterdoop vereist tot redding en waren wondertekenen daar de bewijzen van (Mark.16:15-18, Hand.2:38).

DE APOSTEL PAULUS

De lezer zou nu de tijd moeten nemen om de genummerde gedeelten van de voorgaande bladzijden te vergelijken met de bediening van Paulus.

1. In tegenstelling tot de twaalf werd Paulus door Christus **vanuit de hemel** gekozen (Hand.9:3-5, 26:16).

2 Hij kende **Christus alleen in de hemel**; op aarde heeft hij Hem nooit gezien (Hand.9:3-5, 26:16).

3. Paulus, als "n apostel, vertegenwoordigt het lichaam van Christus.* /25[2]

24[1]*/Voetnoot: Waar zij, na Hand.28 heengegaan zijn, houdt ons hier niet bezig. Want in die tijd was het koninkrijk-programma geheel terzijde gesteld. Het is een feit, dat zij gedurende de Handelingen-periode instemden met Paulus, om hun bediening te beperken tot Israel. Vorr deze afspraak woonde de enige heidense familie waarheen Petrus gezonden werd te Cesarea in Palestina (Hand.10:24). Petrus ging ook naar Antiochi in Syri, maar in plaats van daar enige bediening te hebben, werd hij door Paulus berispt (Gal.2:11-14).

24[2]*/Voetnoot: Er worden ook andere "apostelen" genoemd in verband met Paulus, maar steeds secundair. In Hand.14:14, b.v., wordt Barnabas, de reisgezel van Paulus, genoemd als apostel samen met Paulus. Maar volgens Gal.2 is het Paulus, die "door openbaring" opging naar Jeruzalem, en daar met de leiders dat evangelie besprak, dat hij onder de heidenen predikte. Toen "zij zagen", dat het evangelie van de onbesnedenen aan Paulus was overgegeven, en de genade "erkenden" die hem gegeven was, gaven zij Paulus en Barnabas de rechterhand der gemeenschap (Gal.2:2-9). Er bestaat geen grond voor de stelling, dat "er acht apostelen voor het Lichaam van Christus waren, zoals er twaalf waren voor Israel". Paulus snoeft niet als hij "in de Geest" zegt: "Ik ben de apostel voor de heidenen, ik maak mijn bediening heerlijk" (Rom.11:13).

De dingen die daarvan verschil

Hier dient de oplettende Bijbelstudent weer op te merken dat terwijl het getal **twalf** nooit wordt geassocieerd met het lichaam van Christus, het getal **"n** er onlosmakelijk mee verbonden is: **"Alzo zijn wij velen "n lichaam in Christus"** (Rom.12:5), **"Want ook wij allen zijn door "n Geest tot "n lichaam gedoopt"** (1Cor.12:13), **""n lichaam is het"** (Ef.4:4) enz.

Bovendien bestaat het lichaam uit **vijanden, verzoend** met God door de dood van Zijn Zoon (Kol.1:21,22). Wat een volmaakt voorbeeld was Paulus hiervan! Verder was Paulus zowel een Hebreër als een Romein. Hij was een **geboren Hebreër** (Phil.3:5) en wel **door en door** (Fil.3:5,6). Maar hij was ook een Romein, een geboren Romein, door en door Romeins. Toen de hoofdmannen te Filippi bericht zonden dat Paulus en Silas konden worden vrijgelaten, weigerde Paulus om te gaan, en zei: **"ZIJ HEBBEN ONS, DIE ROMEINEN ZIJN, ONVEROORDEELD IN HET OPENBAAR GEGEELD EN IN DE GEVANGENIS GEWORPEN, EN WERPEN ZIJ ONS NU HEIMELIJK DAARUIT? NIET ALZO, MAAR DAT ZIJ ZELVEN KOMEN EN ONS UITLEIDEN"** (Hand.16:37).

Zij verlangden hier een verontschuldiging van de Romeinse hoofdmannen en, let wel, de hoofdmannen "kwamen en baden hen, en leidden hen uit" (vers 39).

Later in Jeruzalem, terwijl de soldaten Paulus bonden om hem met geselen te onderzoeken, zei Paulus tot de hoofdmannen die erbij stonden: **"Is het ulieden geoorloofd een Romeins mens, en dien onveroordeeld, te geselen?"** (Hand.22:25).

Toen deze vraag werd doorgegeven aan Lysius, de overste die de geseling had bevolen, werd hij plotseling vriendelijk tegen Paulus, en verklaarde dat het hem veel gekost had om het Romeins burgerschap te verkrijgen. **"En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som geld verkregen. EN PAULUS ZEIDE: MAAR IK BEN OOK EEN BURGER GEBOREN"** (Hand.22:28).

Terstond vertrokken toen zijn zogenaamde "onderzoekers". Zij wensten niet in moeilijkheden te geraken met de Romeinse overheid door hun fout. De overste werd ook bevreesd...omdat hij hem gebonden had" (vers 29). Paulus was geboren in Tarsus, "geen kleine stad" in de ogen van de Romeinse overheid (Hand.21:39). In feite was zijn status als Romein zo hoog dat hij het recht had om een persoonlijk beroep op Ceasar te doen voor een gerechtelijk onderzoek. Dit werd bevestigd door Festus en de Romeinse raad te Caesarea nadat deze zaak ter sprake was gekomen (Hand.25:10-12).

Waarom benadrukt de Heilige Geest zowel zijn Hebreeuwse als zijn Romeinse burgerschap? Eenvoudig omdat hij, een verzoende Hebreër en Romein in "n persoon, het lichaam van Christus vertegenwoordigt, de Gemeente van deze bedeling, die is samengesteld uit **Joden en heidenen** verzoend met God in **"n lichaam**, door het kruis (Ef.2:16).

4. Paulus werd gezonden om "het evangelie van Gods genade" te verkondigen (Hand.20:24, Ef.3:1-3). Terwijl hij het feit **bevestigde** dat Jezus Israels Messias was, verkondigde hij nooit dat het koninkrijk nabij was of boodt het Israel ter acceptatie aan. Evenmin hadden de twaalf tot die tijd ooit het evangelie van Gods genade verkondigd.

5. Terwijl Paulus in het begin "de tekenen van een apostel" bezat, werd zijn macht om wonderen te doen teruggenomen in verband met zijn door God gegeven boodschap (Rom.8:22,23, 1Cor.13:8-13, 2Cor.4:16, 5:1-4, 12:7-10, Phil.2:26,27, 1Tim.5:23, 2Tim.4:20).

6. Paulus' boodschap was niet gebaseerd op verbondsbeloften of profetieën maar uitsluitend op de genade van God (Rom.3:21-28, Ef.1:7,2:7). Het was een geheim, tot die tijd verborgen gehouden (Rom.16:25,Eph.3:1-3) en **geleidelijk** geopenbaard aan en door hem (Hand.26:16, 22:17,18, 2Cor. 12:1-7).

7. In zijn boodschap stonden Joden en heidenen op gelijke voet voor God (Rom.3:22,23, 10:12,13).

De dingen die daarvan verschil

8. Paulus' voornaamste bediening was onder de heidenen (Rom 11:13, Ef.3:1,2). Toen hij in Jeruzalem wilde gaan prediken, verbood de Heere hem om te blijven, zeggende: **"Ga heen, want ik zal u ver tot de heidenen afzenden"** (Hand.22:21).

9. Met de roeping van Paulus werd Israel **besloten in ongeloof**. De Heere Zelf zei tot Paulus: **"ZIJ ZULLEN UW GETUIGENIS VAN MIJ NIET AANNEMEN"** (Hand.22:18).

Vandaar dat Paulus' boodschap, in tegenstelling tot die van de twaalf, gebaseerd was op Israels **afwijzing** van Christus, en verklaarde Zijn **voortdurende afwezigheid** (Ef.1:18-2:6, Fil.2:9, Kol.3:1-3, Hebr.2:8,9).

10. Noch waterdoop noch wondertekenen hoorden bij Paulus' speciale opdracht, noch hadden deze onder zijn bediening iets te doen met redding. Het is waar dat Paulus **in 't eerst** sommigen heeft gedoopt; dat hij tenminste "n iemand besneden heeft; dat hij "de tekenen van een apostel" had, maar dit hoorde bij de bedeling waaronder hij was gered en die geleidelijk aan het verdwijnen was. Bovendien verklaart hij duidelijk dat hij **niet de besnijdenis predikte** (Gal.5:11), **niet was gezonden om te dopen** (1Cor.1:17) **en dat de wonderlijke krachten die hij zelf bezat tenietgedaan zouden worden** (1Cor.13:8-10).

PAULUS NIET EN VAN DE TWAALF

Soms worden de discipelen ervan beschuldigd dat zij in het vlees handelden toen zij Matthias kozen om Judas' plaats als twaalfde apostel in te nemen. Ten eerste wordt er gezegd dat dit geen zaak was van de discipelen om een twaalfde apostel te kiezen. Daarna wordt er gezegd dat zij **eerst** willekeurig twee kandidaten kozen en **daarna** de Heere vroegen wie van deze twee de lege plaats moest innemen. Zij die deze bezwaren maken beweren dat Paulus, niet Matthias, Gods keuze was voor Judas' plaats.

Deze bezwaren zijn niet gebaseerd op het feit dat men het verslag in Handelingen zorgvuldig heeft gelezen, noch van een grondige kennis van wat de Schrift over dit onderwerp zegt. Laat ons het verslag onderzoeken:

1. Aan de apostelen, met Petrus als hun leider, was volmacht gegeven om officieel te handelen tijdens Christus' afwezigheid (Matt.16:19, 18:18,19).

2. In de Psalmen was vermeld dat een ander zou worden aangesteld in de plaats van Judas (Ps.109:8, Hand.1:20).

3. De twaalfde apostel moest worden gekozen voordat het koninkrijk kon worden aangeboden op Pinksteren (Matt.19:28). Let op hoe Petrus opstaat met de elfen in Hand.2:14.

4. Hun activiteit was letterlijk doordrenkt van gebed. Zij gingen eerst verder na **vele dagen van verenigd gebed** (Luk.24:49, Hand.1:12-15), en toen er twee kandidaten werden gevonden, baden zij **opnieuw**, en lieten de uiteindelijke keus aan God over (Hand.1:24-26).

5. Waarschijnlijk waren er niet meer dan twee (Matthias en Jozef genaamd Barsabas) verkiesbaar voor het ambt, want alleen diegenen kwamen in aanmerking die Christus waren gevolgd **gedurende heel Zijn aardse bediening, "te beginnen bij de doop van Johannes, tot op de dag dat Hij werd opgenomen..."** (Hand.1:21,22, Matt.19:28, Zie: **"gij die Mij gevolgd zijt"**). Er kunnen er zeker niet veel geweest zijn.

6. Om deze reden zou Paulus niet verkiesbaar kunnen zijn. Hij heeft Christus niet gezien, dan na Zijn opstanding.

7. Paulus was destijds nog niet gered. Inderdaad **nadat** hij "de gemeente Gods vervolgde en dezelve verwoestte" (Gal.1:13).

8. Het uiteindelijke en doorslaggevende bewijs dat de elfen handelden naar de wil van God in deze zaak vinden wij in het feit dat de Schrift duidelijk verklaart dat Matthias **"met gemene toestemming tot de elf**

De dingen die daarvan verschil

apostelen werd gekozen" (Hand.1:26) en dat **"ZIJ ALLEN WERDEN VERVULD MET DEN HEILIGEN GEEST"** (Hand.2:4).

Zeer zeker zouden de discipelen als zij bij zo'n belangrijke zaak niet in de wil van God waren geweest niet vervuld zijn geworden met de Heilige Geest. Noch zou Matthias met de Heilige Geest vervuld zijn als hij niet op God's manier was gekozen voor deze bijzondere positie. Een man buiten de wil van God wordt nooit vervuld met de Heilige Geest.

Dit laat zien dat Paulus' apostelschap apart en afgescheiden was van de twaalf. Paulus kan niet worden beschouwd als "n van de twaalf, want zoals elf apostelen te weinig zouden zijn geweest voor Gods koninkrijksplannen, zo zouden dertien apostelen teveel zijn geweest. Er zullen twaalf tronen (naast die van Christus) zijn in het Koninkrijk, niet dertien. Paulus behoorde dus tot **een ander programma** en was uitgezonden om **een andere boodschap** te verkondigen.

Het is in dit verband van veel betekenis dat Paulus over de twaalf spreekt als een apart lichaam van apostelen wanneer hij zegt dat de opgestane Christus werd **"gezien...van de twaalf"** (1Cor.15:5). Deze geïmpliceerde verwijzing naar **twaalf** apostelen tussen de opstanding en hemelvaart, is een verder bewijs dat Matthias door God werd beschouwd als "n van de twaalf vanaf het begin. Blijkbaar was hij bij de apostelen toen de opgestane Christus aan hen verscheen (Hand.1:21,23).

Inderdaad Paulus spreekt er duidelijk over dat zijn apostelschap onderscheiden is van dat van de twaalf. In zijn brief aan de Galaten zegt hij: **"Maar ik maak u bekend, broeders, dat HET EVANGELIE HETWELK VAN MIJ VERKONDIGD IS, NIET IS NAAR DEN MENS. "WANT IK HEB OOK HETZELVE NIET VAN EEN MENS ONTVANGEN NOCH GELEERD, MAAR DOOR DE OPENBARING VAN JEZUS CHRISTUS"** (Gal.1:11,12).

"EN BEN NIET WEDEROMGEGAAN NAAR JERUZALEM TOT DEGENEN DIE VERMIJ APOSTELEN WAREN; MAAR IK GING HEEN NAAR ARABIË..." (Gal.1:17).

"EN IK GING OP DOOR EEN OPENBARING, EN STELDE HUN HET EVANGELIE VOOR DAT IK PREDIK ONDER DE HEIDENEN" (Gal.2:2).

"EN ALS JAKOBUS EN C'FAS EN JOHANNES, DIE GEACHT WAREN PILAREN TE ZIJN, DE GENADE DIE MIJ GEGEVEN WAS, BEKENDEN, GAVEN ZIJ MIJ EN BARNABAS DE RECHTERHAND DER GEMEENSCHAP, OPDAT WIJ TOT DE HEIDENEN EN ZIJ TOT DE BESNIJDENIS Zouden GAAN" (Gal.2:9).

VRAGEN

1. Wat is de fundamentele reden van de leerstellige verwarring die heerst in de kerken?
2. Hoe zien de meeste gelovigen Paulus met betrekking tot de twaalf?
3. Welk belangrijk punt hebben zij in dit verband over het hoofd gezien?
4. Welke plechtige overeenkomst sloten de leiders van de twaalf met Paulus voor wat betreft zijn dienst onder de heidenen?
5. Waarom is het belangrijk onderscheid te maken tussen Paulus' bediening en die van de twaalf?
6. Verklaar waarom er twaalf apostelen van het koninkrijk waren en maar "n apostel van de genade van God.
7. Geef een voorbeeld om te bewijzen dat andere "apostelen", die met Paulus samenwerkten slechts secundaire apostelen waren en niet van hetzelfde niveau als hem .

De dingen die daarvan verschil

8. Verklaar hoe Paulus een bijzonder goed voorbeeld was van het lichaam van Christus.
 9. In welk land alleen dienden de twaalf voor zover het Handelingen betreft?
 10. Welke relatie hadden waterdoop en wondertekens met betrekking tot redding onder de "grote opdracht"?
 11. Welke relatie, zo er "n is, hebben waterdoop en wondertekens met het evangelie van Gods genade?
 12. Gedurende welke periode van zijn bediening doopte Paulus en deed hij wonderen?
 13. Tot welk programma behoorden deze dingen?
 14. Werd Paulus gezonden om te dopen?
 15. Wat gebeurde er met de wonderlijke krachten van Paulus?
 16. Wat deed Paulus met betrekking tot de koninkrijksboodschap die de twaalf verkondigden?
 17. Welk bezwaar wordt er soms gemaakt tegen de elven over de aanwijzing van Matthias als de twaalfde apostel?
 18. Geef vijf redenen waarom Matthias, en niet Paulus, Gods keuze was voor het apostelschap, in Judas' plaats?
 19. Welk effect had de roeping van Paulus op het programma van het koninkrijk?
 20. Geef drie Schriftplaatsen die de aparte bediening van Paulus benadrukken.
-

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK VIII.

PETRUS EN PAULUS ALS BOUWMEESTERS

PAULUS' BELIIDENIS

1Cor.3:10-15

"NAAR DE GENADE GODS DIE MIJ GEGEVEN IS, HEB IK ALS EEN WIJS BOUWMEESTER HET FUNDAMENT GELEGD; EN EEN ANDER BOUWT DAAROP. MAAR EEN IEGELIJK ZIE TOE, HOE HIJ DAAROP BOUWT.

"WANT NIEMAND KAN EEN ANDER FUNDAMENT LEGGEN, DAN HETGEEN GELEGD IS, HETWELK IS JEZUS CHRISTUS.

"EN INDIEN IEMAND OP DIT FUNDAMENT BOUWT: GOUD, ZILVER, KOSTBARE STENEN, HOUT, HOEI, STOPPELEN; "EENS IEGELIJKS WERK ZAL OPENBAAR WORDEN, WANT DE DAG ZAL HET VERKLAREN, DEWIJL HET DOOR VUUR ONTDEKT WORDT; EN HOE DANIG EENS IEGELIJKS WERK IS, ZAL HET VUUR BEPROEVEN.

"ZO IEMANDS WERK BLIJFT, DAT HIJ DAAROP GEBOUWD HEEFT, DIE ZAL LOON ONTVANGEN.

"ZO IEMANDS WERK ZAL VERBRAND WORDEN, DIE ZAL SCHADE LIJDEN, MAAR ZELF ZAL HIJ BEHOUDEN WORDEN, DOCH ALZO ALS DOOR VUUR.

PETRUS EN DE MESSIAANSE GEMEENTE

PETRUS' BELIIDENIS

Matt.16:13-19

"Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesarea Filippi, vraagde Hij Zijn discipelen zeggende: Wie zeggen de mensen dat Ik, de Zoon des mensen, ben? "En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: -Elia; en anderen: Jeremia of "n van de profeten. "En Hij zeide tot hen: Maar gij, - wie zegt gij, dat Ik ben? - "En Simon Petrus antwoordende zeide: GIJ ZIJT DE CHRISTUS, DE ZOON DES LEVENDEN GODS. "En Jezus antwoordende zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in hemelen is.

"Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en OP DEZE PETRA ZAL IK MIJN GEMEENTE BOUWEN, EN DE POORTEN DER HEL ZULLEN DEZELVE NIET OVERWELDIGEN. "EN IK ZAL U GEVEN DE SLEUTELN VAN HET KONINKRIJK DER HEMELEN; EN ZO WAT GIJ ZULT BINDEN OP DE AARDE, ZAL IN DE HEMELEN GEBONDEN ZIJN; EN ZO WAT GIJ ONTBINDEN ZULT OP DE AARDE, ZAL IN DE HEMELEN ONTBONDEN ZIJN.

Het is belangrijk om op te merken dat het Petrus' *belijdenis* was waardoor hij de naam *Petrus*, *Rots* kreeg, en het was op deze belijdenis ("deze rots", Gr. Petra) dat Christus Zijn Gemeente zou gaan bouwen. Door te claimen dat de gemeente op Petrus zelf is gefundeerd, verontachtzaamt Rome volledig de context, verhoogd Petrus boven Christus en spreekt vierkant het Woord van God tegen dat zegt:

"WANT NIEMAND KAN EEN ANDER FUNDAMENT LEGGEN DAN HETGEEN GELEGD IS, HETWELK IS JEZUS CHRISTUS". (1 Kor.3:11)

Maar er dient bijzonder op gelet te worden dat Petrus Jezus beleed als "**de Christus** (Hebr. **Messias**,

Gezalfde), de Zoon van de levende God".

We herinneren ons, dat de twaalf waren uitgezonden om te prediken: "**Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen**" (Matt.10:5-7). Christus Zelf was natuurlijk Gods Gezalfde Zoon, gekozen om op de troon in dit koninkrijk te zitten.

Als de Heere, steeds meer afgewezen in Israel, nu Zijn discipelen vraagt: "Wie zegt gij dat Ik ben?", is het aangrijpend te horen hoe Petrus direct en zonder meer antwoordt: "**Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods**".

Deze waarheid: Jezus als de ware Koning, en Zoon van God, moest het enige fundament zijn van de Messiaanse gemeente*/26[1], en zo erkenden de ware gelovigen de Heere in die tijd.

De dingen die daarvan verschil

Bij een andere gelegenheid belijdt Petrus opnieuw zijn geloof in Jezus als de Messias, als hij zegt:

" en wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt DE CHRISTUS, DE ZOON DES LEVENDEN GODS" (Joh.6:69).

Nathanael erkende Hem op dezelfde wijze en zei:

"Rabbi, Gij zijt DE ZONE GODS; GIJ ZIJT DE KONING ISRAELS" (Joh.1:50).

Martha zei:

"Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt DE CHRISTUS, de Zone Gods, Die in de wereld komen zou" (Joh.11:27).

Johannes, schrijvend over het aardse leven van onze Heere, besluit zijn evangelie:

"Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid van Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek. "Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat JEZUS IS DE CHRISTUS, DE ZONE GODS; en opdat gij gelovende het leven hebt in Zijn Naam" (Joh.20:30,31)./27[2]**

PAULUS EN HET LICHAAM VAN CHRISTUS

Wij weten echter dat Israel als volk Christus afwees en dat de Messiaanse gemeente haar voltooiing niet kon bereiken. De Messias, de Fundering- en Hoeksteen werd verworpen en het gebouw ligt, ook vandaag nog, in puin. Zo laat God Israel zien, dat haar huis niet zal bestaan, dan totdat zij Jezus als Zijn Zoon en haar Koning erkent.

Ondertussen bouwt God **een ander** huis, of ten minste een ander gedeelte van het grote samengevoegde gebouw waarnaar wordt verwezen in Ef.2:21,22. Het bouwen van **dit** huis, de gemeente van deze tijd, was een geheim, waarvan Petrus en de elf niets wisten toen zij Christus als koning volgden, en op Pinksteren Zijn koninkrijk aanboden aan Israel.

De plannen en details voor het bouwen van deze gemeente werden toevertrouwd aan Paulus door de verheerlijkte Heere Zelf. Hij zegt, door de Geest:

"NAAR DE GENADE GODS DIE MIJ GEGEVEN IS, HEB IK ALS EEN WIJS BOUWMEESTER*/28[3] HET FUNDAMENT GELEGD; EN EEN ANDER BOUWT DAAROP" (1Cor.3:10).

Als Paulus zegt: **"Ik heb het fundament gelegd"**, bedoelt hij niet dat de gemeente van deze bedeling niet 99% op Christus is gefundeerd, want in het volgende vers verklaart hij duidelijk dat er geen ander fundament kan gelegd worden dan Christus Jezus. Daarom is het zo belangrijk dat "een iegelijk toeziet hoe hij daarop bouwt" (3:10). Inderdaad, in Ef.2:20 zegt hij ook dat wij zijn **"gebouwd op het fundament der apostelen en profeten"**. Dat is, wij zijn **"gebouwd op Jezus Christus"**.

27[2]/Voetnoot: Hoewel "de genade van onze Here Jezus Christus", eerder dan Zijn koninkrijk, Gods boodschap voor vandaag is, moeten we natuurlijk ook geloven, dat Hij de gerechtigde Koning, en de Zoon van God is**

28[1]*/Voetnoot T.w. de koninkrijks Kerk, niet de Gemeente van deze bedeling. Dit wordt duidelijk in het volgende vers, uit het feit, dat aan Petrus de sleutels gegeven worden van het "koninkrijk der hemelen", en ook uit het feit, dat "de Gemeente die Zijn Lichaam is", toen nog een geheimenis, "verborgen bij God" was (Eph.3:1-11).

De dingen die daarvan verschil

Het punt in Paulus' aanspraak is dat we nu Christus kennen **op een andere manier**. Terwijl Petrus en de elf Hem kenden als de Koning die de aarde zal regeren, kennen wij Hem (dezelfde Persoon) als het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam (Ef.1:19-23),

Paulus geeft, door de Geest, te kennen dat er een verandering in bedeling heeft plaats gevonden, als hij zegt:

"Zo dan, wij kennen VAN NU AAN niemand naar het vlees; en INDIEN WIJ OOK CHRISTUS NAAR HET VLEES GEKEND HEBBEN, NOCHTANS KENNEN WIJ HEM NU NIET MEER NAAR HET VLEES" (2Cor.5:16).

¶¶¶ die tijd werd van de mensen verwacht dat zij zouden geloven in Jezus als **"de Christus, de Zoon des levenden Gods"**, de Koning Die als God zal regeren op de troon van David. Maar met de roeping van Paulus werd Israels verwerping van Christus een feit en **wij** stellen ons vertrouwen in de verworpen Koning als **onze verheerlijkte Heere en Redder**. Daarop verklaart Paulus:

"Namelijk indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden OPGEWEKT heeft, zo zult gij zalig worden" (Rom.10:9).

TWEE NIET TE VERWARREN ZAKEN

Wij moeten ervoor oppassen de gemeente beschreven in de Efezebrief niet te verwarren met die waarover onze Heere met Petrus sprak. **Dat** was een geprofeteerde gemeente. **Deze** was een verborgenheid. De plannen en nadere beschrijvingen voor **die** gemeente vinden wij in de Oud Testamentische geschriften. De plannen en nadere beschrijvingen voor **deze** gemeente waren **"geheim gehouden van het begin der wereld"** (Rom.16:25), **"verborgen geweest van alle eeuwen en van alle geslachten"** (Kol.1:26), **"in andere eeuwen... niet bekend gemaakt"** (Ef.3:5), maar nu geopenbaard aan en door de apostel Paulus.

Petrus en Paulus bouwden dan ook op hetzelfde fundament, maar terwijl in het duizendjarig rijk de kerk zal zijn gebouwd op onze Heere als **Israels Messias**, is de gemeente van de tegenwoordige bedeling gebouwd op Hem, als **het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam**, verworpen op aarde, maar verhoogd ver boven alles, aan Gods rechterhand in de hemel.

Dit onderscheid komt duidelijk naar voren door Hand.2 en 2 Tim.2 met elkaar te vergelijken.

In de eerste passage verklaart **Petrus** dat God Christus uit de dood heeft opgewekt **om te zitten op de troon van David** (Hand.2:29-36). In de tweede passage vermaant Paulus Timotheus:

"Merk hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen.

"HOUD IN GEDACHTENIS, DAT JEZUS CHRISTUS UIT DE DODEN IS OPGEWEKT, WELKE IS UIT DEN ZADE DAVIDS, NAAR MIJN EVANGELIE,

"Om hetwelk ik verdrukkingen lijd, tot de banden toe, als kwaaddoener, maar het Woord Gods is niet gebonden" (2Tim.2:7-9).

Om te begrijpen wat de apostel bedoelt wanneer hij zegt dat Jezus Christus, uit het zaad van David, (ook) werd opgewekt uit de dood volgens **zijn** evangelie, moeten we terugkeren naar Ef.1 en 2, waar we hem biddend vinden dat gelovigen het geestelijke inzicht mogen krijgen om te zien:

"...welke is de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom is der heerlijkheid Zijner erfenis in de heiligen,

"EN WELKE DE UITNEMENDE GROOTHEID ZIJNER KRACHT IS AAN ONS, DIE GELOVEN, NAAR DE WERKING DER STERKTE ZIJNER MACHT,

De dingen die daarvan verschil

"DIE HIJ GEWROCHT HEEFT IN CHRISTUS, ALS HIJ HEM UIT DE DODEN HEEFT OPGEWEKT; EN HEEFT HEM GEZET TOT ZIJN RECHTERHAND IN DEN HEMEL" (EF.1:18-20).

"MAAR GOD, DIE RIJK IS IN BARMHARTIGHEID, DOOR ZIJN GROTE LIEFDE, WAARMEDE HIJ ONS LIEFGEHAD HEEFT,

"OOK TOEN WIJ DOOD WAREN DOOR DE MISDADEN, HEEFT ONS LEVEND GEMAAKT MET CHRISTUS (UIT GENADE ZIJT GIJ ZALIG GEWORDEN),

"EN HEEFT ONS MEDE OPGEWEKT, EN HEEFT ONS MEDE GEZET IN DEN HEMEL IN CHRISTUS JEZUS" (EF.2:4-6).

Petrus zou zeker, indien hij het geweten had, zo'n boodschap op Pinksteren hebben gepredikt. Maar dat wist hij niet. Op Pinksteren verkondigde hij Christus alleen als de Redder-Koning, Die God had opgewekt uit de dood, om te zitten op de troon van David. Hij riep Israel op tot bekering, en tot doop ter vergeving van zonden, zodat de tijden der verkoeling mochten komen, en God Jezus terug zou zenden, Die zij hadden verworpen en gekruisigd (Hand.3:19-21).

De bediening van Petrus werd inderdaad begeleid door wonderlijke tekenen, die zouden "verdwijnen" gedurende de bediening van Paulus. Maar wie zal er verlangen naar "Pinksterkracht", als hij de opstandingskracht van Christus' heeft leren kennen? (Ef.1:19,20, Fil.3:10).

Het is deze boodschap waar satan een gloeiende hekel aan heeft en zo bitter tegenstaat dat Paulus daardoor moeiten lijdt als een kwaaddoener tot de boeien toe. En geen wonder! Het zag er naar uit dat met Israels verwerping van Christus alle hoop voor de wereld verloren was; dat de mens zijn eigen redding onmogelijk had gemaakt; dat Gods beloften hadden gefaald. **En toen kwam de openbaring van het geheimenis!** De voornaamste der zondaren werd gered en uitgezonden om "**het evangelie van Gods genade**" te verkondigen. Het zelfde kruis dat veroordeling voor de mens betekende werd nu geopenbaard als het krachtige middel tot zijn redding, en zij die in Christus vergoten bloed geloofden werd de vergeving van hun zonden vrij geschonken en een positie in Christus gegeven aan Gods rechterhand in de hemelse gewesten!

PAULUS DE BOUWMEESTER

Paulus was niet hoogmoedig toen hij zich de bouwmeester van de gemeente van deze bedeling noemde. Hij maakt duidelijk dat deze positie hem was gegeven "**overeenkomstig de genade van God**". Hij verbindt inderdaad altijd zijn unieke positie met de genade van God, want zijn bekering en bediening was de uitnemendste betoning van die genade (zie Rom.1:5, 12:3, 15:15,16, 1Cor.15:9,10, Gal.1:15,16, 2:9, Ef.3:7,8 en 1Tim.1:12-16).

Mozes was de bouwmeester van de tabernakel. God gaf hem de plannen en beschrijvingen ervoor, en zei: "**Zie...dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op den berg getoond is**" (Hebr.8:5).

Zoals Mozes de wet vertegenwoordigt, zo vertegenwoordigt Paulus de genade. Paulus was ook een bouwmeester, want aan hem vertrouwde God de plannen en beschrijvingen toe voor een groter gebouw, "een heilige tempel", de gemeente, die Christus' lichaam is. Stap voor stap werden de details aan hem bekend gemaakt door directe openbaring zodat hij als "een wijs bouwmeester", het recht en de verantwoordelijkheid had, om deze aan ons, de bouwers, voor te houden.

DE VERANTWOORDELIJKHEID VAN DE BOUWERS

Waarom hebben Gods bouwers zo jammerlijk gefaald om te bouwen volgens de plannen en beschrijvingen die uiteengezet zijn in de brieven van Paulus? Waarom negeren zij de waarschuwing:

"**IK HEB HET FUNDAMENT GELEGD...EEN IEGELIJK ZIE TOE, HOE HIJ DAAROP BOUWT**" (1Cor.3:10)?

De dingen die daarvan verschil

Zij hebben materiaal van Petrus genomen en daarmee gebouwd op Paulus' fundament. Zij hebben gesproken over "het koninkrijk bouwen" en hebben tevergeefs geprobeerd de zogenaamde "grote opdracht" uit te voeren. Zij hebben waterdoop, tongentaal, genezingen, en tekenen genomen uit de tijd van een andere bedeling en gevoegd in de bedeling van Gods genade nadat God had gezegd dat deze zouden "verdwijnen", totdat de kerk zo verward en verdeeld was geworden en weinigen nog weten wat ze moeten geloven.

Dit komt door het te licht opnemen van de apostolische vloek uit Gal.1:8:

"DOCH AL WARE HET OOK, DAT WIJ, OF EEN ENGEL UIT DEN HEMEL, U EEN EVANGELIE VERKONDIGDE, BUITEN HETGEEN WIJ U VERKONDIGD HEBBEN, DIE ZIJ VERVLOEKT".

Zijn de geestelijke leiders zich niet bewust van de toestand van de kerk of zijn zij vergeten dat zij rekenschap zullen moeten afleggen aan God van hun werkzaamheden als het bouwwerk wordt geïnspecteerd?

Wij kunnen natuurlijk niet God de schuld geven van de huidige toestand van de kerk. **De bouwers zijn te beschuldigen.** In plaats van het Woord recht gesneden te prediken, hebben zij hun gemeenten gevoed met melk en muziek. 'n of ander pakkend gezegde, een treffend vers hier of daar vandaan gehaald, ongeacht de context; dit samen met wat entertainment wordt gebracht als wat zou moeten zijn verstandige en geestelijk krachtige prediking van het Woord. En de meerderheid van de christenen is zo lang gevoed met dit soort dieet, dat zij geestelijk ziek zijn- zo ziek, dat hun geestelijke leiders zich genoodzaakt voelen om tot in het oneindige door te gaan met dit lichte dieet.

Veelal wordt aangevoerd dat zielen worden gered, maar zullen de bouwers van kerken dan nimmer inzien dat handen opsteken of het naar voren gaan van mensen niet de mate van succes van hun werk aangeeft? **Zal hun werk standhouden?** Dat is de vraag. Niet of het publieke bijval heeft, maar **zal het de heilige toets doorstaan?**

Te vaak hebben geestelijke leiders de waarschuwing van Paulus in 1 Cor.3:10-17 toegepast op het christelijk gedrag in het algemeen, terwijl deze passage specifiek gaat over de **bouwers** en hun **werk** bij de opbouw van de gemeente. Het resultaat: kijk naar naar de gemeente - ja, zelfs de fundamentele, bijbelgetrouwe gemeente. Onderzoek nauwkeurig, en kijk of het gebouw in een gezonde staat verkeert. Kijk of het voor het grootste gedeelte is samengesteld uit "**goud, zilver, kostbare stenen,**" of uit "**hout, hooi of stoppelen**". En vraag dan uzelf af, wat de grote goddelijke Inspecteur zal zeggen tegen de bouwers als hij hun werk bekijkt.

Vele belangrijke, populaire evangelisten en predikers van vandaag, zullen **die** dag wenen als zij hun werk in vlammen zien opgaan. Zelfs als "hij zelf zal worden behouden", zal het een droevige zaak zijn, om "verlies te lijden", terwijl er beloningen worden uitgereikt.

Hoe kunnen Gods arbeiders verkeerd bouwen, en de afkeuring van hun werk door de grote Bouw-Inspecteur voorkomen? **Er is maar 'n manier:**

"BENAARSTIG U, OM UZELVEN GODE BEPROEFD VOOR TE STELLEN, EEN ARBEIDER DIE NIET BESCHAAMD WORDT, DIE HET WOORD DER WAARHEID RECHT SNIJDT" (2Tim.2:15).

VRAGEN

1. Hoe verkreeg Simon de naam **Petrus, Steen**?
2. Op welke **Petra**, of **rots** zou Christus toen "Zijn gemeente" bouwen?
3. Geef een Schriftplaats om te bewijzen, dat deze gemeente **niet** zou worden gebouwd op Petrus zelf.
4. Naar welke gemeente verwees onze Heere in Matt. 16:18?

De dingen die daarvan verschil

5. Waarvan beloofde onze Heere aan Petrus de sleutels te geven?
6. Geef bewijs dat de Heere niet heeft kunnen verwijzen naar "de gemeente, die Zijn lichaam is".
7. Geef twee andere Schriftvoorbeelden die aangeven, dat gelovigen in die tijd Jezus zagen als de **Messias** en **Zoon van God**.
8. Hoe moeten mensen vandaag Jezus belijden om gered te worden? Geef Schriftplaatsen.
9. Hoe is de relatie tussen onze Heere en de gemeente in deze huidige bedeling?
10. Op Pinksteren verklaarde Petrus dat God Christus had opgewekt uit de dood, met welk doel?
11. Welke verdere openbaring kreeg Paulus, en maakte hij bekend over de opstanding van Christus?
12. Paulus herinnerde Timotheus er later aan dat Jezus Christus, uit het zaad van David, werd opgewekt uit de dood, overeenkomstig wat?
13. Welke relatie onderschrijft Paulus m.b.t het bouwen van de gemeente van deze dagen? Geef een Schriftplaats.
14. Hoe bemoedigt hij de bouwers in dit verband?
15. Uit welke verschillende materialen zal Gods gebouw zijn samengesteld?
16. Hoe zal het werk van de bouwers worden beproefd, en wat zal de ene, grote proef zijn van voldoende werk?
17. Hoe zullen de resultaten de bouwers beïnvloeden?
18. Geef Schriftplaatsen aan om te bewijzen dat de **redding** van de werklieden niet zal worden beïnvloed door de kwaliteit van hun werk.
19. Wie is, overeenkomstig 1Cor.3:10-15, te beschuldigen voor de toestand van de hedendaagse kerk?
20. Welk Schriftgedeelte geeft aan hoe wij er zeker van kunnen zijn dat wij Gode beproefde arbeiders zijn?

1[3]*/Voetnoot: /Gr. Hoofd-Architect; de Hoofd-architecten uit die dagen waren waarschijnlijk ook belast met de bouw, zodat "bouwmeester" een juiste vertaling is.

De dingen die daarvan verschil

De dingen die daarvan verschillen
H O O F D S T U K I X
DE AUTORITEIT VAN PETRUS EN PAULUS
PETRUS EN ZIJN SLEUTELS

In verband met de bouw van de Messiaanse gemeente zei onze Heere tot Petrus: "EN IK ZAL U GEVEN DE SLEUTELN VAN HET KONINKRIJK DER HEMELN; EN ZO WAT GIJ ZULT BINDEN OP DE AARDE, ZAL IN DE HEMELN GEBONDEN ZIJN; EN ZO WAT GIJ ONTBINDEN ZULT OP DE AARDE, ZAL IN DE HEMELN ONTBONDEN ZIJN" (Matt.16:19).

Rome baseert haar aanspraken op de pauselijke autoriteit voornamelijk op dit vers. Zij redeneert dat onze Heere aan een daartoe (uit)geroepen groep (Gr. ekklesia: kerk) volle autoriteit verleende om officieel in Zijn naam te handelen, zelfs tot het vergeven van zonde toe, en dat zulke officiële handelingen bindend waren in de hemel. Zij redeneert verder dat de autoriteit van deze kerk gecentraliseerd was in de twaalf apostelen, over wie de Heere "n van hen, Sint Petrus, als leider aanstelde.

Deze aanspraken zijn gebaseerd op het feit dat waar in Joh.20:23 zou gesproken zijn door Jezus tot velen van Zijn discipelen, Matt.18:18 blijkbaar werd gericht tot de twaalf apostelen, en Matt.16:19 tot Petrus alleen. Aldus wordt aanspraak gemaakt op het feit dat autoriteit in geestelijke zaken werd gegeven aan de kerk, vertegenwoordigd door de twaalf apostelen en gepersonifieerd in de apostel Petrus.

Rome's conclusie is dat aangezien de kerk van vandaag (volgens de Katholieke leer) een voortzetting is van de organisatie die Christus stichtte en met goddelijke autoriteit bekleedde, er noodzakelijkerwijs een apostolische successie moest zijn. Zij beweert dat het apostolisch lichaam is bestendig in haar Heilig College van Kardinalen met haar twaalf congregaties, en dat "n van hen, de Paus of bisschop van Rome, Petrus opvolgt als hun leider en het hoogste hoofd van de kerk op aarde - die geestelijke autoriteit wordt thans nog steeds bekleed in de kerk, vertegenwoordigd door het College van Kardinalen, en gepersonifieerd in de Paus zelf.

PROTESTANTSE INTERPRETATIES

Protestanten mogen hun handen dan wel in ontzetting opheffen bij zulke aanspraken, maar hun eigen interpretaties van deze passages hangen aan een zijden draadje. Laten we er enkele noemen:

1. De katholieke interpretatie vinden wij, in een andere vorm, terug in de geloofsbelijdenissen van vele Protestantse denominaties. Zij maken dezelfde aanspraken als Rome, met reserves en verontschuldigheden.
2. Sommige Protestanten redeneren dat onze Heere in deze woorden de apostelen enkel autoriteit gaf om de voorwaarden tot behoudenis aan te geven.
3. Anderen beweren dat aan de apostelen de bevoegdheid werd gegeven om te kunnen onderscheiden en verklaren wiens zonden vergeven waren en wiens niet. Dit betekent dat zij zonden vergeven konden verklaren, niet door enige autoriteit die hen zou zijn geschonken, maar vanwege door God gegeven krachten om de ware geestelijke staat van hen die zij bedienden te onderscheiden.
4. Weer anderen stellen vast dat onze Heere bedoelde om Zijn volgelingen hun grote verantwoordelijkheid op het hart te drukken en hen te waarschuwen dat door hun gedrag sommigen Hem zouden aannemen terwijl anderen Hem zouden afwijzen; sommigen zouden hun zonden vergeven zijn, terwijl anderen hun zonden werden gehouden. Maar al deze argumenten kunnen in "n categorie worden geplaatst: zij doen de eigenlijke bedoeling van de Schriften geweld aan en worden eenvoudigweg afgedaan door Rome als zij wijst op het Boek zelf en beweert: "Maar dit is wat er staat".

De dingen die daarvan verschil

DE OPLOSSING

De oplossing van dit probleem en het antwoord op Rome's pretenties is opnieuw een bedelings kwestie. Het berust op het feit dat God Zijn handelingen met de mens van tijd tot tijd wijzigt - een stelling die door Rooms en zal moet worden toegegeven als onze Heere inderdaad zulke krachten verleende aan Zijn discipelen nadat enkele duizenden jaren van menselijke geschiedenis voorbij gegaan waren - en dat de kerk van vandaag niet een voortzetting is van de organisatie die Christus vestigde toen Hij op aarde was.

Onze Heere gaf in feite de twaalf, met Petrus als hun leider, autoriteit om als Zijn vertegenwoordigers te handelen in Zijn afwezigheid. Laat ons Joh.20:23 in het licht van zijn context beschouwen, te beginnen bij vers 21: "Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden; GELIJKERWIJS MIJ DE VADER GEZONDEN HEEFT, ZEND IK OOK ULIEDEN.

"En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: ONTVANGT DEN HEILIGEN GEEST: "ZO GIJ IEMANDS ZONDEN VERGEEFT, DIEN WORDEN ZE VERGEVEN; ZO GIJ IEMANDS ZONDEN HOUDT, DIEN ZIJN ZIJ GEHOUDEN" (Joh.20:21-23).

"Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend ik ook u". Is het vreemd in het licht van deze woorden dat onze Heere dezelfde krachten schenkt? Deze woorden moeten worden vergeleken met de woorden van de Heere tot de twaalf in Luk.22:28-30: "En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken.

"EN IK VERORDINEER U HET KONINKRIJK, GELIJKERWIJS MIJN VADER MIJ DAT VERORDINEERD HEEFT; "Opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn koninkrijk, en zit op tronen oordelende de twaalf geslachten Israels te oordelen." Betekent dit dan, dat onze Heere zelfs de vergeving van zonden in de handen van falende mensen zou hebben overgegeven? Nee, niet aan falende mensen, want op Pinksteren nam de Heilige Geest bovennatuurlijk bezit van hen. In die voorsmaak van het millennium leefden de gelovigen samen op een wijze die zelfs de meest geestelijke gelovigen van nu niet (kunnen) doen. Inderdaad, kunnen we de apostelen van geen enkele misstap beschuldigen, dan tot n 3de bekering van Saulus. Bovendien gaf God hen bovennatuurlijke gaven om hen te kwalificeren voor hun werk.

Het is natuurlijk te begrijpen dat de apostelen geen wezenlijke kracht in zichzelf bezaten om zonden te vergeven. Het was gedelegeerde kracht, uitgeoefend, zoals we dat zeggen, onder de controle van God de Heilige Geest. In Mark.2:7 maken de Schriftgeleerden aanmerkingen op Christus en zeggen: "Wat spreekt Deze aldus godslasteringen? Wie kan de zonden vergeven dan alleen God?". Zijn wij misschien te snel geneigd om in te stemmen met deze Schriftgeleerden? We moeten niet vergeten dat onze Heere Zelf zei: "Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven". "En heeft Hem macht gegeven ook gericht te houden, OMDAT HIJ DES MENSEN ZOON IS" (Joh.5:22,27).

De Heere Jezus had zeer zeker gezag om mensen in het koninkrijk toe te laten of hen uit te sluiten. Zeker kon Hij, als de Zoon des Mensen, zonden vergeven, en wat Hij op aarde bond, was zeker gebonden in de hemel.

En nu geeft Hij deze krachten aan Zijn volgelingen als vertegenwoordigers in het koninkrijk:

"GELIJKERWIJS MIJ DE VADER GEZONDEN HEEFT, ZEND IK OOK ULIEDEN."

"EN IK VERORDINEER U HET KONINKRIJK, GELIJKERWIJS MIJN VADER MIJ DAT VERORDINEERD HEEFT".

De dingen die daarvan verschil

Matt.21:43 maakt duidelijk dat het koninkrijk zou worden AFGENOMEN van de hogepriesters en ouderlingen in Israël en Luk.12:32 maakt het evenzo duidelijk dat het koninkrijk zou worden GEGEVEN aan de "kleine kudde" van Christus' volgelingen. We halen deze verzen hier aan: "Daarom zeg Ik ulieden, dat HET KONINKRIJK GODS VAN U ZAL WEGGENOMEN WORDEN EN AAN EEN VOLK */[1] GEGEVEN, DAT ZIJN VRUCHTEN VOORTBRENGT" (Matt.21:43).

"VREEST NIET, GIJ KLEIN KUDDEKEN, WANT HET IS UWS VADERS WELBEHAGEN, ULIEDEN HET KONINKRIJK TE GEVEN" (Luk.12:32).

Matt.19:28 maakt het verder duidelijk dat gezag in dit koninkrijk (onder Christus) gecentraliseerd was in de twaalf apostelen: "EN JEZUS ZEIDE TOT HEN: VOORWAAR IK ZEG U, DAT GIJ DIE MIJ GEVOLGD ZIJT, IN DE WEDERGEBOORTE WANNEER DE ZOON DES MENSEN ZAL GEZETEN ZIJN OP DEN TROON ZIJNER HEERLIJKHEID, DAT GIJ OOK ZULT ZITTEN OP TWAALF TRONEN, OORDELENDE DE TWAALF GESLACHTEN ISRAELS".

Tenslotte wordt Petrus in Matt.16:19 afgezonderd als leider van de twaalf als onze Heere zegt: "EN IK ZAL U GEVEN DE SLEUTELEN VAN HET KONINKRIJK DER HEMELN".

Dat Petrus consequent optreedt als de leider van de twaalf zien wij als volgt:

"...PETRUS stond op in het midden der discipelen..." (Hand.1:15).

"...PETRUS staande met de elve..." (Hand.2:14).

"...PETRUS en de andere apostelen..." (Hand.2:37).

"...PETRUS en de apostelen..." (Hand.5:29).

Het is spijtig dat Protestanten, in plaats van uit de Schriften het feit te bewijzen dat de kerk van vandaag niet de voortzetting is van de organisatie die onze Heere vestigde terwijl Hij op aarde was, tevergeefs proberen te weerleggen wat Matt.16:19 zo duidelijk stelt! Het is duidelijk dat iemand die de sleutels van een gebouw heeft de macht heeft om anderen binnen te laten of buiten te sluiten. Een gelijksoortige passage (Jes.22:20-23) beschrijft hoe aan Eljakim de sleutel van het huis van David was gegeven; met andere woorden, het was in zijn macht om mensen toe te laten, of uit te sluiten van de regering over Israël.

DE OFFICIële HANDELINGEN VAN DE TWAALF

De eerste officiële daad van de "kleine kudde" was het aanwijzen van een opvolger voor Judas, als twaalfde apostel, en zoals wij zagen, wat zij bonden op aarde was gebonden in de hemel, want "Matthias...werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen...En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest" (Hand.1:26, 2:4).

Op Pinksteren zien we de apostelen weer ten volle hun autoriteit uitoefenen. Toen de aanwezigen van schuld overtuigd waren, en aan Petrus en de andere apostelen vroegen wat zij moesten doen, antwoordde Petrus:

"BEKEERT U, EN EEN IEGELIJK VAN U WORDE GEDOOPT IN DEN NAAM VAN JEZUS CHRISTUS TOT VERGEVING DER ZONDEN; EN GIJ ZULT DE GAVE DES HEILIGEN GEESTES ONTVANGEN" (Hand.2:38).

En toen doopten de apostelen (en wellicht anderen van de discipelen) hen "TOT VERGEVING VAN ZONDEN". Vergelijk dit met de woorden van onze Heere: "Wiens zonden gij vergeeft, die zijn ze vergeven" en "en zo wat gij op aarde zult binden zal gebonden zijn in de hemel". Er is hier een volstreekte harmonie.

Maar zou een sluw mens hen niet hebben kunnen bedriegen? Bedroog Ananias hen? Hij werd dood weggedragen! Zoals we hebben gezien, "werden zij allen vervuld met de Heilige Geest" (Hand.2:4) en bekleed met speciale wonderlijke krachten (Hand.1:8), met inbegrip van "de gave van kennis".

De dingen die daarvan verschil

In Hand.3:19-21 vinden we Petrus daadwerkelijk bezig om aan Israël "de tijden der verkoeling" en de wederkomst van Christus aan te bieden. Hij deed dit met officiële volmacht en het is duidelijk dat dit aanbod was gebonden (als bindend aangenomen) in de hemel.

Er zijn meerdere van zulke gevallen in het verslag van de bedieningen van de apostelen, maar 'n van bijzonder belang vinden we in Handelingen 10, direct na de bekering van Saulus:

Petrus was niet buiten Gods wil, toen hij aarzelde om naar de heidenen te gaan. Hij kende het profetische programma goed, dat de volkeren zouden worden gezegend door de opwekking en redding van Israël (Jes.60:1-3). Vervuld met de Heilige Geest, had hij verklaard, dat God Zijn Zoon Jezus had opgewekt om in de eerste plaats Israël te zegenen, door hen af te keren van hun ongerechtigheden, zodat het verbond met Abraham vervuld zou worden, en de volkeren gezegend zouden worden door hen (Zie Hand.3:25,26 en Mark.7:27, Luk.24:47 en Hand.1:8). Israël moest eerst aan de voeten van de Messias gebracht worden.

Maar hier werd Petrus door een speciale boodschap gezonden om "niet twijfelende" naar het heidense huis van Cornelius te gaan. De anderen in Jeruzalem riepen hem later ter verantwoording voor deze handeling, maar nadat hij "beginnende verhaalde het hun vervolgens zeggende...", "verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven" (Hand.11:4,18).

Zonder afbreuk te doen aan het koninkrijksaspect van deze gebeurtenis, dient men wel in gedachten te houden dat toen Petrus naar het huisgezin van Cornelius ging, dit niet volgens het profetisch programma of de zgn. "grote opdracht" was. Hij werd niet naar deze heidenen gezonden omdat Israël Christus aanvaard had, maar ondanks het feit dat Israël Christus afwees. Maar wat Petrus gedaan had op aarde was gebonden in de hemel en Paulus' daaropvolgende bediening werd later erkend en geruggensteund door de Jeruzalem-kerk op grond van deze activiteit van Petrus hier (Zie Hand.15:1-18).

Naar nog een andere, wellicht de laatste, officiële handeling van de apostelen wordt verwezen in Galaten 2 waar zij, door hun leiders*/[2], Paulus erkennen als "de apostel der heidenen".

Wij citeren: "EN IK GING OP DOOR EEN OPENBARING, EN STELDE HUN HET EVANGELIE VOOR DAT IK PREDIK ONDER DE HEIDENEN; EN IN HET BIJZONDER DIEGENEN IN ACHTING WAREN, OPDAT IK NIET ENIGSZINS TEVERGEEFS ZOU LOPEN OF GELOPEN HEBBEN".

"EN TOEN JAKOBUS, EN CEFAS, EN JOHANNES, DIE GEACHT WAREN PILAREN TE ZIJN, DE GENADE DIE AAN MIJ GEGEVEN WAS, BEKENDEN, GAVEN ZIJ MIJ EN BARNABAS DE RECHTERHAND DER GEMEENSCHAP, OPDAT WIJ TOT DE HEIDENEN, EN ZIJ TOT DE BESNIJDENIS ZOULDEN GAAN" (Gal.2:2,9).

Hier beloven zij met een plechtige overeenkomst dat zij die oorspronkelijk in de "gehele wereld" en tot "alle volkeren" waren gezonden, om hun bediening te beperken tot Israël terwijl Paulus naar de heidenen gaat.

Waren deze leiders van de twaalf buiten de wil van God, toen zij deze overeenkomst maakten? In geen geval! Latere openbaring bewijst, dat zij zeer zeker in de wil van God waren, beide in het zichzelf losmaken van hun opdracht om de wereld te evangeliseren, en in het toestemmen dat Paulus naar de heidenen zou gaan, want Israëls verwerping van Christus had een verandering gebracht in het goddelijke programma. Hier alleen is het antwoord aan het katholicisme. Hier alleen is de bijl gelegd aan de wortel van de boom, want in het licht van deze Schriftplaatsen is het onmogelijk vol te houden dat de kerk van vandaag een voortzetting zou zijn van de organisatie die onze Heere vestigde toen Hij op aarde was. Er is een groot verschil tussen het koninkrijk der hemelen, verkondigd door de twaalf, en het lichaam van Christus, geopenbaard door Paulus. Er kan dus door Rome's eigen argumentatie geen apostolische successie zijn, want door de autoriteit gegeven aan de twaalf (een autoriteit die Rome pertinent getuigt te bezitten) ontbonden zij zichzelf van hun verplichting om de "grote opdracht" tot het einde toe te volbrengen, en erkennen zij Paulus als de apostel van de nieuwe bedeling. En let wel op: wat zij bonden op aarde werd gebonden in de hemel, en wat zij ontbonden op aarde werd ontbonden in de hemel.

Het profetisch programma was onderbroken. Het koninkrijk werd uitgesteld, terwijl de Koning een koninklijke Balling bleef. Profetie had plaats gemaakt voor "het geheimenis" van Gods doel en genade.

De dingen die daarvan verschil

HET GEZAG VAN PAULUS

Aan Paulus was eveneens grote autoriteit verleend. Telkens worden we eraan herinnerd dat hij spreekt door goddelijke openbaring, als de spreekbuis van Christus Zelf. Hij maakt ook duidelijk dat hij dit gezag niet van mensen had gekregen:

"MAAR IK MAAK U BEKEND, BROEDERS, DAT HET EVANGELIE HETWELK VAN MIJ VERKONDIGD IS, NIET IS NAAR DEN MENS.

"WANT IK HEB OOK HETZELVE NIET VAN EEN MENS ONTVANGEN NOCH GELEERD, MAAR DOOR DE OPENBARING VAN JEZUS CHRISTUS" (Gal.1:11,12, 1Cor.11:23, 15:3, Ef.3:2,3, 1Thess.4:15 etc.)

Hij herinnert de Romeinen en de Kolossenzen aan zijn speciale autoriteit als de apostel van de heidenen en dienaar van het lichaam:

"WANT IK SPREEK TOT U, HEIDENEN: VOOR ZOVEEL IK DER HEIDENEN APOSTEL BEN, MAAK IK MIJN BEDIENING HEERLIJK" (Rom.11:13).

"Die mij nu verblijd ik mij in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus VOOR ZIJN LICHAAM, HETWELK IS DE GEMEENTE;

"WELKER/[3] DIENAAR IK GEWORDEN BEN, naar de bedeling Gods, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods" (Kol.1:24,25).

Aan de ongeregelde Korinthiërs schrijft hij: "...DAT ZO IK WEDEROM KOM, IK HEN NIET ZAL SPAREN; DEWIJL GIJ ZOEKT EEN PROEVE VAN CHRISTUS DIE IN MIJ SPREEKT..." (2Kor.13:2,3).

Neem er echter nota van dat Paulus' autoriteit niet van politieke aard was; die was uitsluitend geestelijk en leerstellig. Dit is duidelijk uit de volgende passages:

"DOCH AL WARE HET OOK DAT WIJ, OF EEN ENGEL UIT DEN HEMEL, U EEN EVANGELIE VERKONDIGDE BUITEN HETGEEN WIJ U VERKONDIGD HEBBEN, DIE ZIJ VERVLOEKT.

"GELIJK WIJ TEVOREN GEZEGD HEBBEN, ZO ZEG IK OOK NU WEDEROM: INDIEN U IEMAND EEN EVANGELIE VERKONDIGT BUITEN HETGEEN GIJ ONTVANGEN HEBT, DIE ZIJ VERVLOEKT" (Gal.1:8,9).

"INDIEN IEMAND EEN ANDERE LEER LEERT, EN NIET OVEREENKOMT MET DE GEZONDE WOORDEN VAN ONZEN HEERE JEZUS CHRISTUS, EN MET DE LEER DIE NAAR DE GODZALIGHEID IS,

"DIE IS OPGEBLAZEN..."enz. (1Tim.6:3,4).

"De tekenen van een apostel" werden door Paulus gewerkt, maar hij had niet de "sleutels" tot het lichaam zoals Petrus die had tot het koninkrijk, noch was hem macht gegeven om zonden te vergeven. Inderdaad, sinds de doop "tot vergeving van zonden" opzij was gezet ten gunste van rechtvaardiging door genade, door geloof, zonder werken, kon hij geen deel hebben in zonden vergeving, maar wel indirect door het blijde nieuws te verkondigen. Dit zal in een volgend hoofdstuk uitvoeriger worden behandeld.

VRAGEN

1. Op welk Schriftgedeelte baseert Rome voornamelijk haar aanspraken op pauselijk gezag?
2. Geef twee andere passages waarop zij haar aanspraken op de autoriteit van de (Roomse) kerk baseert.
3. Door welke redenering past zij deze passages toe op de (Roomse) Kerk van vandaag?
4. Welke fundamentele zwakheid is er in de meeste Protestante interpretaties van deze verzen?
5. Geef twee verzen (apart van de reeds gegevenen) die aanduiden dat onze Heere aan Zijn apostelen

De dingen die daarvan verschil

autoriteit verleende om officieel in Zijn naam te handelen.

6. Was hun autoriteit om zonden te vergeven van hen zelf of was het gedelegeerd?
7. Waarom heeft de Vader het toekomstige oordeel van de mens gegeven aan Zijn Zoon?
8. Laat zien vanuit de Schrift van wie het koninkrijk van Israel zou worden weggenomen.
9. Laat zien vanuit de Schrift aan wie het zou worden gegeven.
10. Hoe kunt u laten zien vanuit het begin van Handelingen dat Petrus de leider was van de twaalf?
11. Welke basisfout houden de meeste Protestanten samen met Rome vast, die hen verhindert om de aanspraken van Rome te weerleggen?
12. Wat was de eerste officiële handeling van de apostelen?
13. Geef de Schriftplaats die aantoont in welke zin de apostelen zonden vergaven.
14. Hoe werden zij beschermd tegen bedrog door valse "bekeerlingen"?
15. Welk voorbeeld hebben we als blijkt, dat zij niet zo werden bedrogen?
16. Geef een voorbeeld, dat de apostelen iets bonden wat ook in de hemel gebonden was.
17. Geef een voorbeeld, dat de apostelen iets ontbonden wat ook in de hemel ontbonden was.
18. Wat is het fundamentele antwoord aan het Rooms Katholicisme?
19. Hoe geven Rome's eigen aanspraken uitsluitel aan deze zaak?
- 20 Geef drie Schriftplaatsen die de aard van Paulus' autoriteit aangeven met betrekking tot Gods programma voor de huidige bedeling.

1]*/Voetnoot: Neem er zorgvuldig nota van, dat het koninkrijk zou worden gegeven aan "een volk", niet "de nation". Bovendien zou dit volk vruchten voortbrengen die Israel onder de leiders van die tijd had nagelaten te produceren. Dit "volk" was het gelovige overblijfsel in Israel, samengesteld uit volgelingen van de Messias.

[2]*/Voetnoot; Hoewel de Jakobus in deze passage klaarblijkelijk niet "n van de twaalfen was.

[3]*/Voetnoot: In het oorspronkelijk Geschrift staat hier geen lidwoord. Hij was bij uitstek de dienaar van het Lichaam.

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK X

DE ZOGENAAMDE GROTE OPDRACHT

Wat is de term "**de grote opdracht**" toch ingeburgerd! Zij wordt over het algemeen gebruikt voor de afscheidsinstructies die onze Heere gaf aan de elf zoals beschreven in de vier Evangelien en de Handelingen (Matt.28:18-20; Mark.16:15-18; Luk.24:46-48; Joh.20:21-23; Hand.1:7,8).

Deze zogenaamde "grote opdracht" wordt gewoonlijk gezien als bevattende de "marsorders" van onze Heere voor Zijn kerk van vandaag. Dit is echter gekomen, doordat dienaars van het Woord, in plaats van deze instructies **uit te leggen** met het oog op een getrouwe uitvoering ervan, ermee tevreden waren om er bepaalde gedeelten uit te halen voor stichtelijke preken.

Alles wat de meeste kerkleden over de zogenaamde "grote opdracht" horen, is het "**Ga**" en het "**Zie ik ben met u**" uit Mattheus, uit Markus: "**de gehele wereld**" en "**alle creaturen**", uit Lukas: "**gij zijt getuigen**", uit Johannes: "**gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden**" en uit Hand.: "**Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal**".

HET KIEZEN VAN OPDRACHTEN

Zij die verder gaan en deze bepaalde gedeelten willen onderzoeken in de context van het gehele verslag stuiten op grote moeilijkheden bij het accepteren van "de grote opdracht" als **onze** marsorders. De **wettigheid** van Matt.28:20 (vergelijk 23:1-3), de **redding door doop** en de **wondertekenen** van Mark.16:16-18, het "**eerst Jerusalem**" uit Luk.24:47 en Hand.1:8, en de **authoriteit om zonden te vergeven** in Joh.20:22,23, zijn allen zo onverenigbaar met het evangelie van de genade van God, dat fundamentele Bijbelleraars genoodzaakt werden om persoonlijke weergaven van de opdrachten als bindend te kiezen voor deze bedeling, vanwege de reeks moeilijkheden die zij ervoeren bij het in harmonie brengen van de verschillende bevelen met de tegenwoordige waarheid. Dit heeft natuurlijk veel bijgedragen tot de ontstane verwarring onder de fundamentalisten van vandaag.

Betrekkelijk weinig christenen zijn zich bewust van het feit dat onze geestelijke leiders nimmer tot overeenstemming zijn gekomen welke van de vijf bovengenoemde passages **onze** opdracht voor vandaag omvat, maar de onenigheid hierover was sterk.

Dr.A.C.Gaebelein bijvoorbeeld, geloofde dat de opdracht uit Mattheus **niet** onze opdracht is. Hij koos Luk.24:46-48 als "**de opdracht voor de heidenen**". De wijlen Dr.H.A.Ironside echter, **hield vast** aan het verslag in Mattheus als "**onze marsorders**", terwijl Dr.I.M.Haldeman, aan de andere kant, de opdracht in Markus benadrukte. Dr.Wm.L.Pettingill was het met hen allen oneens en schreef: "**De opdracht waaronder de Kerk vandaag wordt verondersteld te werken is die van Hand.1:8.**"

Uit de geschriften van Dr.Ironside, de zgn. "aartsbisschop van het fundamentalisme", en ongetwijfeld de meest populaire fundamentalistische leider van de laatste kwart eeuw, kan worden aangenomen dat bijna alle fundamentalisten ermee instemmen dat de opdracht uit Mattheus 28 de onze is. In zijn geschriften schijnt hij verbaasd te zijn over andere conclusies en suggereert dat alleen aanhangers van Bullinger deze zaak zouden betwijfelen. Verwijzend naar de opdracht uit Mattheus, zegt hij:

"Mensen die nog nooit het Bullingerisme en aanverwante systemen hebben onderzocht zullen mij nauwelijks geloven wanneer ik zeg dat zelfs de Grote Opdracht op grond waarvan de kerk reeds 1900 jaren heeft gehandeld, en die nog steeds onze volmacht is voor wereldwijde zending, volgens deze leraren, een opdracht is waarmee wij helemaal niets te maken hebben, en geen enkele betrekking tot de kerk heeft...Niettemin is dit werkelijk hun leer" (Wrongly Dividing the Word of Truth, blz.17).

Later noemt hij deze uitleg in het zelfde boek "**absurd**", "**grotesk**" en "**verkeerd**"! (Wrongly dividing, blz.17,18).

Klaarblijkelijk werd de "aartsbisschop van het fundamentalisme" zo in beslag genomen door de "Bullingers", dat hij vergat dat velen van zijn collega's, met inbegrip van Mr.J.N.Darby, de grondlegger van de "Broeders" (met wie Dr.

De dingen die daarvan verschil

Ironside jarenlang verbonden is geweest), nadrukkelijk ontkenden dat de Mattheusopdracht de onze zou zijn. Wij citeren uit enkele van hun geschriften:

Dr. James M. Gray: "Dit is de Koninkrijksopdracht, zoals iemand anders het uitdrukt, niet de christelijke opdracht...De uitvoering ervan is onderbroken, maar zal worden opgenomen voordat de Heere komt om tenslotte Israel te verlossen." (Christian Worker's Commentary, p.313).

Dr. Wm.L. Pettingill: "Het evangelie van Markus, zowel als dat van Mattheus en Lukas, is allereerst een Koninkrijk-boek, en het overtuigt mij ervan, dat geen van deze de marsorders voor de Kerk bevat - zelfs niet de zgn. 'Grote Opdracht' in Matth.28:18-20" (Bible Questions Answered, p.100).

Dr. Arno C. Gaebel: "Dit is de Koninkrijksopdracht...Er komt een tijd wanneer deze grote opdracht zal worden uitgevoerd door een rest van Joodse discipelen (Evangelie van Mattheus, Vol.2, p.323)".

Mr. J.N. Darby: "De uitvoering van de opdracht hier in Mattheus is onderbroken...we vinden er geen voltooiing van...voor de tegenwoordige tijd is er in feite plaats gemaakt voor een hemelse opdracht, en voor de Gemeente van God" (Collected Writings, p.327).

Zo wordt er in het algemeen **niet** mee ingestemd dat de opdracht uit Mattheus door ons dient te worden gehoorzaamd. Maar het treurige feit is dat waar vele van Dr. Ironside's collega's het met hem oneens zijn wat betreft de opdracht in Mattheus, zij het ook niet met elkaar eens waren welke "grote opdracht", of welk verslag van de zgn. "grote opdracht" dan wel **onze** marsorders bevat. Zij leken echter overeen te stemmen in het afstand nemen van de opdracht in Joh.20:21-23 omdat Rome, op grond van deze passage, de autoriteit neemt om zonden te vergeven. De fundamentalistische kerk is er nog niet in geslaagd om deze moeilijkheden op te lossen.

Bedenk eens! Dat na zo lange tijd, meer dan 1900 jaar nadat onze Heere deze opdrachten gaf, de kerk het nog niet eens over wat God nu precies wil dat Zijn volk zal doen en leren! Laten we onze ogen niet sluiten voor dit feit, maar laat ons dit onder ogen zien zodat het verholpen zal worden, want hoe kunnen we "marsorders" opvolgen, als we niet weten welke het zijn? **"Want als de bazuin een onzeker geluid laat horen, wie zal zich voor de strijd toerusten?"**

Zelfs onder hen die tot kennis van het geheimenis zijn gekomen zien we de gevolgen van de fout van de veronderstelling dat onze Heere, in de korte periode tussen Zijn opstanding en hemelvaart, **dezelfde** mensen **verschillende** opdrachten gaf, met de bedoeling dat **anderen** zouden beginnen "n of meer van deze opdrachten **op een toekomstig tijdstip** uit te voeren - en dit alles zonder enige verklaring hiervan in het verslag zelf!

Opgemerkt dat de apostelen nimmer verder gingen dan hun eigen volk, zover het de Schriften betreft, concluderen zij, dat "het uiterste der aarde" in Hand.1:8 weergegeven zou dienen te worden als "het uiterste van het land (Israel)" en dat "alle volkeren" in Matt.28:19 **alleen de heidense** volkeren betekent. Vandaar dat van deze twee opdrachten (zoals zij dat zien), **beiden** door de Heere gegeven aan de elf $\nu\eta\rho\rho$ Zijn hemelvaart, verondersteld wordt dat de ene in Hand.1:8 dient te worden gehoorzaamd, terwijl wordt aangenomen dat de andere in Matt.28:19 niet door hen moest worden opgevolgd, maar door anderen in de toekomst. Er wordt verder aangevoerd, dat overeenkomstig Lukas'verslag (24:47), "bekering en vergeving der zonden" gepredikt moest worden onder alle **heidense** volkeren, **"beginnende"** van Jeruzalem.

Maar dit alles maakt een ingewikkeld probleem van een eenvoudige zaak.

Het is waar dat het Griekse woord **ge** in Hand.1:8 soms **mag** worden weergegeven als **land**, maar in de **meeste** gevallen **moet** het worden weergegeven als **aarde, niet land**. Verder wordt een soortgelijke woordkeuze b.v. gevonden in Matt.12:42, waar we lezen dat de koningin van Scheba van "de einden der **aarde (ge)** kwam, om de wijsheid van Salomo te horen, en in Mark.13:27, waar ons wordt verteld dat engelen zullen worden uitgezonden om Gods uitverkorenen "van **de vier winden**, van het uiterste der **aarde (ge)** bijeen te vergaderen". Natuurlijk reisde de Koningin van Scheba niet naar Jeruzalem vanaf het uiterste deel van het land van Israel, evenmin kunnen "de vier windstreken" mogelijk alleen dat ene land betekenen.

Het is ook waar dat de uitdrukking "de volkeren" dikwijls verwijst naar de **heidense** volkeren, speciaal wanneer het 'ne volk, Israel, apart wordt besproken. Dit is een duidelijke zaak. Maar het is fout om te veronderstellen dat de uitdrukking

De dingen die daarvan verschil

"de volkeren" altijd betrekking heeft op de **heidense** volken en nog groter is de fout om te veronderstellen dat de uitdrukking "**alle** volkeren" noodzakelijk moet slaan op de **heidenvolken**.

Wanneer we b.v. lezen, "**de Heere is hoog boven alle heidenen**" (Ps.113:4), dat God "**uit 'nen bloede het ganse geslacht der mensen heeft gemaakt**" (Hand.17:26), en want "**alle volken zullen komen en voor U aanbidden**" voor Christus (Openb.15:4), kan dan Israel buiten gesloten zijn?

Israel is vast en zeker inbegrepen in "al de volken" in Matt.28:19 om de eenvoudige reden dat zij nog niet aan de voeten van de Messias was gebracht. Zij is eveneens inbegrepen bij "alle volken" in Luk.24:47 want, let wel, er staat hier geschreven: "**beginnende** (of begonnen) bij JERUZALEM", niet: "het gehele land van Israel".

Misschien is in dit verband wel het meest opmerkelijke punt dat in de opdracht in Mattheus onze Heere tot de elf apostelen zei: "GAAT DAN HENEN" ("GO YE" in het engels) zoals Hij deed in Mark.16:15 en in Hand.1:8. Door welke uitlegkunderegels of logica hebben wij het recht om bij de interpretatie van deze opdracht diegenen uit te sluiten aan wie Hij die opdracht gaf?

DE ONDUIDELIJKHEID BIJ KEUZE VAN OPDRACHTEN

Bij het oplossen van deze moeilijkheid (die men zelf heeft gemaakt) dient eerst te worden opgemerkt dat **al de genoemde instructies werden gegeven aan dezelfde mannen binnen een periode van veertig dagen**, met geen enkele aanwijzing naar een verandering van het programma, of dat bepaalde instructies toen moesten worden uitgevoerd, en andere op een later tijdstip. De bewering dat sommige verslagen de **koninkrijksopdracht** bevatten, en anderen de **heidnopdracht** is dan ook gemaakt en gezocht.

Het argument dat "n of meer van deze verslagen **alleen** betrekking hebben op een **toekomstige** generatie is, zoals we reeds zeiden, eveneens gemaakt en gezocht, want het is logisch niet mogelijk bij de directe interpretatie van deze passages juist de personen uit te sluiten aan wie Hij de instructies gaf. Terwijl zij hun opdracht niet hebben **afgemaakt**, bedoelde Hij niettemin duidelijk toen Hij zei, "Gaat dan henen", dat **zij** zouden heengaan en Zijn orders zouden opvolgen. Het zou inderdaad vreemd zijn als **zij begrepen**, dat Zijn "Gaat dan henen" zou betekenen dat anderen later zouden gaan.

Opgemerkt dient te worden dat de wettigheid van Matt.28:20, de redding door de doop, en de wondertekenen uit Mark.16:16-18, het "beginnende van Jeruzalem" uit Luk.24:47 en Hand.1:8 en de instructies om zonden te vergeven in Joh.20:22,23 **allen** overeenstemmen met wat de apostelen werkelijk **deden**, zoals beschreven in het boek Handelingen.

Er is geen aanwijzing van enige openbaring aan hen, dat de dood van Christus hen had bevrijd van het onderhouden van de wet van Mozes. Zij bleven dagelijks "n drachtig in de tempel (Hand.2:46) en namen deel aan de eredienst (Hand.3:1), zorgvuldig toeziende dat zij niet een nieuwe sekte stichtten gescheiden van het Judaïsme, want **zij**, die de Messias hadden geaccepteerd, waren het ware Israel.

De persoon die Saulus van Tarsen doopte was "**een godvruchtig man naar de wet**" (Hand.22:12), en later in Hand.21:20 vinden we Jakobus, die vermeldt "**hoevele duizenden van Joden er zijn die geloven; EN ZIJ ZIJN ALLEN IJVERAARS VAN DE WET**".

Niet eerder dan in de grote vergadering te Jeruzalem (Hand.15) stemden ook de Joodse gelovigen er mee in dat de **heidenen** niet onder de wet zouden zijn. Of de Joodse Gemeente te Jeruzalem al of niet onder de wet zou blijven kwam zelfs niet ter discussie. Er werd duidelijk aangenomen dat zij zo zouden blijven. Dit is zo, omdat aan de twaalven was opgedragen om het onderhouden van de wet te leren, zoals wij gezien hebben.

Inderdaad zal in het Duizendjarig Rijk, waarvan Pinksteren een voorsmaak was, de wet worden geleerd vanuit Jeruzalem, en Israel zal zich beijveren om te horen en te gehoorzamen.

De apostelen leerden ook de redding door de doop uit Mark.16:16, want Petrus vroeg bekering en doop **tot vergeving van zonden** (Hand.2:38). Wat betreft de wondertekenen in Mark.16:17,18, zal bij het vluchtig lezen van de eerste hoofdstukken Handelingen duidelijk worden dat deze rijkelijk geschieden. Het "beginnende van Jeruzalem" uit

De dingen die daarvan verschil

Luk.24:47 en Hand 1:8 werd ook zorgvuldig nagekomen, en zonden werden door (door middel van) mensen vergeven toen zij hen doopten die geloofden (Hand.2:38, 22:16).

Alle vermeldingen van de zogenaamde "grote opdracht" stemmen overeen met wat de apostelen werkelijk **deden**, zoals weergegeven in Handelingen, zodat er geen reden is om te veronderstellen dat bepaalde opdrachten door hen dienden te worden gehoorzaamd en andere weer niet.

De opvatting dat de "formule" voor dopen in de opdracht uit Mattheus verschilt van die welke door de apostelen gebruikt werd in Handelingen, geeft hier geen moeilijkheden, want er is niet vastgelegd dat zij enige **formule**, of woordenvorm zouden gebruiken bij het dopen. In Matt.28:19 is eenvoudig gesteld dat zij dienden te dopen **in de naam van (in de volmacht van)** de drie-nige God, terwijl we lezen in Handelingen dat zij doopten in de naam van de Heere Jezus. Zij die geloven dat "**in Hem al de volheid der Godheid lichamelijk woont**", zullen hier geen moeilijkheden mee hebben. De moeilijkheid rijst alleen wanneer wordt verondersteld dat de apostelen bepaalde woorden bij het dopen moesten herhalen. Dit hele idee van een doopformule is een diep gewortelde, maar volstrekt onbijbelse traditie.

Evenmin zal de belofte: "**En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld**" geen enkele moeilijkheid opleveren, want bedenk dat deze **tegenwoordige bedeling** een tussengevoegde periode van genade is, die destijds nog een "in God verborgen" geheimenis was (Efeze 3:9).

DRIE GROTE OPDRACHTEN

Teneinde een duidelijk begrip te verkrijgen van **onze** grote opdracht, zullen we nu **drie** grote opdrachten bekijken, opvolgend gegeven door onze Heere Zelf; "n vqr Zijn kruisiging, een andere na Zijn opstanding, en een derde na Zijn hemelvaart.

EEN GROTE OPDRACHT

Veel nadruk is er gelegd op het "Gaaf henen" van de zgn. "grote opdracht", maar dit was niet de eerste keer dat onze Heere Zijn apostelen had bevolen om "heen te gaan". Zijn **eerste** grote opdracht aan de apostelen vinden wij in Matt.10:5-10:

"Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen;

Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels.

En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Geneest de zieken, reinigt de melaatsen, wekt de doden op, werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet.

"Verkrijgt u noch van goud noch zilver noch kopergeld in uw gordels,

Noch male tot den weg, noch twee rokken, noch schoenen, noch staf; want de arbeider is zijn voedsel waardig"

Hieraan voegde onze Heere nog verdere instructies toe met betrekking tot hun gedrag tegenover vrienden en vijanden en voorspelde enkele van de moeiten die zij te verduren zouden krijgen. Deze opdracht beslaat geheel Mattheus 10 (Zie 11:1).

Deze opdracht is zeker niet **onze** "grote opdracht", maar als wij bij de twaalf apostelen waren geweest toen deze aanwijzingen werden gegeven zouden wij ze zeker als een "grote opdracht" hebben beschouwd.

Het bevel om hun bediening uitsluitend te beperken tot Israel kwam hen niet vreemd voor, want dit was gebaseerd op het bekende verbond met Abraham, dat door Abraham's vermenigvuldigde zaad de volkeren zouden worden gezegend

De dingen die daarvan verschil

(Gen.22:17,18, Hand.3:25,26). Bovendien hadden de profeten herhaaldelijk voorspeld dat de volkeren zegen en redding zouden ontvangen door een **verloste** Israel. Niet eerder dan als Israel **gered was** kon de zegen door haar tot de heidenen vloeien (Jes.59:20-60:3, Zach.8:13).

Het was toen heel normaal dat onze Heere de apostelen eerst uitsluitend tot het huis van Israel zond. Inderdaad had Hij aangaande Zijn eigen bediening nadrukkelijk verklaard:

"...IK BEN NIET GEZONDEN DAN TOT DE VERLOREN SCHAPEN VAN HET HUIS ISRAELS" (Matt.15:24).

Dit wordt ongetwijfeld toegegeven door hen die Israel erkennen als het uitverkoren volk. De apostel Paulus, enkele jaren later terugziend, schreef:

"En ik zeg, dat JEZUS CHRISTUS EEN DIENAAR GEWORDEN IS DER BESNIJDENIS vanwege de waarheid Gods, OPDAT HIJ BEVESTIGEN ZOU DE BELOFTEN DER VADEREN. "EN DE HEIDENEN GOD VANWEGE DE BARMHARTIGHEID ZOUDE VERHEERLIJKEN, gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen. "En wederom zegt Hij: Weest vrolijk, gij heidenen, met Zijn volk" (Rom.15:8-10).

Let wel op de details van deze belofte voor het duizendjarig rijk. Het is **barmhartigheid** voor de heidenen, maar vervulling van **beloften** voor Israel. De heidenen zullen inderdaad vrolijk zijn "**met Zijn volk**", maar niet dan nadat **Zijn volk** zelf zich is gaan verheugen in Hem. Dus de Heere was ten eerste gekomen om "**ZIJN VOLK te verlossen van hun zonden**" (Matt.1:21), en Hij zond nu de twaalf apostelen uit als Zijn medewerkers.

In overeenstemming met dit alles werd de twaalfen opgedragen te verkondigen dat het koninkrijk der hemelen "**nabij**" was en werd hen macht gegeven om wonderen te doen als tekenen van de lang beloofde zegen (Jes.35:5,6). Zeker zullen **zij** dit als een **grote opdracht** hebben beschouwd.

Teneinde een vergelijking tussen deze opdracht en de twee die later worden bekeken te vergemakkelijken, zullen we de bijzondere details op volgorde zetten:

1. Onder deze opdracht werden de apostelen **uitsluitend** tot het volk Israel gezonden (Matt.10:5,6,15:24 en Rom.15:8).
2. Onder deze opdracht werd het koninkrijk verkondigd als zijnde "**nabij**" (Matt.10:7).
3. Onder deze opdracht waren aan de apostelen **wonderlijke krachten** gegeven (Matt.10:8).
4. Onder deze opdracht dienden zij **geen voorzieningen te treffen** voor de toekomst (Matt.10:8-10, 5:42, Luk.12:32,33).
5. Onder deze opdracht **waren bekering en doop vereist tot vergeving van zonden**. Omdat waterdoop niet wordt genoemd in dit gedeelte, is het duidelijk uit het gehele verslag dat onze Heere en Zijn apostelen, net als Johannes de Doper, het koninkrijk verkondigden en bekering en doop vereisten tot vergeving van zonden (zie Mark.1:4 en Joh.4:1,2).

EEN GROTERE OPDRACHT

Na de dood en opstanding van onze Heere gaf Hij aan Zijn apostelen (met uitzondering van Judas Iskariot) een **grotere opdracht**. Deze werd foutief "de grote opdracht" genoemd, "de laatste bevelen van onze Heere" en "onze marsorders". Uit deze vergissing zijn vele van de bestaande geschillen over waterdoop, fysieke en politieke tekenen enz. ontstaan.

Deze nieuwe opdracht was in feite geen afwijking van het profetische programma; het was een **verdere ontwikkeling** ervan.

De dingen die daarvan verschil

In de verslagen van de bevelen van onze Heere om heen te gaan en "het evangelie" te prediken is er geen aanwijzing dat Hij een ander evangelie bedoelde dan wat zij hadden gepredikt. En, denk er wel aan, **hun** evangelie (goede nieuws) betrof de Messias en Zijn koninkrijk. Het wordt specifiek en herhaaldelijk "**het evangelie van het koninkrijk**" genoemd (Matt.4:23,9:35,24:14,Mark.1:14,Luk.9:2,6, etc.).

Aan te nemen dat onze Heere nu deze apostelen zendt om "**het evangelie van Gods genade**" te verkondigen is volstrekt ongerechtvaardigd. In feite wordt "**het evangelie van Gods genade**" niet gepredikt en zelfs niet genoemd voordat Paulus is geroepen en uitgezonden om het te verkondigen (zie Hand.20:24, Rom.3:21-28,Ef.3:1-3).

Laat ons nu de opdrachten van voor- en na de opstanding van onze Heere vergelijken, daarbij bedenkende dat beiden waren gegeven aan dezelfde groep mannen.

1. Zoals de apostelen uitsluitend naar "n volk gezonden werden, zo werden zij nu naar **alle volkeren** gezonden, **te beginnen bij Jeruzalem** (Luk.24:47,Hand.1:8). Dit was geen afwijking van het eerdere programma, maar een verdere ontwikkeling ervan, want onze Heere had zodanig met Israel gehandeld dat zij een zegen zouden zijn voor alle volkeren.

Nu werd ervan uitgegaan dat Israel haar verrezen Messias zou accepteren en dat het programma zou doorgaan.

2. Onder deze opdracht werd het koninkrijk, tevoren aangekondigd als zijnde "nabij", daadwerkelijk **aangeboden** om door Israel te worden aangenomen (Hand.2:36-39, 3:19-26). Hier is opnieuw een verdere ontwikkeling van **hetzelfde** programma.

3. Onder deze opdracht werden aan de discipelen van Christus **grotere** wonderkrachten gegeven dan daarvoor (Mark.16:17,18, Joh.14:12, begin Hand.). Opnieuw een verdere voortgang van **hetzelfde** programma.

4. Onder deze opdracht had de **gehele** Pinkstergemeente werkelijk **alle dingen gemeenschappelijk**. Lees nauwkeurig, Hand.2:44,45, 4:32-37 en zie hoe dit ook een verdere voortgang is van **hetzelfde** programma.

5. Onder deze opdracht waren bekering en doop vereist tot vergeving van zonden **en** daarop werd de Heilige Geest gegeven (Mark.16:16-18, Hand.2:38). Weer een verdere voortgang van **hetzelfde** programma.

Wat een vergissing om dit "**de grote opdracht**" en "**onze marsorders**" te noemen! Hoe aandoenlijk om te zien hoe oprechte gelovigen tevergeefs trachten om deze opdracht en bevelen uit te voeren! Het ergst van alles is de verwarring, verdeeldheid en hartzeer die deze vergissing in de kerk heeft gebracht, om niet te spreken van de indruk hiervan op de ongelovigen die er bijstaan en zich verwonderen.

Als deze opdracht Gods programma voor vandaag bevat, hoe zullen we dan de Zevende-dag-Adventist antwoorden wanneer hij wettigheid leert vanuit Matt.28:20 en Matt.23:2,3, of de zgn. "discipelen van Christus", wanneer zij de reddende doop leren vanuit Mark.16:16, of de Pinkstergelovigen wanneer zij volhouden vanuit Mark.16:17,18, dat wonderkrachten de tekenen zijn van waar geloof, of Rome wanneer zij Joh.20:22,23 aanhaalt en staat op het recht om zonden te vergeven?

DE GROOTSTE OPDRACHT

"Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden.

"En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus, EN ONS DE BEDIENING VAN DE VERZOENING GEGEVEN HEEFT.

"Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; EN HEEFT HET WOORD VAN DE VERZOENING IN ONS GELEGD" (2Cor.5:16-19).

De dingen die daarvan verschil

Als de verslagen van de zogenaamde "grote opdracht" de "laatste bevelen" van onze Heere zouden bevatten, zouden zij werkelijk "onze marsorders" zijn, want de laatste commando's van de commandant dienen te worden opgevolgd, maar het is **geen feit** dat de "grote opdracht" de "laatste commando's" van onze Heere bevatten. Na Zijn hemelvaart sprak de verworpen Christus opnieuw vanuit Zijn ballingschap in de hemel, en gaf een andere en grotere opdracht aan Paulus en aan ons. Telkens spreekt de apostel over de bedeling van genade die hem toevertrouwd is door de verheerlijkte Heere Zelf.

Bij het onderzoeken welke van de opdrachten van onze Heere door **ons** dient te worden gehoorzaamd, moeten wij onszelf twee vragen stellen:

1) Waarom riep God **nog een** apostel, Paulus, enige tijd nadat Matthias overeenkomstig de Schriften was gekozen om het getal van de twaalf vol te maken?

2) Waarom bleven de twaalf apostelen, nadat hen bevolen was om "de gehele wereld" in te gaan (Mark.16:15) om discipelen te maken uit "alle volkeren" (Matt.29:19), te Jeruzalem (Hand.8:1) en waarom stemden zij later, door hun leiders, ermee in hun bediening te beperken tot Israel, terwijl Paulus naar de heidenen ging (Gal.2:9)? Waren zij allen buiten de wil van God, of vond er een verandering van bedeling plaats? Het antwoord kan alleen maar zijn, dat er een verandering van bedeling plaats vond.

In het hart van de grote openbaring aan Paulus ligt Gods aanbod van **verzoening**, gedaan aan een wereld in vijandschap met Zijn Zoon en Hemzelf. De verkondiging van deze heerlijke boodschap is **onze grote opdracht** want, zoals we hierboven gezien hebben, zegt de apostel: "God...heeft aan ons het woord der verzoening **toevertrouwd**" (2Cor.5:19).

Dit aanbod van verzoening door genade door geloof is het hart van "het evangelie van de genade van God". Nadat de volkeren, en zelfs **het** volk, zich tegen God gekeerd hadden, deed Hij iets merkwaardigs. Hij beantwoordde de ruwe moord op Stephanus met de **redding** van Saulus, de leider van de vervolging tegen de Pinkster gemeente en de personificatie van Israels' (en 's werelds) geest van opstand. Aldus "**Waar zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest, OPDAT...GENADE ZOU HEERSEN**" (Rom.5:20,21).

De bekering van Saulus was de eerste stap naar de invoeging van **de heerschappij van de genade**, want hij schrijft geïnspireerd:

"Ik dank Hem, Die mij bekrachtigd heeft, namelijk Christus Jezus, onzen Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, mij in de bediening gesteld hebbende, "Die tevoren een godslasteraar was en een vervolger, en een verdrukker; maar MIJ IS BARMHARTIGHEID GESCHIED, dewijl ik het onwetend gedaan heb in mijn ongelovigheid.

"Doch DE GENADE ONZES HEEREN IS ZEER OVERVLOEDIG GEWEEST, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus.

"Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.

"MAAR DAAROM IS MIJ BARMHARTIGHEID GESCHIED, OPDAT JEZUS CHRISTUS IN MIJ, DIE DE VOORNAAMSTE BEN, AL ZIJN LANKMOEDIGHEID ZOU BETONEN, TOT EEN VOORBEELD DERGENEN, DIE IN HEM GELOVEN ZULLEN TEN EEUWIGEN LEVEN" (1Tim.1:12-16).

Aldus demonstreerde God, toen het noodzakelijk bleek Israel terzijde te stellen, de rijkdom van Zijn genade door haar leider in de opstand te redden en hem uit te zenden met een aanbod van genade aan alle mensen, overal. **"De verwerping van hen (Israel)" en "de verzoening van de wereld"** gaan samen (Rom.11:15).

"Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, OPDAT HIJ HUN ALLEN ZOU BARMHARTIG ZIJN" (Rom.11:32).

De dingen die daarvan verschil

De boodschap van verzoening ligt ook ten grondslag aan de waarheid met betrekking tot het lichaam van Christus. Inderdaad, het is door de verzoening van Joden en heidenen met God dat het lichaam is gevormd:

" En opdat Hij die beiden met God in **EN LICHAAM** zou **VERZOENEN** door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende" (Ef.2:16).

Hieruit volgt dat de boodschap van verzoening een vitaal onderdeel is van het geheimenis, want de vorming van het lichaam was een geheim, totdat het werd geopenbaard aan en door Paulus.

Het was Gods **geopenbaarde** bedoeling om de wereld te zegenen door de **opwekking** van Israel (Jes.60:1-3), en dit doel zal nog worden voltooid. Maar het was Gods **verborgen** doel om de wereld te zegenen door de **val** van Israel, en dit wordt **nu** voltooid (Rom.11:11,12,15).

De heerlijke waarheid dat God een heerschappij van genade wilde invoegen (Rom.5:21), alle onderscheid opzijzettend om gelovende Joden en heidenen te redden (Rom.11:32), en om hen te verzoenen met God in "n lichaam (Ef.2:16), in Christus (Ef.2:15), gezeten in de hemelse gewesten (Ef.2:6), werd nimmer geprofeteerd sinds de wereld begon, hoewel het werd bedoeld door God **voor** de wereld begon (Ef.1:4-9).

De verkondiging van de heerlijke boodschap van verzoening, waardoor het lichaam wordt gevormd, is **onze grote opdracht**. Bij het vergelijken hiervan met de twee eerder genoemde opdrachten aan de twaalf, dienen we het volgende op te merken:

1. Onder deze opdracht worden wij, met Paulus, tot **alle** mensen gezonden, **zonder onderscheid** (2Cor.5:14-21).
2. Onder deze opdracht wordt de wederkomst van Christus om te oordelen en te regeren uitgesteld, en wordt overal verzoening aangeboden aan Gods vijanden (2Cor.5:16,19, Rom.11:25, Hebr.2:8,9).
3. Onder deze opdracht zijn de wonderlijke krachten ingetrokken (Rom.8:23, 2Cor.4:16, 5:1,2, 12:7-10, 1Tim.4:20).
4. Onder deze opdracht is het "verkoop alles" en "verzamel niet" opgeheven (2Cor.12:14, 1Tim.5:8). De apostel moest inderdaad collectes houden voor hen die in Jeruzalem alles hadden verkocht en **nu** gebrek begonnen te lijden (zie Hand.4:34 en Hand.11:27-30, Rom.15:26, 1Cor.16:1-3).
5. Onder deze opdracht is **geloof alleen** vereist tot redding (2Cor.5:18-21, Rom.3:21,24-28, 4:5, Ef.2:8-10) etc.).
6. Behalve dit alles, dient bijzondere aandacht te worden gegeven aan de woorden:

"Zo dan, WIJ KENNEN VAN NU AAN NIEMAND NAAR HET VLEES; EN INDIEN WIJ OOK CHRISTUS NAAR HET VLEES GEKEND HEBBEN, NOCHTANS KENNEN WIJ HEM NU NIET MEER NAAR HET VLEES" (2Cor.5:16).

De woorden "van nu aan" zijn hier van grote betekenis. Het kan niet worden ontkend dat hieraan voorafgaand mensen werden gekend of herkend naar het vlees. Onze Heere had Zijn apostelen oorspronkelijk geïnstrueerd **niet** naar de heidenen of de Samaritanen te gaan, maar uitsluitend te gaan naar "de verloren schapen van het huis Israels" en stond erop dat Hij Zelf tot niemand anders was gezonden dan tot "de verloren schapen van het huis Israels" (Matt.10:6, 15:24). Zelfs onder deze tweede grote opdracht, na Zijn opstanding, had onze Heere de apostelen geïnstrueerd om eerst de mensen van het uitverkoren volk te bedienen, en Petrus werd ter verantwoording geroepen wegens bediening aan het heidense huisgezin van Cornelius.

Wat betreft het kennen van Christus naar het vlees: hadden zij Hem niet naar het vlees gekend toen zij zich om Hem verdrongen (Mark.5:31), toen Hij met hen at (Luk.15:2), toen Hij hen aanraakte en genas? Kenden zij Hem niet naar het vlees toen zij Hem aan het kruis nagelden? (Joh.19:16-18). Kenden zij Hem niet naar

De dingen die daarvan verschil

het vlees toen Thomas gevraagd werd om de wonden in Zijn handen en in Zijn zijde aan te raken? Getuigt niet Johannes dat zij Hem hadden "gezien" met hun ogen, Hem hadden "aanschouwd" en Hem met "handen getast" hebben? (1Joh.1). Kenden zij Hem nog steeds niet naar het vlees zelfs na de hemelvaart, toen Petrus verklaarde aan het huis van Israel, dat God Hem uit de doden had opgewekt om te zitten op de troon van David? (Hand.2:30,31).

Maar nu verklaart Paulus door openbaring: "**Hoewel wij Christus naar het vlees hebben gekend, van nu af aan kennen wij Hem niet meer**". Duidt dit niet op een verandering van bedeling?

Wij kennen nu Christus als de ne in Wie al de volheid woont (Kol.1:19), zelfs al de volheid der Godheid (Kol.2:9). Wij kennen Hem als de ne die verhoogd is ver boven allen (Ef.1:20,21, Fil.2:9-11) en Die nu Zijn ambassadeurs uitzendt om de rijkdommen van Zijn genade aan te bieden aan allen die willen ontvangen.

De eerste twee grote opdrachten waren oorspronkelijk aan twaalf mannen gegeven omdat de beloften aan Israel met haar twaalf stammen waren beoogd. De derde grote opdracht werd oorspronkelijk gegeven aan "n man, omdat het E'n God, "n verloren wereld, "n Middelaar en "n lichaam betrof.

Welk een hoge en heerlijke boodschap is dan toch de onze om het evangelie van de genade van God en het aanbod van verzoening verkondigen! Hoe dienen wij ons te beijveren om deze boodschap uit te dragen! Hoe dient de liefde van Christus voor Zijn vijanden ons te dringen om mensen te smeken zich te laten verzoenen, omdat het nu nog "welaangename tijd" is! (2 Cor.5:20,21).

VRAGEN

1. **Wat wordt in het algemeen bedoeld met de term "grote opdracht"?**
2. **Welke invloed wordt gemeend dat deze opdracht op ons vandaag zal hebben?**
3. **Hoe worden de *verslagen* van de "grote opdracht" in het algemeen vanaf de kansel gezien?**
4. **Wat gebeurt er als deze verslagen worden *bestudeerd* met de bedoeling om de "grote opdracht" uit te gaan voeren?**
5. **Noem drie belangrijke christelijke leiders van de laatste generatie die *niet* geloofden dat de opdracht vermeld in Mattheus onze opdracht is.**
6. **Noem drie van zulke leiders die zich hielden aan andere verslagen van de "grote opdracht" die door ons dienen te worden gehoorzaamd, en geef weer welk verslag ieder koos.**
7. **Wat is gezocht en ongewoon omtrent de visie dat bepaalde verslagen onze opdracht bevatten en andere weer niet?**
8. **Hoe zoudt u bewijzen dat *alle* verslagen van de "grote opdracht" direct sloegen op hen die toen leefden?**
9. **Leg uit hoe *alle* verslagen van de opdrachten van onze Heere in harmonie zijn met wat de apostelen werkelijk deden zoals vermeld in het eerste gedeelte van Handelingen.**
10. **Tot wie beval onze Heere de apostelen dat zij *niet* moesten gaan in Zijn *eerste* grote opdracht?**
11. **Tot wie uitsluitend, zei onze Heere, dat Hij destijds Zelf gezonden was?**
12. **Waarom was dit zo?**
13. **Welk evangelie moesten de twaalf onder deze eerste opdracht prediken?**

De dingen die daarvan verschil

14. Noem twee andere details van Christus' eerste grote opdracht aan de twaalf.
15. Wanneer werd de volgende opdracht aan de apostelen gegeven?
16. Leg uit waarom deze opdracht geen afwijking was van, maar eerder een verdere ontplooiing van, de eerste grote opdracht.
17. Geef een Schriftgedeelte dat onze grote opdracht toont.
18. Wanneer en aan wie werd deze opdracht het eerst gegeven?
19. Welk evangelie dienen wij te prediken onder deze opdracht?
20. Noem drie punten van contrast tussen onze grote opdracht en de zgn. "grote opdracht".

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK XI

GOED NIEUWS

DE "VIER EVANGELIEN"

Er is vaak gezegd dat de zogenaamde "vier evangeliën" feitelijk vier verslagen zijn van de aardse bediening van onze Heere vastgelegd door vier verschillende schrijvers. Deze vier verslagen vinden wij in de Schrift, niet als verschillende evangeliën maar als beschrijvingen van onze gezegende Heere Zelf vanuit vier verschillende aspecten. Mattheus beschrijft Hem als **Koning**, Markus als **Dienstknecht**, Lukas als **Mens** en Johannes als **God**; en elke schrijver blijft, terwijl hij de andere aspecten van Christus' persoon en plaats erkent, voortdurend bij het bijzondere aspect waartoe hij geïnspireerd werd tot schrijven.

Sommigen hebben gesuggereerd dat één biografie; één schilderij, om zo te zeggen, beter geweest zou zijn, maar men zou net zo goed kunnen proberen om een heel huis te schilderen op één schilderij. Het zou vreemd zijn als de dweil, de vuilnisbak, de melkkan en de tuinslang allemaal te zien zouden zijn bij de voordeur! En waar zou er op het schilderij plaats zijn om alle deuren en ramen van alle vier muren te laten zien? Zo waren er vier verschillende verslagen nodig van de bediening van onze Heere om de vier aspecten van Zijn persoon, positie en werk naar voren te brengen.

IS ER SLECHTS ÉÉN EVANGELIE ?

Zoals het technisch onjuist is om deze vier verslagen vier **evangeliën** te noemen, is het ook onjuist om te zeggen, zoals velen zeggen, dat er slechts één evangelie in de Schrift te vinden is.

Ten eerste betekent het woord **evangelie** (Gr. **evangelion**) eenvoudig **goed nieuws**, en als wij zeggen dat er in de Bijbel slechts één evangelie te vinden is, is dat hetzelfde als zeggen dat God door alle eeuwen heen slechts één goed nieuws boodschap aan de mensen gezonden heeft.

Ten tweede gebruikt God **verschillende** uitdrukkingen om de verscheidene goed nieuws boodschappen aan te duiden: b.v. : "*het evangelie (goede nieuws) van het koninkrijk*" (Matt.9:35), "*het evangelie van de genade van God*" (Hand.20:24), "*het evangelie van de onbesnedenen*" (Gal.2:7), enz. En als God onderscheid maakt tussen deze evangeliën kunnen zij niet precies hetzelfde zijn.

Vervolgens dient erop gelet te worden dat God Zijn goede nieuws **geleidelijk** heeft geopenbaard aan de mens. Aan Adam en Eva verkondigde Hij het evangelie, of goede nieuws, dat het zaad van de vrouw éénmaal de kop van de slang zou vermorzelen (Gen.3:15). Aan Abraham predikte Hij het evangelie, of goede nieuws, dat in hem alle volkeren zouden worden gezegend (Gal.3:8). En door het hele Oude Testament zien we hoe God meer en meer goed nieuws aan de mens verkondigt. Ten slotte zond de Heere Zijn apostelen om "het evangelie van het koninkrijk" te verkondigen (zie Luk.9:1-6), maar merk op: dat zij toen **niet wisten dat Christus zou gaan sterven**. Lees in dit verband zorgvuldig Luk.18:31-34:

"En Hij nam de twaalve bij Zich en zeide tot hen: Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen wat geschreven is door de profeten.

"Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespogen worden.

"En Hem gezeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij weder opstaan.

"EN ZIJ VERSTONDEN GEEN VAN DEZE DINGEN, EN DIT WOORD WAS VOOR HEN VERBORGEN, EN ZIJ VERSTONDEN NIET HETGEEN GEZEGD WERD".

Let nauwkeurig op dat, nadat de apostelen "het evangelie" enige tijd (wellicht twee of meerdere jaren) gepredikt hadden zij niet het minste idee hadden waarover de Heere sprak toen Hij Zijn dood voorspelde. Hoewel de profeten het allang hadden voorspeld en de apostelen hen hadden moeten geloven (Luk 24:25). Kennelijk was dan "**het evangelie**" dat zij

De dingen die daarvan verschil

predikten niet "**het evangelie**" dat Paulus later predikte of "**het evangelie**" waardoor wij worden gered (zie 1Cor.15:1-4). "Het evangelie" dat zij predikten was "het evangelie van het **koninkrijk**" (Matt.9:35 vgl.Luk.9:2), niet "**de prediking van het kruis**" (1Cor.1:18).

Dit brengt ons bij nog een andere zaak van essentieel belang ten aanzien van Gods goede nieuws aan de mens: Als een vriend bij de lezer zou komen en zeggen: "Hebt u het goede nieuws gehoord?" dan zou de lezer natuurlijk vragen: "**Welk goede nieuws?**" Wij moeten ons ook altijd deze vraag stellen bij onze studie van de Schrift als we de uitdrukking "evangelie" tegenkomen, want **deze uitdrukking alleen geeft op geen enkele wijze aan wat het goede nieuws is.**

Dit wordt geïllustreerd door bovenstaande passage. Luk.9:6 zegt dat de apostelen "uitgaande, doorgingen al de vlekken, verkondigende **het Evangelie**". Hieruit wordt dikwijls aangenomen dat zij uitgingen predikende redding door het kruis, zoals wij doen. Toch maakt Luk.18:31-34 duidelijk dat zij er zelfs geen idee van hadden dat Christus zou sterven. Een blik op de context in Luk.9 echter, maakt alles duidelijk, want in vers 2 lezen we: "**En Hij zond hen heen om te prediken HET KONINKRIJK GODS**", niet Zijn sterven voor de zonde.

Uit hetgeen we tot dusver hebben aangetoond, is het duidelijk dat in dit hoofdstuk **veel** evangeliën kunnen worden besproken. Wij zullen ons echter beperken tot de vijf, aangegeven op het voorgaande schema, omdat we daarin iets zien van de denkwijze van Gods handelen met mensen.

Voordat we elk evangelie apart gaan behandelen, zou de lezer terug moeten gaan naar het schema op vorige bladzijde om het volgende op te merken:

1. **Het evangelie van het koninkrijk** brengt ons terug tot **David**, met wie het verbond van het koninkrijk was gemaakt.
2. **Het evangelie van de besnijdenis** brengt ons terug vóór David tot **Abraham**, met wie het verbond der besnijdenis was gemaakt.
3. **Het evangelie van de voorhuid** brengt ons terug vóór David en Abraham tot **Abram**, die als onbesneden heiden gerechtvaardigd werd door **geloof**.
4. **De boodschap van de verzoening***/ brengt ons terug vóór David, Abraham en Abram tot **Adam**, de "ene mens" door wie de wereld werd **vervreemd** van God.
5. **Het geheimenis*/29[1]** brengt ons terug vóór David, vóór Abraham, vóór Abram, vóór Adam tot **God Zelf** en "het welbehagen van Zijn wil".

HET EVANGELIE VAN HET KONINKRIJK

Het evangelie van het koninkrijk brengt ons terug, zoals we gezien hebben, tot **David**. Dit goede nieuws was gebaseerd op een belofte, gedaan aan Koning David:

DOCH UW HUIS ZAL BESTENDIG ZIJN EN UW KONINKRIJK TOT IN EEUWIGHEID"

(2Sam.7:16, Zie ook verzen 4-17, 1Kron.17:4-15 en Ps.89:34-37).

29[1]/Voetnoot: Omdat wij uitdrukkingen zoals "het evangelie van verzoening", of "het evangelie van het geheimenis" niet in de Schrift vinden, zijn niettemin deze beide grote boodschappen gebracht als goed nieuws, en zijn ook beschreven als evangeliën. Zie Col.1:21-23; Rom.16:25.

De dingen die daarvan verschil

David's koninkrijk zou worden bestendig tot in eeuwigheid, uiteraard, omdat Christus, de Zoon van David, de troon zou bezetten en haar werkelijk de zetel van Gods regering over de aarde maken. Daarom lezen we ook dat zij "nimmer zal worden verstoord" of "overgelaten aan geen ander volk", maar "zal bestaan voor eeuwig" (Dan.2:44).

Dit glorieus koninkrijk, dat "de God van de hemel" zou - en zal - vestigen op aarde, is zoals we hebben gezien, het doel van Gods grote profetische plan. Dit plan wordt uitgebreid uiteengezet in Jer.23:5,6:

"ZIE, DE DAGEN KOMEN, SPREEKT DE HEERE, DAT IK DEN DAVID EEN RECHT-VAARDIGE SPRUITE ZAL VERWEKKEN; DIE ZAL KONING ZIJNDE REGEREN EN VOORSPOEDIG ZIJN, EN RECHT EN GERECHTIGHEID DOEN OP DE AARDE.

"IN ZIJN DAGEN ZAL JUDA VERLOST WORDEN EN ISRAEL ZEKER WONEN; EN DIT ZAL ZIJN NAAM ZIJN, WAARMEDE MEN HEM ZAL NOEMEN: DE HEERE ONZE GERECHTIGHEID."

Daarom predikt onze Heere als Hij ten tonele verschijnt "**het evangelie (of goede nieuws) van het koninkrijk**" (Matt.4:23, 9:35, etc.).

HET KONINKRIJK NABIJ

Het verschil tussen de **profetiën** betreffende het koninkrijk en "**het evangelie** van het koninkrijk" was dat het koninkrijk eens voorspeld **nu** werd verkondigd als "**nabij**".

Johannes de Doper, onze Heere en de twaalf predikten uiteraard vele zaken, maar het **thema**, het **onderwerp** van hun boodschap tijdens de aardse bediening van onze Heere, was: "HET KONINKRIJK IS NABIJ GEKOMEN". Hierover kan geen twijfel bestaan, want de vermelding hier is zeer beslist:

"En in die dagen kwam JOHANNES DE DOPER, predikende in de woestijn van Judea,

"zeggende: Bekeert u, want HET KONINKRIJK DER HEMELN IS NABIJGEKOMEN" (Matt.3:1,2).

Anders niets? Dit is alles wat hier gezegd wordt want dit was het **onderwerp** van zijn boodschap. We lezen elders (Luk.3:18) dat hij "nog vele andere dingen vermanende, verkondigde het volk het Evangelie", maar **dit** is het gegeven **onderwerp** van zijn boodschap.

"Van toen aan heeft JEZUS begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het KONINKRIJK DER HEMELN IS NABIJ GEKOMEN" (Matt.4:17).

Anders niets? Opnieuw is dit alles wat hier gezegd wordt omdat dit het **thema** van Zijn boodschap was, hoewel Hij inderdaad vele andere dingen zei in verband met dit thema.

"DEZE TWAALF heeft Jezus uitgezonden en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen;

"Maar gaat veelmeer heen tot de verloren schapen van het huis van Israel.

"En heengaande predikt, zeggende: HET KONINKRIJK DER HEMELN IS NABIJ GEKOMEN" (Matt.10:5-7).

Maar moesten zij niets anders prediken? Nogmaals, dit is alles wat hier wordt verteld, omdat dit het **thema** van hun boodschap moest zijn.

Vandaar dat het **evangelie**, of **goede nieuws** dat Johannes de Doper, onze Heere en de twaalf verkondigden vóór Christus' dood en opstanding niet "de prediking van het kruis" was, maar het goede nieuws dat het lang beloofde koninkrijk nu "**nabij**" was.

De dingen die daarvan verschil

IN DE OVERDRACHT VAN GEZAG ISRAEL

Er dient nauwkeurig op gelet te worden dat er niet eerder een werkelijk **aanbod** van het koninkrijk is dan na de opstanding van Christus (zie Hand. 3:19,20), want de profeten hadden voortdurend getuigd van **"het lijden van Christus, en de heerlijkheid DAARNA volgende"** (1Petr.1:11). Het bevel was altijd hetzelfde geweest in de profetie: eerst de schande, daarna de heerlijkheid; eerst het kruis, daarna de kroon. Vanuit Joël 2:28-32 is het alleen al duidelijk dat er geen **aanbod** van het koninkrijk kon zijn alvorens de Geest zou zijn "uitgestort". Bovendien bevestigen de omstandigheden dit want, veronderstel dat het koninkrijk was aangeboden en geaccepteerd vóór het kruis, zou Judas dán op één van de twaalf tronen in het koninkrijk gezeten hebben? Verder kon het aanbod van het koninkrijk slechts gedaan worden op basis van het Nieuwe Verbond, dat niet kon worden gemaakt dan na de dood van Christus (Matt.26:28).

De apostel Johannes vertelt ons dat toen sommigen Christus met geweld koning wilden maken, Hij zich voor hen verborg (Joh.6:15) en dat toen een menigte uit Jeruzalem kwam om Hem tot Koning uit te roepen, Hij hen op "een ezelsveulen" tegemoet reed - een niet erg koninklijk gezicht, om zo te zeggen (Joh.12:13,14, vgl.Zach.9:9).

Dus gedurende de periode van de vier evangeliën, als het koninkrijk wordt **verkondigd als zijnde "nabij"**, vinden we geen aanbod, dit vinden wij pas in het eerste gedeelte van het boek Handelingen.

Het was echter reeds duidelijk toen de Heere op aarde was dat de **leiders** in Israel het koninkrijk niet zouden beërven. Johannes had hen opgeroepen om "vruchten voort te brengen der bekering waardig"; evenals Christus en de twaalf, maar inplaats daarvan smeedden zij een complot om Christus te doden (Matt.21:33-39). Vandaar dat onze Heere tot hen zei:

"Daarom zeg Ik ulieden, DAT HET KONINKRIJK GODS VAN U ZAL WEGGENOMEN WORDEN EN EEN VOLK GEGEVEN, DAT ZIJN VRUCHTEN VOORTBRENGT" (Matt.21:43).

Wie zou "dat volk" zijn waaraan de Heere het koninkrijk zou geven? Dit wordt voor ons beantwoord in Luk.12:32:

"VREES NIET, GIJ KLEIN KUDDEKEN, WANT HET IS UWS VADERDS WELBEHAGEN, ULIEDEN HET KONINKRIJK TE GEVEN" (Luk.12:32).

En de vorsten in dat koninkrijk zouden niemand anders zijn dan de twaalf apostelen, met Matthias in de plaats van Judas (Hand.1:20), want in Matt.19:28 staat geschreven:

"En Jezus zeide tot hen: Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat GIJ OOK ZULT ZITTEN OP TWAALF TRONEN, OORDELENDE DE TWAALF GESLACHTEN ISRAELS."

De twaalf apostelen en het "kleine kuddeke" van Christus' volgelingen, zouden dan de plaats van de hogepriesters en oudsten van die tijd als Israel's regeerders in het Koninkrijk innemen. Als we een helder begrip van het evangelie van de genade van God willen verkrijgen, is het van essentieel belang dat we deze waarheden verstaan in verband met "het evangelie van het koninkrijk".

HET EVANGELIE DER BESNIJDENIS

Termen zoals *"het evangelie van het koninkrijk"* en *"het evangelie van de genade van God"* zijn betrekkelijk gemakkelijk te begrijpen, maar het is te betwijfelen of één op de duizend gelovigen enig idee heeft van de betekenis van de term **"Het evangelie (of goede nieuws) der besnijdenis"** (Gal.2:7).

Dit evangelie brengt ons terug tot vóór David, naar het grote Verbond met Abraham, want het "teken" van besnijdenis werd aan Abraham gegeven, niet alleen om hem en zijn zaad af te scheiden van de goddeloze en losbandige heidenen, en als een "zegel" der rechtvaardigheid des geloofs (Rom.4:11), maar ook en voornamelijk, als **een teken van Gods verbond met hem** (Gen.17:11).

De dingen die daarvan verschil

Overeenkomstig dit verbond zou Abraham's vermenigvuldigde zaad (later genoemd "**de Besnijdenis**") een zegen worden voor alle volken. Er was nog veel meer dan dit, maar dit is het bijzondere deel van het verbond wat ons nu bezighoudt. Het was nadat Abraham aan God zijn geliefde zoon Izaäk had geofferd, dat God beloofde:

"Voorzeker zal ik u grotelijks zegenen en UW ZAAD ZEER VERMENIGVULDIGEN, ALS DE STERREN DES HEMELS, EN ALS HET ZAND, DAT AAN DEN OEVER DER ZEE IS; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.

"EN IN UW ZAAD ZULLEN GEZEGEND WORDEN ALLE VOLKEN DER AARDE; naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt (Gen.22:17,18).

Het "evangelie der besnijdenis" was toen **het goede nieuws gebaseerd op dit verbond**. We lezen in Gal.2:7 dat "het evangelie der besnijdenis*/30[2] aan Petrus werd toevertrouwd" en hij predikt dit dan ook in Hand.3:25,26:

"GIJLIEDEN ZIJT KINDEREN DER PROFETEN EN DES VERBONDS, HETWELK GOD MET ONZE VADEREN OPGERICHT HEEFT, ZEGGENDE TOT ABRAHAM: EN IN UW ZAAD ZULLEN ALLE GESLACHTEN DER AARDE GEZEGEND WORDEN.

"GOD OPGEWEKT HEBBENDE ZIJN KIND JEZUS, HEEFT DENZELVEN EERST TOT U GEZONDEN, DAT HIJ ULIEDEN ZEGENEN ZOU, DAARIN DAT HIJ EEN IEGELIJK VAN U AFKERE VAN UW BOOSHEDEN."

Dit is in het kort "het evangelie der besnijdenis", en degenen uit de besnijdenis die het hoorden zullen het zeker als goed nieuws beschouwd hebben dat de zegen van alle volken door hen nu nabij was.

Maar het feit dat het evangelie der besnijdenis was toevertrouwd aan Petrus, betekent niet dat het niet ook toevertrouwd was aan de rest van de twaalf, of dat hij niet tezelfder tijd het evangelie van het koninkrijk predikte, of dat onze Heere niet ook het evangelie van de besnijdenis zou hebben gepredikt.

Het "evangelie van het koninkrijk" en "het evangelie der besnijdenis" zijn zeer nauw met elkaar verbonden, net als de verbonden met Abraham en met David zijn. Zoals het eerste het **volk** betrof, zo betrof het laatste de **regering** en de **troon** van dat volk.

Het is van betekenis dat de Nieuw Testamentische Schrift begint met de woorden: **"Het boek des geslachts van JEZUS CHRISTUS, DEN ZOON VAN DAVID, DEN ZOON VAN ABRAHAM" (Matt.1:1).**

Zowel vóór als na Pinksteren werd Gods grote programma om de volken te zegenen door Israel met Christus als Koning erkend, maar vóór Pinksteren lag het accent op het koninkrijk, terwijl na Pinksteren het accent lag op het feit dat Israel het kanaal van Gods zegen zou zijn voor de wereld. Vandaar dat we in de verslagen van de evangeliën lezen over "het evangelie van het koninkrijk", terwijl we in Gal.2:7 lezen dat "het evangelie der besnijdenis" werd toevertrouwd aan Petrus (onderscheiden van Paulus). Deze zaak zal uitvoeriger worden besproken aan het eind van dit hoofdstuk.

HET EVANGELIE VAN DE VOORHUID

Zoals de evangeliën van het koninkrijk en van de besnijdenis verkondigd werden door onze Heere en de twaalf apostelen, zo werd **het evangelie van de voorhuid** toevertrouwd aan Paulus - en de twaalven erkenden dit, want in Gal.2:7 zegt Paulus over hun leiders, dat **"zij zagen dat het Evangelie der voorhuid aan mij was toebetrouwd"**.

In het evangelie van de voorhuid is alles door genade en door geloof. Dit goede nieuws is niet gebaseerd op enig verbond (hoewel de zegen van Abraham nu tot de heidenen komt **door Christus** Gal.3:14,16), want de

30[2]*/Voetnoot: Er is geen letterlijke rechtsgrond voor deze uitdrukking: "het evangelie van de besnijdenis", niettemin verandert dit niet de essentiële bedoeling van Gal.2:7.

De dingen die daarvan verschil

apostel Paulus, als hij dit verkondigt, brengt ons terug tot vóór David en Abraham, naar **Abram**, de goddeloze heiden die volkomen rechtvaardiging ontving door geloof alleen, lang voordat hij werd besneden.

Door deze zaak met Abraham is bewezen dat God niet verplicht was alleen de besnedenen te rechtvaardigen of redding aan de heidenen te zenden door hen, hij toont aan dat God de vader van het Hebreeuwse volk rechtvaardigde door genade, door geloof, geheel los van de besnijdenis, en dat hij de besnijdenis jaren later had ontvangen als teken van de rechtvaardigheid die hij reeds door het geloof ontvangen had:

"Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis of ook over de voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid.

HOE IS HET HEM DAN TOEGEREKEND? ALS HIJ IN DE BESNIJDENIS WAS OF IN DE VOORHUID? NIET IN DE BESNIJDENIS, MAAR IN DE VOORHUID.

"EN HIJ HEEFT HET TEKEN DER BESNIJDENIS ONTVANGEN TOT EEN ZEGEL DER RECHTVAARDIGHEID DES GELOOFS, DIE HEM IN DE VOORHUID WAS TOEGEREKEND; OPDAT HIJ ZOU ZIJN EEN VADER VAN ALLEN, DIE GELOVEN IN DE VOORHUID ZIJNDE, TEN EINDE OOK HUN DE RECHTVAARDIGHEID TOEGEREKEND WORDE" (Rom.4:9-11).

Op die manier laat de apostel zien dat alleen omdat God Abrahams zaad had uitverkoren als het kanaal waardoor alle volken gezegend zouden worden, zij niet moesten veronderstellen dat Hij hen niet op een andere manier kon zegenen; en nog minder dat het Zijn bedoeling was om **alleen** Israel te zegenen en te redden, want God had hun eigen vader Abraham door geloof, geheel los van de besnijdenis, gerechtvaardigd. Waarom zou Hij nu niet hetzelfde kunnen doen?

We moeten niet voorbijgaan aan het feit dat waar "het evangelie van de besnijdenis" **exclusief** is "het evangelie van de voorhuid" **inclusief** is, **alle gelovigen** omvattend, of ze Jood zijn dan wel heiden, want Paulus' voornaamste punt in Romeinen 4 is dat Abraham het geloof werd toegerekend tot rechtvaardigheid **voordat** hij was besneden, **"opdat hij zou zijn de vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde"**. "Het evangelie van de voorhuid" omvat dus **beiden**, Jood en heiden. Het is inderdaad zeer betekenisvol, dat met het oog op Israels afwijzing van Christus, God nu Paulus zou uitzenden om hier op te wijzen en redding aan te bieden uitsluitend door geloof zowel aan Jood als heiden.

Onder "het evangelie van het koninkrijk" werd de twaalf uitdrukkelijk geboden **niet** te gaan naar de heidenen of de Samaritanen, maar alleen tot de verloren schapen van het huis Israels (Matt.10:5,6). Onder "het evangelie van de besnijdenis" werden deze zelfde apostelen nadrukkelijk geïnstrueerd om **eerst** naar Israel te gaan (Luk.24:47, Hand.1:8). In beide gevallen was de reden dat God **beloofd** had om de volken te zegenen **door Israel**.

Maar nu, met Israels weigering om het kanaal van zegen te worden, stelt God tijdelijk de vervulling van de verbonden uit, roept **een andere** apostel en zendt hem uit met het heerlijke "evangelie van de voorhuid", waarin:

"GEEN ONDERSCHIED*/31[3] IS, NOCH VAN JOOD NOCH VAN GRIEK; WANT EENZELFDE IS HEERE VAN ALLEN, RIJK ZIJNDE OVER ALLEN DIE HEM AANROEPEN.

"WANT EEN IEGELIJK DIE DEN NAAM DES HEEREN ZAL AANROEPEN, ZAL ZALIG WORDEN." (Rom.10:12,13).

Het moet duidelijk zijn dat Paulus' bediening aan de heidenen met "het evangelie van de voorhuid" in de plaats kwam van de aardse bediening van onze Heere en de Pinksterbediening van de twaalf. Dit is

31[3]*/Voetnoot: Rom.1:16 spreekt dit in geen geval tegen. De moeilijkheid is, dat sommigen die deze tekst uit de kontekst lichten, veronderstellen dat Paulus hier leert, dat het evangelie nog steeds eerst naar de Jood moet gaan, terwijl de gehele passage (Rom.1:13-16) een verweer is van zijn gaan naar de heidenen, daar het evangelie eerst naar de Joden is gegaan. Omdat Gods goede nieuws nu is: alles door genade, is er nu geen "eerst" meer. Dit zal verder worden besproken in een later hoofdstuk.

De dingen die daarvan verschil

nadrukkelijk gesteld in twee passages in Romeinen en Galaten. De eerste, in Rom.15, laat zien hoe Paulus' bediening in de plaats kwam van die van Christus **op aarde**:

"En ik zeg, dat Jezus Christus een Dienaar geworden is der besnijdenis (het Hebreeuwse volk) vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen. "En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is..." (Rom.15:8,9).

Dit was in overeenstemming met het profetisch programma. Christus **bevestigde** de beloften die aan de vaderen waren gedaan. Indien Israel op Pinksteren Christus had geaccepteerd, zouden deze beloften (van haar toekomstige zegen) zijn **vervuld**, en de heidenen zouden (zoals zij eenmaal zullen) God verheerlijkt hebben vanwege Zijn barmhartigheid.

Maar hoewel deze beloften zo beslist waren bevestigd, wees Israel Christus af en nu schrijft Paulus, geïnspireerd, aan de gelovigen te Rome:

"Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende , om de genade die mij van God gegeven is,

"OPDAT IK EEN DIENAAR VAN JEZUS CHRISTUS ZIJ ONDER DE HEIDENEN, HET EVANGELIE GODS BEDIENENDE, OPDAT DE OFFERANDE DER HEIDENEN AANGENAAM WORDE, GEHEILIGD DOOR DEN HEILIGEN GEEST" (Rom.15:15,16).

De tweede passage, in Galaten 2, laat zien hoe Paulus' bediening in de plaats gekomen is van de twaalf:

"En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder dengenen die in achtung waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben.

"MAAR...DAARENTEGEN, ALS ZIJ ZAGEN DAT MIJ HET EVANGELIE DER VOORHUID TOEBETROUWD WAS, GELIJK PETRUS DAT DER BESNIJDENIS;

"EN ALS JAKOBUS EN CEFAS EN JOHANNES, DIE GEACHT WAREN PILAREN TE ZIJN, DE GENADE DIE MIJ GEGEVEN WAS, BEKENDEN, GAVEN ZIJ MIJ EN BARNABAS DE RECHTERHAND DER GEMEENSCHAP, OPDAT WIJ TOT DE HEIDENEN EN ZIJ TOT DE BESNIJDENIS Zouden GAAN" (Gal.2:2,7,9).

Merk op: de twaalf, die **eerst** gezonden waren tot "de gehele wereld" om "het evangelie" aan "alle creaturen" te prediken, "te beginnen bij Jeruzalem", erkenden nu dat de vervulling op dat moment van deze grote opdracht door Israels ongelooft onderbroken was, de nieuwe opdracht die aan Paulus was gegeven erkennend, gaven hun leiders de rechterhand der gemeenschap aan Paulus en Barnabas, dat zij nu tot de heidenen zouden gaan, terwijl zij hun bediening zouden beperken tot Israel. Dit is de oorzaak van Paulus' schrijven in Rom.11:13:

"WANT IK SPREEK TOT U, HEIDENEN: VOOR ZOVEEL IK DER HEIDENEN APOSTEL BEN, IK MAAK MIJN BEDIENING HEERLIJK".

HET EVANGELIE VAN VERZOENING

De boodschap van verzoening werd, zoals dat van de voorhuid, eerst toevertrouwd aan de apostel Paulus. De boodschap brengt ons terug tot vóór David, vóór Abraham, vóór Abram, tot **Adam**, de vader van het menselijke geslacht, de "éne mens" door wie "zonde in de wereld ingekomen is", en verklaart **waarom** God nu met Joden en heidenen moest handelen op dezelfde basis.

De Heere Jezus verkondigde niet de boodschap van verzoening toen Hij op aarde was. Slechts éénmaal, voor zover wordt vermeld, gebruikte Hij het woord **verzoening**, en dan alleen als verwijzing naar de verzoening van twee broeders. Evenmin verkondigden de apostelen op Pinksteren verzoening en nog minder de verzoening van Jood en heiden met God in één lichaam.

De dingen die daarvan verschil

Evenzo lezen we niet dat onze Heere op aarde, of de twaalf op Pinksteren, terug gingen tot Adam in hun prediking. Zij spraken telkens weer van de beloften gedaan aan David en Abraham, maar noemden de naam **Adam** zelfs niet. Onze Heere **verwees** éénmaal naar Adam, zonder zijn naam te noemen, maar in dat geval behandelde Hij de zaak van huwelijk en scheiding en stelde eenvoudig vast dat: "Die van den beginne den mens gemaakt heeft man en vrouw".

De boodschap van verzoening kon niet eerder gepredikt worden aan de wereld, dan na de verwerping van Israel, om de eenvoudige reden, dat vrienden niet behoeven te worden verzoend, en Israel was, in het begin van Handelingen, nog steeds Gods uitverkoren volk. Daarom lezen we:

"WANT INDIEN HUN (ISRAEL'S) VERWERPING DE VERZOENING IS DER WERELD, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?" (Rom.11:15).

Verzoening gaat uit van **vervreemding**; vandaar was het niet eerder dan nadat God begonnen was om Israel terzijde te stellen dat Hij verzoening begon aan te bieden door Paulus. Bovendien was het, toen Israel zich voegde bij de heidenen in hun opstand tegen God en Zijn Christus, dat 's mensen **natuurlijke** vervreemding van God, volledig was **aangetoond**. Daarom brengt Paulus ons in de boodschap van verzoening, terug, niet tot David en Abraham, met wie de verbonden waren gesloten, maar tot **Adam**, door wie de hele mensheid van God vervreemd was.

"DAAROM, GELIJK DOOR ÉÉN MENS DE ZONDE IN DE WERELD INGEKOMEN IS, EN DOOR DE ZONDE DE DOOD; EN ALZO DE DOOD TOT ALLE MENSEN DOORGEGAAN IS, IN WELKEN ALLEN GEZONDIGD HEBBEN" (Rom.5:12).

De val van Israel was vanzelfsprekend, want **de kinderen van Israel waren eveneens kinderen van de gevallen Adam**. God had verschil gemaakt tussen Israel en de heidenen om onder andere te laten zien dat er **fundamenteel, essentieel, "geen verschil is"**^{32[4]}.

Dit was het wat God nu leerde door Israel terzijde te stellen en door **verzoening** aan te bieden aan Jood en heiden op gelijke basis. Dit genadige aanbod is niet gebaseerd op verbondsbeloften, maar op de **feiten** van de vervreemding van de mens van God, zijn wanhopige nood, en Gods oneindige liefde en barmhartigheid.

Dank God, dat de boodschap van verzoening niet uitsluitend de "éne mens" betrof door wie de zonde de wereld binnen kwam. Zij betreft hoofdzakelijk **"de tweede Mens", "de laatste Adam", de "éne Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus"** (1Cor.15:45,47, 1Tim.2:5).

"ZO DAN, GELIJK DOOR ÉÉN MISDAAD DE SCHULD GEKOMEN IS OVER ALLE MENSEN TOT VERDOEMENIS, ALZO OOK DOOR ÉÉN RECHTVAARDIGHEID KOMT DE GENADE OVER ALLE MENSEN TOT RECHTVAARDIGMAKING DES LEVENS.

"WANT GELIJK DOOR DE ONGEHOORZAAMHEID VAN DIEN ÉNEN MENS VELEN TOT ZONDAARS GESTELD ZIJN GEWORDEN, ALZO ZULLEN OOK DOOR DE GEHOORZAAMHEID VAN ÉÉN VELEN TOT RECHTVAARDIGEN GESTELD WORDEN" (Rom.5:18,19).

^{32[4]}/Voetnoot: Enige jaren geleden was er een Joodse papierhandelaar van wie wij hoeveelheden papier kochten voor ons maandblad Berean Searchlight. Op zekere dag, toen wij "discussieerden" over de prijs van een kist papier, riep hij uit: "Als je me nog iets lager brengt, ga ik bankroet!" Ik antwoordde grappend, dat als ooit de tijd zou komen dat ik een zoon van Abraham in zaken overtroeven zou, ik mezelf een goede zakenman zou vinden, eraan toevoegend: "Zeg, Sam, zijn jij en ik bloedverwanten?" Hij scheen tamelijk verrast bij deze vraag, maar antwoordde met een sprankel in zijn oog: "Nee, ik ben een zoon van Abraham". Ik dwong hem verder, en zei: "Dat weet ik, maar vertel me eens, ben je wel gerelateerd aan Adam?" Hierop krabde hij op zijn hoofd en aarzelde enkele ogenblikken. Hij kende het Oude Testament tamelijk goed. Ten laatste antwoordde hij: "Deze keer heb jij mij!" Hij wist dat wij beiden zonen van Adam waren.

De dingen die daarvan verschil

Het is door deze andere "éne Mens" en Zijn dood op Golgotha, dat zondaars - Jood of heiden om het even - verzoend mogen worden met een heilig God. In Kol.1:21,22 verklaart de apostel der verzoening:

"En Hij heeft u, die eertijds VERVREEMD waart, en VIJANDEN door het verstand in de boze werken, nu ook VERZOEND,

"IN HET LICHAAM ZIJNS VLESES, DOOR DEN DOOD, OPDAT HIJ U ZOU HEILIG EN ONBERISPELIJK EN ONSCHULDIGLIJK VOOR ZICH STELLEN"

Aldus, **"indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons"** (Rom.5:10 en vgl Ef.2:11-18).

Zoals we gezien hebben, is de verkondiging van deze glorieuze boodschap **onze** grote opdracht, zoals ons duidelijk wordt verteld in 2Cor.5:18,19. Wij citeren deze passage hier met wat meer van haar context, zodat de lezer het vollediger mag verstaan en waarderen:

"ZO DAN, WIJ KENNEN VAN NU AAN NIEMAND NAAR HET VLEES; EN INDIEN WIJ OOK CHRISTUS NAAR HET VLEES GEKEND HEBBEN, NOCHTANS KENNEN WIJ HEM NU NIET MEER NAAR HET VLEES.

"ZO DAN, INDIEN IEMAND IN CHRISTUS IS, DIE IS EEN NIEUW SCHEPSEL; HET OUDE IS VOORBIJGEGAAN, ZIE, HET IS ALLES NIEUW GEWORDEN"

"EN AL DEZE DINGEN ZIJN UIT GOD, DIE ONS MET ZICHELVEN VERZOEND HEEFT DOOR JEZUS CHRISTUS, EN ONS DE BEDIENING DER VERZOENING GEGEVEN HEEFT. "WANT GOD WAS IN CHRISTUS DE WERELD MET ZICHELVEN VERZOENENDE, HUN ZONDEN NIET TOEREKENENDE; EN HEEFT HET WOORD DER VERZOENING IN ONS GELEGD.

"ZO ZIJN WIJ DAN GEZANTEN VAN CHRISTUS' WEGE, ALSOF GOD DOOR ONS BADE; WIJ BIDDEN VAN CHRISTUS' WEGE: LAAT U MET GOD VERZOENEN .

"WANT DIEN, DIE GEEN ZONDE GEKEND HEEFT, HEEFT HIJ TOT ZONDE VOOR ONS GEMAAKT, OPDAT WIJ ZOUDEN WORDEN RECHTVAARDIGHEID GODS IN HEM" (2Cor.5:16-21).

Dit is onze grote opdracht; dat wij deze trouw mogen uitvoeren!

Wij benadrukken dat het hier gaat om een **aanbod** en geen belofte van universele verzoening. De apostel vraagt de mensen niet om in dit leven verzoend te worden, om als het ware aan een korte tijd van tuchtiging te ontkomen. Er is geen heenwijzing in deze bede dat allen eventueel zullen worden verzoend, ongeacht hun antwoord op dit aanbod. Integendeel hij smeekt hen om **nu** te worden verzoend, want "**nu** is de welaangename tijd", hij bidt hen te worden verzoend voor het **te laat** is, zo dat zij niet "tevergeefs" het genadige aanbod mogen ontvangen hebben. (Lees nauwkeurig de volgende verzen: 2 Cor.6:1,2). Het is inderdaad waar, dat in de naam van Jezus elke knie éénmaal zal buigen, van dergenen die in den hemel zijn, en die op aarde en onder de aarde zijn, en dat alle tong Hem zal belijden als Heere (Fil.2:10,11), maar dit is universele **onderwerping**, geen **verzoening**. Deze uiteindelijke onderwerping van al degenen, hemels, aards en hels, aan Christus zal niet het resultaat zijn van het **tegenwoordige aanbod**:

"NAMELIJK, INDIEN GIJ MET UW MOND ZULT BELIJDEN DEN HEERE JEZUS (JEZUS ALS HEERE), EN MET UW HART GELOVEN, DAT HEM GOD UIT DE DODEN OPGEWEKT HEEFT, ZO ZULT GIJ ZALIG WORDEN" (Rom.10:9).

De dingen die daarvan verschil

Evenmin moeten wij de voorzegging van universele onderwerping verwarren met Gods plan om **"alle dingen tot Zichzelf te verzoenen...hetzij de dingen die OP DE AARDE, hetzij de dingen die IN DE HEMELEN" zijn** */33[5] (Kol.1:20).

Wat betreft onze verantwoordelijkheid om Gods aanbod van verzoening te verkondigen aan de verlorenen, is één ding zeker: Als we onze opdracht getrouw willen uitvoeren, moeten we zo gedrongen worden door de liefde van Christus (2 Cor.5:14) dat, ondanks dat mensen ons als "uitzinnig" beschouwen (vers 13), wij willen **leven** voor Hem, Die voor ons **stierf** (vers 15), mensen **"smekende"** en hen **"biddende"** in Christus plaats, om met God te worden verzoend (vers 20), wetende dat het **"NU de welaangename tijd"** is, en **"NU de dag der zaligheid"** (6:2).

HET GEHEIMENIS

We hebben **"het geheimenis"** reeds eerder besproken, maar zullen het hier beschouwen in verband met de verschillende evangeliën.

Evenals het koninkrijk van Christus het onderwerp is van de profetische Schriften, zo is **het lichaam van Christus** het onderwerp van het grote geheimenis, geopenbaard aan en door de apostel Paulus.

De apostel definiëert dit "geheimenis", door openbaring aan hem bekend gemaakt (Efeze 3:3), als volgt:

"Namelijk dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus door het Evangelie" (Efeze 3:6). */34[6]

Er zijn, zoals we hebben gezien, vele aspecten van het geheimenis, maar de grote centrale waarheid is, dat God van gelovige Joden en heidenen één lichaam heeft geformeerd in Christus

Het zal reeds duidelijk geworden zijn dat deze heerlijke waarheid betreffende het lichaam vanzelf volgt op de openbaring betreffende de evangeliën van de voorhuid en van de verzoening. Inderdaad wijst de apostel er zelf op dat het éne lichaam het **product** is van de verzoening van Joden en heidenen met God. Verklarende hoe God **"de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende"**, gaat hij voort door te zeggen dat dit was gedaan:

"...OPDAT HIJ DIE TWEE IN ZICHZELVEN TOT ÉÉN NIEUWEN MENS ZOU SCHEPPEN, VREDE MAKENDE,

"EN OPDAT HIJ DIE BEIDEN MET GOD IN ÉÉN LICHAAM ZOU VERZOENEN DOOR HET KRUIS, DE VIJANDSCHAP AAN HETZELVE GEDOOD HEBBENDE.

"EN KOMENDE, HEEFT HIJ DOOR HET EVANGELIE VREDE VERKONDIGD U DIE VERRE WAART EN DIEN DIE NABIJ WAREN./35[7]**

"WANT DOOR HEM HEBBEN WIJ BEIDEN DE TOEGANG DOOR ÉÉN GEEST TOT DEN VADER". (Efeze 2:14-18).

We hebben er reeds op gewezen dat er vóór de brieven van Paulus geen enkel woord te vinden is over dit grote geheimenis of enige ermee verband houdende geheimenissen. Maar dit betekent niet dat het een late inval van Gods kant

33[5]8/Voetnoot: "Onderaardse dingen" zijn hier weggelaten.

34[6]*/Voetnoot: De Authorized Version geeft, jammer genoeg, het voorwoord su (mede- of samengevoegd) op drie verschillende manieren in één vers.

35[7]/Voetnoot: Hier wordt Israel niet langer beschouwd als "nabij" God.**

De dingen die daarvan verschil

was, want bij het verkondigen van het geheimenis neemt de apostel ons terug tot vóór David en Abraham, vóór Abram en Adam, tot God, Die het alles heeft gepland.

Hoewel de meest geestelijke gelovige in Jeruzalem niet heeft kunnen weten wat God zou doen wanneer Israel Zijn verzezen, verheerlijkte Zoon zou afwijzen, had God vanaf het begin, een genadig, glorieus plan in gedachten. Hij zegt eenvoudig, dat **"die van de tijden der eeuwen VERZWEGEN IS GEWEEST"** (Rom.16:25), **"welke in andere eeuwen den kinderen der mensen NIET IS BEKEND GEMAAKT"** (Ef.3:5), dat het **" die van alle eeuwen VERBORGEN is geweest in God"** (Ef.3:9), dat het **"VERBORGEN is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten"** (Kol.1:26), maar in dit alles maakt Hij het zeer duidelijk dat het hele plan was:

"NAAR HET EEUWIGE VOORNEMEN, DAT HIJ GEMAAKT HEEFT IN CHRISTUS JEZUS, ONZEN HEERE" (Ef.3:11).

Wat zouden wij ons moeten verheugen, dat de (tijdelijke) verwerping van Israel, het aanbod van rechtvaardiging zowel aan Jood als heiden, en de verzoening van **beiden**, Joden en heidenen met Zichzelf in één lichaam, Gods wonderbaar plan was vanaf het begin; het geschenk van Zijn genade, dat zou worden geopenbaard wanneer de zonde tot haar hoogtepunt zou zijn gerezen! Hoe zouden wij Hem moeten aanbidden,

"Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; NIET NAAR ONZE WERKEN, MAAR NAAR ZIJN EIGEN VOORNEMEN EN GENADE, DIE ONS GEGEVEN IS IN CHRISTUS JEZUS, VÓÓR DE TIJDEN DER EEUWEN" (2Tim.1:9).

BASIS-VERBANDEN EN VERSCHILLEN

TUSSEN DEZE EVANGELIËN

Het zal u zijn opgevallen op voorgaand kaartschema dat de twee delen die het evangelie van het koninkrijk en het evangelie van de besnijdenis bedekken grijs zijn aangegeven. Dit is gedaan omdat deze twee evangeliën nauw met elkaar verbonden zijn.

1. Beiden werden gebaseerd op **verbonden** en openbaarden niet "de uitnemende rijkdom van God's genade", zoals het goede nieuws van Paulus deed.
 2. Beiden waren verbonden met **profetie**, niet met het geheimenis.
 3. Beiden waren verbonden met inzetten en tekenen. **Besnijdenis** was het teken van het verbond met Abraham (Gen.17:11). **Waterdoop** was het teken van het verbond met David (Ex.29:4, vgl.Ex.19:5,6, Jes.61:6, Matt.3:1-6).
 4. Deze twee evangeliën werden verkondigd door Johannes de Doper en de twaalf.
 5. Matt.1:1 introduceert Christus als "de Zoon van David, de Zoon van Abraham", en het verbond met Abraham is voor wat het volk betreft natuurlijk nauw verbonden met het verbond met David, voor wat betreft de Koning die over dat volk zal regeren. De overige drie boodschappen (op het schema de buitenste drie) zijn eveneens nauw met elkaar verbonden.
1. Deze drie zijn gebaseerd op "**genade alleen**", niet op verbonden of beloften.
 2. Alle drie werden tevoren **geheim gehouden**, niet voorspeld.*/36[8]
 3. Geen van de drie had enige relatie met inzetten of tekenen.**/37[9] Wij zijn besneden en gedoopt **in Christus** (1Cor.6:11, Fil.3:3, Col.2:9-12).

36[8]*/Voetnoot: Gal.3:8 zegt: "En de Schrift voorzag", niet voorspelde.

De dingen die daarvan verschil

4. Alle drie de boodschappen werden eerst aan Paulus toebetrouwd.
5. Deze evangeliën zijn onlosmakelijk verbonden als **één voortschrijdende openbaring**. Daarom spreekt de apostel Paulus over "**mijn evangelie**" (Rom.2:16, 16:25, 2Tim.2:8) en gebruikt de algemene term "**het evangelie van de genade van God**", als hij verwijst naar zijn **gehele** christelijke bediening (Hand.20:24).

Verder kan worden opgemerkt dat Johannes de Doper, Christus, en de twaalf, in hun verkondigingen van het bijzondere naar het algemene gingen, terwijl Paulus van het algemene naar het bijzondere ging. Dit kwam doordat het geprofeteerde programma van het toneel verdween op hetzelfde moment dat het programma van het geheimenis verscheen.

Zo is **Christus Zelf** eerst aangekondigd in de evangeliën; dan wordt **Zijn Messiasschap** verkondigd in "het evangelie van het koninkrijk", en na Zijn kruisiging wordt **Israels gelegenheid om een zegen te worden voor de wereld** benadrukt in "het evangelie van de besnijdenis". Of, om het anders te zeggen: Christus, de Zoon van David, werd allereerst voorgesteld; dan wordt het verbond met David van het koninkrijk herroepen en, na het kruis, het bredere verbond met Abraham.

Omgekeerd, toen Israel bleef bij haar afwijzing van Christus, begon de apostel Paulus met het brede "**evangelie van de voorhuid**", als een basis voor de **boodschap van verzoening**, waarbij zowel Joden als heidenen **één lichaam in Christus** zouden worden. Zo begon hij met wat de Schrift duidelijk had voorzien (doch niet voorzeggd) en eindigde met de verborgenheid zelf, "die van de tijden der eeuwen **VERZWEGEN IS GEWEEST**".

Het bovenstaande zou kunnen worden geïllustreerd met het volgende schema:

VRAGEN

1. **Wat is er misleidend in de term: "De vier Evangeliën"?**
2. **Waarom was het nodig dat we vier afzonderlijke verslagen van de aardse bediening van onze Heere hebben?**
3. **Wat is er verkeerd in de gedachte dat er slechts één evangelie in de Bijbel staat ?**
4. **Waarom is het bijzonder nodig om de kontekst in gedachten te houden wanneer we de eenvoudige uitdrukking "het evangelie" lezen?**
5. **Teken uit het hoofd het schema van de vijf evangeliën dat in dit hoofdstuk wordt besproken.**
6. **Hoe werd het koninkrijk verkondigd vóór het kruis?**
7. **Welke twee Schriftgedeelten vertellen ons dat het koninkrijk zou worden "weggenomen van" de leiders van Israel en "gegeven aan" het "kleine kuddeke" van de volgelingen van Christus?**
8. **Welke passage bevat de belofte van onze Heere dat de twaalf op twaalf tronen zullen zitten in het koninkrijk?**
9. **Wanneer werd het koninkrijk voor het eerst aan Israel aangeboden?**
10. **Op welk grote verbond werd het "evangelie van de besnijdenis" gebaseerd?**
11. **Leg uit hoe de evangeliën van het koninkrijk en van de besnijdenis met elkaar verbonden waren.**

37[9]**/Voetnoot: Hoewel verordeningen en tekenen eerst werden erkend als deel van het programma, hetgeen toen aan het voorbijgaan was.

De dingen die daarvan verschil

12. **Op welke belangrijke feiten was "het evangelie van de voorhuid" gebaseerd?**
13. **Waar lezen we dat "het evangelie van de voorhuid" in 't bijzonder aan Paulus was toebetrouwd?**
14. **Waar wordt bij verzoening vanuit gegaan, of wat wordt verondersteld?**
15. **Waar vinden we dat de boodschap van verzoening is verbonden met de verwerping van Israel?**
16. **Om welke twee mannen draait de boodschap van verzoening hoofdzakelijk?**
17. **Verklaar het belang van het feit dat volgens 2Cor.5, de verkondiging van de verzoening niet een belofte is, maar een smeekbede.**
18. **Leg uit hoe de vorming van het lichaam verbonden is met de verkondiging van de verzoening.**
19. **Geef drie Schriftplaatsen die bewijzen dat "het geheimenis" niet eerder werd geopenbaard dan door Paulus.**
20. **Toon aan hoe de evangeliën van de voorhuid en het geheimenis met elkaar verbonden zijn.**

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK XII

DE PLAATS VAN WONDERTEKENEN EN WATERDOOP

BINNEN DE BEDELINGEN

De waarheden die wij tot dusver hebben behandeld hebben grote invloed op onze **wandel** als leden van het lichaam van Christus en onze **dienst** voor Hem, want hoe kunnen we Hem doeltreffend dienen als wij God's boodschap en programma voor de tegenwoordige bedeling niet duidelijk begrijpen?

De bestaande verwarring in de kerken is grotendeels te wijten aan de onwetendheid en zelfs onverschilligheid voor wat betreft deze zaken. veel van Gods mensen proberen Hem vandaag ijverig te dienen, zonder eerst precies te weten wat Hij wenst dat zij zullen doen! Met als gevolg dat zelfs onder hen die oprecht Christus als hun Redder vertrouwen, velen tevergeefs trachten om Zijn koninkrijk op aarde te vestigen, terwijl anderen zoeken naar enkele of alle wonderlijke krachten van Pinksteren, en allen blijven vasthouden aan de inzetting van de waterdoop, zonder het eens te zijn **wie** moet worden gedoopt, of **hoe**, of **waarom**.

Wondertekenen en doop verdienen het om uitvoerig behandeld te worden in een apart boek, maar wij moeten ze hier kort behandelen vanwege hun relatie tot het hele bedelingsvraagstuk.

WONDERLIJKE TEKENEN

Het kan niet worden ontkend dat gedurende de aardse bediening van onze Heere en in de Handelingenperiode er overvloedig wonderlijke dingen gebeurden. Nog kan worden ontkend dat zulke manifestaties overvloedig voorkwamen onder **leden van het lichaam van Christus uit de heidenen**, vóór het einde van de Handelingenperiode.

Sommigen beweren dat **alle ware** gelovigen van vandaag de wonderlijke krachten van Pinksteren **bezitten**, omdat onze Heere in Zijn "grote opdracht" uitdrukkelijk zei: "**En deze tekenen zullen de gelovigen volgen...**" (Mark.16:17,18). Anderen geloven dat aan **bepaalde** mensen de kracht is gegeven om wonderen te doen, en wonderlijke genezingen in het bijzonder. Ondanks deze claims geeft **God** vandaag **geen** wonderlijke krachten aan de mens vandaag. Als de "grote opdracht" met zijn Pinkstertekenen inderdaad in deze tijd zou worden uitgevoerd zou er geen twijfel bestaan over wonderen, want zowel gelovigen als ongelovigen zouden gedwongen worden om de machtige wonderen van de Pinkstertijd te erkennen*/38[1] (Hand.3:11; 4:14,16,enz.). Wat betreft aangevoerde bewijzen van bovennatuurlijke krachten van huidige Pinkster "genezers": de Roomse Kerk, de Unity beweging, Christian Science, en anderen die aanspraak maken op wonderbare genezingskrachten, kunnen volstrekt overtuigende "bewijzen" aantonen. Zijn hun krachten dan ook door God gegeven?

WONDEREN EN GEESTELIJKHEID

De gebruikelijke reden die wordt gegeven voor het afwezig zijn van deze krachten is gebrek aan geloof en geestelijkheid. Hadden wij maar het geloof van de eerste gelovigen, zo wordt ons verteld; als wij maar net zo geestelijk waren als zij, dan zouden wij ook deze wonderkrachten bezitten.

38[1]*/Voetnoot: Wij verwijzen naar bovennatuurlijke gaven en verschijnselen. Wij erkennen uiteraard, dat wonderen om ons heen voortdurend geschieden, maar omdat God bijvoorbeeld de zieken overeenkomstig Zijn wil zou genezen, gebruikt Hij geen "Goddelijke Genezers" om dit te verwezenlijken, noch hebben wij enig recht om aanspraak te maken op lichamelijke genezing in de tegenwoordige bedeling. Zoals iemand eens zei: "Ondanks de "goddelijke genezers", is het aantal doden nog steeds. één op één.

38[2]*/Voetnoot: Zie het boekje van de auteur, getiteld: "Water Baptism: Is It Included In Gods Program For Today?"

De dingen die daarvan verschil

Het kan niet worden ontkend, dat zelfs de meest toegewijde gelovige niet kan voldoen aan Gods standaard van geestelijkheid, noch dat er een bijzonder gebrek is aan ware geestelijkheid onder de christenen van vandaag, maar dit verklaart nog niet hun onvermogen om wonderen te doen. Zo'n argument zou alleen in het geval van de Korinthiërs kunnen worden beantwoord. Paulus noemde hen **ongeestelijke** jonge kinderen (1Kor.3:1), en berispt hen ernstig wegens hun vleselijkheid, vanwege hun "nijd, twist en tweedracht", wegens hun immoraliteit (1Kor.5:1), vanwege hun oneerlijkheid en benadelen van elkaar (1Kor.6:7,8), wegens hun ontrouw in het geven (1Kor.9:11-14), wegens hun zelfzuchtigheid en trots (1Kor.11:21,22) en roept hen toe: "En zijt gij opgeblazen, en hebt niet veel meer leed gedragen" (1Kor.5:2, vgl 4:18).

En toch is deze **zelfde** Korinthische gemeente **tegelijkertijd overvloedig** in wonderlijke gaven (1Kor.1:7; 12:8-11; 14:12,18,26). De afwezigheid van deze wonderlijke krachten in de kerk vandaag moet daarom een andere verklaring hebben.

DE BETEKENIS VAN DE TEKENEN

Eerst dient het algemene feit te worden opgemerkt dat in de Oud Testamentische geschiedenis wonderbare verschijnselen plaats vonden in tijden van grote crisis zoals b.v. in gevallen als Mozes en Aäron, en van Elia en Elisa.

Ongetwijfeld was de oproep aan Israel om zich te bekeren, vanaf de tijd van Johannes de Doper tot Pinksteren en de tijd waarin Israel Christus kon aannemen, de grootste crisis in Israël geschiedenis tot die tijd.

Ten tweede was door de profeten voorspeld dat er overvloedig wonderen zouden gebeuren als de Messias zou komen (Jes.35:5,6, etc.). Daarom lezen we in Matt.8:16,17):

"En als het laat geworden was, hebben zij velen, van den duivel bezeten, tot Hem gebracht, en Hij wierp de boze geesten uit met het woord, en Hij genas allen die kwalijk gesteld waren;

"OPDAT VERVULD ZOU WORDEN WAT GESPROKEN WAS DOOR JESAJA DEN PROFEET, ZEGGENDE: HIJ HEEFT ONZE ZWAKHEDEN OP ZICH GENOMEN EN ONZE ZIEKTEN GEDRAGEN."

Daarom verklaarde Petrus ook met Pinksteren:

"Gij Israëlitische mannen, hoort deze woorden: Jezus den Nazarener, een MAN VAN GOD ONDER ULIEDEN BETOOND DOOR KRACHTEN EN WONDEREN EN TEKENEN, die God door Hem gedaan heeft in het midden van u, gelijk ook gijzelven weet" (Hand.2:22).

Zo schrijft Paulus ook aan de Romeinen dat "Jezus Christus een Dienaar geworden is der besnijdenis...opdat Hij **bevestigen** zou de beloftenissen der vaders" (Rom.15:8).

In de derde plaats, dienen we te bedenken dat deze wonderen een speciale betekenis hadden met betrekking tot het uitwerpen van satan, al zolang de overste van deze wereld (Joh.12:31), en de vestiging van het koninkrijk van Christus, want we lezen in 1Joh.3:8:

"...HIERTOE IS DE ZONE GODS GEOPENBAARD, OPDAT HIJ DE WERKEN DES DUIVELS VERBREKEN ZOU."

Vandaar dat onze Heere bij Zijn aanval op het koninkrijk van satan, zei:

"En indien de satan den satan uitwerpt, zo is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn rijk bestaan?"

"MAAR INDIEN IK DOOR DEN GEEST GODS DE DUIVELEN UITWERP, ZO IS DAN HET KONINKRIJK GODS TOT U GEKOMEN" (Matt.12:26,28).

De dingen die daarvan verschil

Hiermee in overeenstemming beval de Heere ook de zeventig om in elke stad de betekenis van de wonderen te verklaren die zij daar deden:

"EN GENEEST DE KRANKEN, DIE DAARIN ZIJN, EN ZEGT TOT HEN: HET KONINKRIJK GODS IS NABIJ U GEKOMEN" (Luk.10:9).

In Handelingen is het hetzelfde, want bedenk, dat de Handelingen een verslag is van "wat de Heere Jezus **begonnen** heeft, beide te doen en te leren", na Zijn opstanding (Hand.1:1,2). De wonderen van de Pinkstertijd werden gewrocht door **de opgestane Christus**, zodat Petrus, verwijzend naar een bepaalde gebeurtenis, verklaarde:

"En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam dezen gesterkt, dien gij ziet en kent, en het geloof dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid" (Hand.3:16).

"ZO ZIJ U ALLEN KENNELIJK EN HET GANSE VOLK ISRAEL, DAT DOOR DEN NAAM VAN JEZUS CHRISTUS DEN NAZARENER, DIEN GIJ GEKRUIST HEBT, WELKEN GOD VAN DE DODEN HEEFT OPGEWEKT, DOOR HEM, ZEG IK, STAAT DEZE HIER VOOR U GEZOND" (Hand.4:10).

En zoals Christus "bevestigd is geworden door God" door tekenen en wonderen, wordt ons in Hebr.2:3,4 verteld over de "grote zaligheid",

"...Die, begonnen zijnde verkondigd te worden door den Heere, aan ons bevestigd is geworden van degenen die Hem gehoord hebben;

"GOD BOVENDIEN MEDEGETUIGDE DOOR TEKENEN EN WONDEREN EN MENIGERLEI KRACHTEN EN BEDELINGEN DES HEILIGEN GEESTES NAAR ZIJN WIL."

Deze "grote zaligheid", die "begonnen zijnde verkondigd is geworden door den Heere", was natuurlijk die van Matt.1:21 en Luk.1:67-77, en betrof de regering van Christus op aarde. En nu werd deze boodschap "bevestigd...van degenen Hem gehoord hebben", zodat Petrus aan Israël de tijden van verkwikking en de wederkomst van Christus aanbood op voorwaarde dat zij berouw zouden hebben en zich tot Hem zouden keren (Hand.3:19,20).

En zo bevestigde God het Messiasschap van onze Heere met machtige tekenen en wonderen, zowel gedurende Zijn aardse bediening als na Zijn hemelvaart.

WONDEREN ONDER DE HEIDENEN

Wat was dan de reden van de wonderlijke gaven onder de heidenen, in het bijzonder onder Paulus' bediening? Ook deze waren indirect verbonden met het Messiaanse koninkrijk.

We moeten niet vergeten dat Paulus, hoewel aan hem een **andere** bediening en "het evangelie van de genade van God" was toevertrouwd, niettemin de boodschap van Petrus **bevestigde** en verkondigde en bewees aan de Joden overal dat "Jezus is de Christus", want het aanbod van het koninkrijk, gedaan op Pinksteren, werd niet officieel ingetrokken dan na Hand.28:28. Het is dan ook niet vreemd dat deze wonderlijke bevestigingen van de rechten van Christus' koninkrijk voortduurden tot aan dat tijdstip.

Wij moeten ons ook de geïnspireerde verklaring herinneren dat "de Joden een teken verlangen" (1Kor.1:22). **Zij** konden zeggen dat het nieuwe programma van God was omdat Paulus al "de merktekenen van een apostel" had (2 Kor.12:11,12) en dat de heiden-gelovigen ook wonderlijke krachten bezaten. Zelfs voordat Paulus naar de heidenen ging, was Petrus tot het eerste heidense gezin gezonden om aldus te worden overtuigd. Let op het verslag hierover:

"En de gelovigen die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd,

De dingen die daarvan verschil

"WANT ZIJ HOORDEN HEN SPREKEN MET VREEMDE TALEN, EN GOD GROOT MAKEN..." (Hand.10:45,46).

WONDERBARE GAVEN TERUGGENOMEN

Met de terzijdestelling van Israel waren zij niet langer noodzakelijk, en de latere brieven van Paulus erkennen zelfs zulke gaven als niet aan de orde zijnde.

Inderdaad maakt de apostel in zijn eerste brief aan de Korinthiërs duidelijk, dat hun wonderbare krachten zouden worden ingetrokken:

"DE LIEFDE VERGAAT NIMMERMEER; MAAR HETZIJ PROFETIEEN, ZIJ ZULLEN TENIETGEDAAN WORDEN; HETZIJ TALEN, ZIJ ZULLEN OPHOUDEN; HETZIJ KENNIS, ZIJ ZAL TE NIET GEDAAN WORDEN' (1Cor.13:8).

Paulus bedoelde zeker niet dat bovennatuurlijke **voorspellingen** niet zouden uitkomen, noch dat mensen zouden ophouden met **spreken** of **kennen**. Hij verwees naar de wonderbare **gaven** van profetie, tongen en kennis. Deze zouden worden **"te niet gedaan"**.

"EN NU BLIJFT GELOOF, HOOP EN LIEFDE , DEZE DRIE; DOCH DE MEESTE VAN DEZE IS DE LIEFDE" (1Cor.13:13).

Wat betreft de genezingswonderen: zij die door de Heere en Zijn volgelingen waren genezen zouden zeker in het koninkrijk binnen gegaan zijn en zijn blijven leven, als het koninkrijk zou zijn gevestigd, maar nu Israël Christus en Zijn heerschappij afwees, stierven al degenen die genezen waren. Het kwam dus niet omdat onze Heere zou hebben gefaald dat degenen die genezen waren niet gezond en in leven bleven; het kwam omdat het koninkrijk was afgewezen en "deze tegenwoordige boze tijd" vat kreeg op de wereld.

In de eerste brieven van Paulus is voldoende bewijs dat de gave van genezing reeds werd teruggenomen, want hij zegt:

"WANT WIJ WETEN, DAT HET GANSE SCHEPSEL TEZAMEN ZUCHT EN TEZAMEN ALS IN BARENSNOOD IS TOT NU TOE.

"EN NIET ALLEEN DIT, MAAR OOK WIJZELVEN, DIE DE EERSTELINGEN DES GEESTES HEBBEN, WIJ OOK ZELVEN, ZEG IK, ZUCHTEN IN ONSZELVEN, VERWACHTENDE DE AANNEMING TOT KINDEREN, NAMELIJK DE VERLOSSING ONZES LICHAAMS" (Rom.8:22,23).

"WANT OOK IN DEZEN (TABERNAKEL) ZUCHTEN WIJ, VERLANGENDE MET ONZE WOONSTEDE DIE UIT DEN HEMEL IS, OVERKLEED TE WORDEN" (2Cor.5:2).

Voeg hierbij dan nog zulke passages als de volgende:

"maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag" (2Cor.4:16), "... zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees...opdat ik mij niet zou verheffen" (2Cor.12:7), "En ik was bij ulieden in zwakheid en in vreze en in veel beving" (1Cor.2:3), "En gij weet, dat ik u door zwakheid des vleses het Evangelie de eerste maal verkondigd heb" (Gal.4:13), "Wie is er zwak, dat ik niet zwak ben?" (2Cor.11:29), "Epafroditus...is ook krank geweest tot nabij den dood; maar God heeft Zich zijner ontfermd" (Phil.2:25,27), "Trofimus heb ik te Milete krank gelaten" (2Tim.4:20), "gebruik een weinig wijn, om uw maag en uw menigvuldige zwakheden" (1Tim.5:23).

ROEMEN IN ZWAKHEDEN

De gave van genezing werd dus teruggenomen toen Paulus zijn eerste brieven schreef. God gaf er echter iets beters voor terug, want wij zijn **"gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel"** (Efeze 1:3).

De dingen die daarvan verschil

Onze hoge en heilige roeping, onze volmaakte positie in Christus, onze geestelijke rijkdom, zouden ons inderdaad opgeblazen kunnen maken, ware het niet dat God toeliet dat we worden bezocht met lichamelijke zwakheden (2Kor.12:7). Intussen verzekert Hij ons: "**Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht**" (2Kor.12:9). Aldus bewerken deze zwakheden zegeningen en dienen om ons nader tot God te trekken. Daarom zegt de apostel Paulus vervolgens :

"ZO ZAL IK DAN VEEL LIEVER ROEMEN IN MIJN ZWAKHEDEN, OPDAT DE KRACHT VAN CHRISTUS IN MIJ WONE. "DAAROM HEB IK EEN WELBEHAGEN IN ZWAKHEDEN, IN SMAADHEDEN, IN NODEN, IN VERVOLGINGEN, IN BENAUWDHEDEN, OM CHRISTUS' WIL; WANT ALS IK ZWAK BEN, DAN BEN IK MACHTIG" (2Kor.12:9,10).

WATERDOOP

Waterdoop wonderen en tekenen behoren beiden tot de zgn. "grote opdracht" (Matt.28:19, Mark.16:16-18, Hand.1:8), maar vreemd genoeg, veel geestelijke leiders die hun leden wegens spreken in tongen, of wonderen excommuniceren, houden sterk vast aan de praktijk van waterdoop. Het lijkt er wel op, dat als de "grote opdracht" voor ons zou zijn vandaag, de Pinkstermensen consequenter zijn dan de grote meerderheid van hun fundamentalistische broeders in deze zaak. Laat ons dan hier, in het kort, de betekenis vanuit de bedelingen van de waterdoop en de heerlijkheid van de "**éne doop**" van de tegenwoordige bedeling aanwijzen.

Bij al de verdeeldheid en verwarring die is ontstaan in de kerken over het onderwerp van de doop, werd hierbij het voornaamste probleem bijna geheel over het hoofd gezien. Die vraag is niet waar wij waterdoop in de Schrift vinden, of **wie** gedoopt moet worden, of **hoe**. De **allereerste** vraag die ons aangaat is: moeten wij **nu** waterdoop toepassen? Is dit opgenomen in Gods programma voor **de tegenwoordige bedeling**?*/39[2]

Indien de geestelijke leiders van de voorbije eeuwen, in plaats van verward te raken in minder belangrijke vragen, zich eerst deze vraag hadden gesteld zou veel onenigheid en hartzeer zijn vermeden.

WATERDOOP EN HET MESSIAANSE

KONINKRIJK

We hebben reeds gezien dat de beginboodschap van de Nieuw Testamentische Schriften is: "**Bekeert u; want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen**" (Matt.3:2). Deze boodschap werd eerst verkondigd door Johannes de Doper aan Israel en later ook door onze Heere (Matt.4:17) en Zijn twaalf apostelen (Matt.10:5-7). De verkondiging van deze boodschap en de resultaten daarvan zijn weergegeven in de "vier Evangeliën".

Het feit dat dit koninkrijk nu werd verkondigd als "nabij gekomen", geeft aan dat het voorzgd en verwacht was, en dat was het ook.

Onder het Oude Verbond had God beloofd:

"Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijne;

"En gij zult Mij EEN PRIESTERLIJK KONINKRIJK, en EEN HEILIG VOLK zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israels spreken zult" (Ex.19:5,6).

Totdat zij Gods stem werkelijk gehoorzaamden, waren alleen bepaalde mensen **in** Israël apart gezet als priesters, maar in verband met de komst van de Messias en de bekering van geheel Israël, beloofde God dat zij later inderdaad een heel volk van priesters zouden worden, door wie de heidenen tot God zouden naderen:

De dingen die daarvan verschil

"DOCH GIJLIEDEN ZULT PRIESTERS DES HEEREN HETEN, MEN ZAL U DIENAREN ONZES GODS NOEMEN..." (Jes.61:6).

Het eerste ritueel dat moest geschieden bij de inwijding van de priester in zijn ambt was zijn wassing met water (Ex.29:4). Dit sprak van zijn noodzaak tot reiniging voordat hij in Gods nabijheid kon naderen. Vandaar dat toen Johannes predikte dat het koninkrijk nabij gekomen was, waarin **heel** Israël als priesters voor God zou staan, hij bekering en waterdoop verlangde tot vergeving der zonden (Mark.1:4).*/40[3]

Dat de doop van Johannes verband hield met de openbaring van Christus aan Israël kan niet worden ontkend, want Johannes zei zelf:

"EN IK KENDE HEM NIET; MAAR OPDAT HIJ AAN ISRAEL GEOPENBAARD ZOU WORDEN, DAAROM BEN IK GEKOMEN EN DOPENDE MET HET WATER" (Joh.1:31).

Let op, Johannes doopte het volk **"tot vergeving der zonden"**. Dit was dan ook niet veranderd na de opstanding van Christus, want met Pinksteren bood Petrus Israël de wederkomst van Christus en de tijden van verkoeling aan, hen opnieuw oproepende om zich te **"bekeren en gedoopt te worden...tot vergeving der zonden"** (Hand.2:38)**/41[4]. Dit was in strikte gehoorzaamheid aan de opdracht die hem door de verrezen Heere was gegeven, waarin uitdrukkelijk werd gesteld, dat **"Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden** (Mark.16:16)*42[5].

Zoals met de wondertekenen, begon het intrekken van dit programma met Israël afwijzing van haar opgestane Messias en de roeping van Paulus om het evangelie van God's genade te verkondigen. En, zoals met de wondertekenen, werd dit deel van het programma niet ineens ingetrokken. Zelfs na de roeping van Paulus ging God enige tijd voort met het uitstrekken van Zijn handen naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk (Rom.10:21). Het intrekken begon echter niet eerder dan na Saul's bekering. Toen werd Petrus naar de eerste heidense familie gezonden opdat zijn prediking zou worden onderbroken, en tot verbazing van degenen die bij hem waren werden deze heidenen gered en ontvingen de Heilige Geest los van de waterdoop (Hand.10:44-46). De trouwe Petrus doopte hen **toen**, zo te zeggen, vanwege de rechte gang van zaken, maar de intrekking van het programma van de "grote opdracht" is duidelijk. De praktijk van de waterdoop duurde hierna nog enige tijd voort, omdat Christus nog steeds aan Israël werd verkondigd.

PAULUS EN DE "ÉNE DOOP"

Maar in de bediening van Paulus, waarmee de rest van het boek Handelingen gevuld is, wordt waterdoop **nimmer** verlangd tot vergeving van zonden. Klaarblijkelijk verving toen een andere opdracht die, welke aan de elf gegeven was vóór de Hemelvaart van onze Heere.

40[3]*/Voetnoot: Onder de Mozaische wet werden de priesters, en zij die "onrein" verklaard waren, beiden gewassen, ofwel gedoopt. Evenzo moesten, onder het programma van het koninkrijk, de Joden zowel als de "onreine" heidenen worden gedoopt (Matt.28:19).

41[4]/Voetnoot: Zij die spreken van 'Christelijke doop', te beginnen bij de "grote opdracht", dienen dit feit nauwkeurig op te merken. Bij een openbaar debat over dit onderwerp brachten wij eens zes boeken en geschriften van toonaangevende Fundamentalisten naar voren, die aan hun dooptheoriën vasthielden, waarbij zij Hand.2:38 aanhaalden, maar de woorden "tot vergeving der zonden" hadden weggelaten.**

42[5]*/Voetnoot: Fundamentalisten, die beweren de "grote opdracht" uit te voeren, vertalen dit over het algemeen met: "Hij die gelooft en gered is, behoort te worden gedoopt". Hier kan alleen maar worden gezegd, dat zij die zo vrij met een stelling uit Gods Woord handelen, ook andere passages zo zullen "vertalen", dat ze betekenen wat er niet bedoeld wordt. Modernisme en de sekten zijn reeds deze weg opgegaan.

De dingen die daarvan verschil

Het is tekenend dat Paulus sommigen doopte**/43[6], en dit vermeldt in zijn eerste brief aan de Korinthiërs, en dat hij tegelijk verklaart blij te zijn dat hij zo weinigen van hen gedoopt heeft en vervolgt:

"WANT CHRISTUS HEEFT MIJ NIET GEZONDEN OM TE DOPEN, MAAR OM HET EVANGELIE TE VERKONDIGEN; NIET MET WIJSHEID VAN WOORDEN, OPDAT HET KRUIS VAN CHRISTUS NIET VERIJDELD WORDE.

"WANT HET WOORD DES KRUISES IS WEL DENGENDEN DIE VERLOREN GAAN, DWAASHEID; MAAR ONS, DIE BEHOUDEN WORDEN, IS HET EEN KRACHT GODS" (1Cor.1:17,18).

Het is ook belangrijk dat Paulus, **de apostel der heidenen en dienaar van het lichaam van Christus ons NOOIT, IN GEEN VAN ZIJN BRIEVEN, BEVEELT OF VERMAANT OM GEDOOPT TE WORDEN MET WATER.**

In zijn latere brieven, geschreven na de terzijdestelling van Israël, verklaart hij nadrukkelijk dat er nu slechts "ÉÉN DOOP" is (Ef.4:5). Deze doop is de handeling van de Heilige Geest waarbij de gelovigen één gemaakt worden met Christus in Zijn dood, begraving en opstanding (Rom.6:3-4, Gal.3:26,27, Kol.2:9-12), en zo tevens leden worden gemaakt van het "éne lichaam", "het lichaam van Christus" (1Kor.12:13,27, Gal.3:26-28).

Als gelovigen, in het bijzonder geestelijke leiders, de "éne doop" waardoor de "éne Geest" ons tot het "éne lichaam" doopt, beter zouden verstaan, dan zouden wij onze eenheid in Christus veel blijmoediger beleven. Wij worden inderdaad vermaand om ons te benaastigen de eenheid van de Geest te "bewaren" of te **behouden**, daarbij in gedachten houdend dat er maar "*één lichaam...één Geest...één hoop...één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader is...*" (Ef.4:3-6).

Een ding is zeker: de bijbelstudent die bereid is vooropgezette kennis en menselijke tradities opzij te zetten, en de Schrift met betrekking tot deze "éne doop" met open hart te onderzoeken, zal aanzitten aan een echt feestmaal van geestelijk goede zaken.

VRAGEN

1. **Verklaar hoe het kwam, dat heidense leden van het lichaam van Christus eens wonderlijke krachten bezaten.**
2. **Bewijs vanuit de Schrift, dat heden gebrek aan geloof of geestelijkheid niet de reden is voor de afwezigheid van de Pinkstergaven.**
3. **Geef Schriftplaatsen om aan te tonen dat Christus werd "bevestigd door God" onder Zijn volk.**
4. **Welke relatie was er tussen de wonderen in Christus' dagen en het koninkrijk van satan?**
5. **Geef de Schriftplaats om aan te tonen hoe God getuigenis gaf aan de Pinksterbediening van de twaalf.**
6. **Hoe wisten Petrus en zijn begeleiders, dat degenen uit het huisgezin van Cornelius de Heilige Geest ontvangen hadden?**
7. **Wat schreef de apostel Paulus in 1Kor.13 over de gaven van profetie, tongen en kennis?**
8. **Wat gebeurde er uiteindelijk met al degenen die werden genezen door onze Heere en Zijn volgelingen?**
9. **Waarom?**

43[6]**/Voetnoot: Hij besneed ook Timotheus, sprak in tongen, genas zieken, etc.

De dingen die daarvan verschil

10. Geef vijf Schriftplaatsen, die aangeven dat genezende krachten reeds waren teruggetrokken in Paulus' dagen.
 11. Welke grotere zegeningen hebben wij dan i.p.v. lichamelijk en materieel welzijn?
 12. Hoe kunnen lichamelijke zwakheden soms tot zegen zijn?
 13. Hoe was Paulus' houding zich ten aanzien van zwakheden?
 14. Wat is de eerste vraag die ons bezighoudt met betrekking tot het ritueel van de waterdoop?
 15. Geef de Schriftplaats die aantoont hoe Johannes de Doper waterdoop associeerde met Israel en het koninkrijk.
 16. Geef drie Schriften, die aantonen dat waterdoop werd vereist tot redding onder Johannes de Doper, onder de "grote opdracht" en met Pinksteren.
 17. Waar vinden we in de Schrift de eerste intrekking van het Pinkster-programma?
 18. Toon aan vanuit de Schrift dat het Pinksterprogramma niet ineens is ingetrokken.
 19. Was Paulus gezonden om te dopen; was het een deel van zijn speciale bediening?
 20. Wat is er tot stand gekomen door de "éne doop" in deze bedeling?
-

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK XIII

HET BEGIN VAN PAULUS BEDIENING

EEN BEDELINGSPROBLEEM

Het begin van Paulus bediening heeft vele ijverige en ernstige Bijbelstudenten bezig gehouden.

Zij zien duidelijk waar zijn bediening **toe leidde**. Zij verheugen zich in zijn zuivere boodschap van genade. Zij begrijpen ten volle dat waterdoop en de Pinkstertekenen geen plaats meer hebben in het lichaam van Christus evenals de besnijdenis en de wet, maar zij zijn verbaasd, om niet te zeggen teleurgesteld bij de ontdekking dat besnijdenis, doop en wondertekens, alle door Paulus werden uitgeoefend tijdens zijn vroege bediening zoals in het boek Handelingen wordt weergegeven.

EEN FOUTIEVE UITLEG

Dit probleem heeft ertoe geleid dat sommigen veronderstellen, dat het geheimenis niet eerder aan Paulus werd geopenbaard dan tijdens zijn Romeinse gevangenschap, en dat "het lichaam van Christus", de gemeente van deze tijd, historisch pas begon na Handelingen 28:28.

Maar deze extreme conclusie is net zo onschriftuurlijk als degene die Pinkstereen ziet als het historisch begin van het lichaam, want we lezen duidelijk over het geheimenis en het lichaam van Christus in Paulus' **eerste** brieven, geschreven vóór Handelingen 28, zowel als in die erna geschreven zijn (Rom.16:25, 1Cor.2:7, Rom.12:5, 1Cor.12:12,13,27 etc.). Dit feit heeft inderdaad hen die het lichaam dateren vanaf Handelingen 28 tot de conclusie gebracht dat er **twee lichamen** moeten zijn, - dat "het lichaam van Christus", waarvan Paulus spreekt in Romeinen en 1Corinthiërs, een ander is dan "het lichaam van Christus" waar zijn latere brieven naar verwijzen.

Zij moeten, om zo te zeggen, tot deze conclusie zijn **gebracht**, want zo'n uitleg is, op zijn minst geforceerd en onnatuurlijk. Wij kunnen het niet helpen, maar hebben het gevoel dat zulke theorieën vreemd moeten klinken, zelfs voor hen die ze brengen, en ze zouden aanleiding moeten zijn om hun uitgangspunten opnieuw te onderzoeken, want een verkeerde vooropstelling leidt zeker tot verkeerde conclusies. Het is zeker dat de theorie van de "twee lichamen" tot de meest extreme en onschriftuurlijke conclusies leidt.

Iemand die deze theorie brengt, schrijft dat **"aangezien Paulus' bediening allereerst tot de Joden was gedurende de Handelingen, het met zijn brieven, geschreven gedurende diezelfde tijd, niet anders kon zijn ."**

Zulke verklaringen zijn door en door onschriftuurlijk als dat ze buitensporig zijn, want de Schrift maakt het glashelder dat zijn vroege bediening en zijn eerste brieven **allereerst** gericht waren aan **de heidenen**, niet aan de Joden.

PAULUS' HANDELINGENBEDIENING

In Hand. 22:18,21 vertelt Paulus hoe, bij zijn eerste terugkeer naar Jeruzalem na zijn bekering, de Heere aan Hem had geopenbaard dat zijn getuigenis daar niet zou worden aangenomen en hij naar de heidenen zou worden gezonden:

"en dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga inderhaast uit Jeruzalem, want ZIJ ZULLEN UW GETUIGENIS VAN MIJ NIET AANNEMEN."

"En Hij zeide tot mij: Ga heen, want IK ZAL U VER TOT DE HEIDENEN AFZENDEN."

En het verhaal van zijn bediening van toen af aan is daarmee in volkomen harmonie.

"...ZIE, WIJ KEREN ONS TOT DE HEIDENEN. WANT ALZO HEEFT ONS DE HEERE GEBODEN..." (Hand.13:46,47).

De dingen die daarvan verschil

"Zij dan van de gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicië en Samaria, VERHALENDE DE BEKERING DER HEIDENEN..." (Hand.15:3).

"...EN VAN NU VOORTAAN ZAL IK TOT DE HEIDENEN HEENGAAN" (Hand.18:6).

"En den volgende dag ging Paulus met ons in tot Jakobus; en al de ouderlingen waren daar gekomen. "En als hij hen gegroet had, VERHAALDE HIJ VAN STUK TOT STUK, WAT GOD ONDER DE HEIDENEN DOOR ZIJN DIENST GEDAAN HAD." (Hand.21:18,19).

PAULUS' VROEGE BRIEVEN

Wanneer we de vroege brieven van Paulus vergelijken met het latere deel van het boek Handelingen (de periode waarin zij werden geschreven) blijft het beeld hetzelfde:

"WANT IK SPREEK TOT U, HEIDENEN, VOOR ZOVEEL IK DER HEIDENEN APOSTEL BEN, IK MAAK MIJN BEDIENING HEERLIJK." (Rom.11:13).

"GIJ WEET, DAT GIJ HEIDENEN WAART, TOT DE STOMME AFGODEN HEENGETROKKEN..." (1Cor.12:2).

"Maar wanneer het Gode behaagd heeft...Zijn Zoon in mij te openbaren, OPDAT IK DENZELVE DOOR HET EVANGELIE ONDER DE HEIDENEN ZOU VERKONDIGEN..." (Gal.1:15,16).

"Maar toen, als gij God niet kentet, DIENDET GIJ DEGENEN DIE VAN NATURE GEEN GODEN ZIJN." (Gal.4:8).

"Want gij, broeders, zijt navolgers geworden der gemeenten Gods die in Judea zijn in Christus Jezus; DEWIJL OOK GIJ HETZELFDE GELEDEN HEBT VAN UW EIGEN MEDEBURGERS, GELIJK ALS ZIJ VAN DE JODEN." (1Thess.2:14).

Stel je de bewering voor dat, in het licht van deze Schriftplaatsen, Paulus' vroege brieven allereerst voor de Joden geschreven waren! Deze aanhalingen uit Handelingen en de vroege brieven bewijzen overtuigend dat Paulus' vroege bediening allereerst tot de heidenen en niet eerst tot de Joden was. Het is waar dat hij eerst tot de Joden ging, maar dat is een heel andere zaak. En hierin ligt de oplossing van het probleem van Paulus' vroege bediening.

DE OPLOSSING

Wij vrezen dat er is een belangrijk feit is dat onze "twee lichamen" broeders over het hoofd hebben gezien.

Paulus ging eerst tot de Jood, **niet** omdat het er op leek dat Israel toch nog Christus als haar Koning zou accepteren, maar eenvoudig omdat God haar geen excuus wilde overlaten voor het afwijzen van de Messias.

Paulus bevestigde Petrus' boodschap en betuigde overal sterk met de Joden, dat "**Jezus is de Christus**". Wonderen vergezeld deze overtuigingsbediening - inderdaad grotere wonderen dan Petrus zelf had gedaan, maar in tegenstelling tot Petrus, **bood Paulus nimmer aan Israel het koninkrijk aan.**

Zoals we hebben gezien, wilde Paulus, net als de twaalf, zijn bediening starten vanuit Jeruzalem, de hoofdstad van Israel, maar de Heere Zelf verscheen aan hem, en stond er op dat hij onmiddellijk Jeruzalem zou verlaten. Op dat tijdstip deed de Heere twee zeer belangrijke uitspraken aan Paulus:

1. "ZIJ ZULLEN HET GETUIGENIS VAN U AANGAANDE MIJ NIET AANNEMEN."

2. "IK ZAL U VER TOT DE HEIDENEN AFZENDEN."

De dingen die daarvan verschil

Wat deed God hier? Hij besloot Israel in ongeloof en ongehoorzaamheid en riep toen reeds Paulus tot apostel der heidenen.

De nationale opstand had zulke afmetingen aangenomen, dat "**een grote vervolging**" ontstond tegen de gemeente te Jeruzalem. Paulus, die kort tevoren de leider van de vervolging was geweest, denkt nu dat wellicht **zijn** getuigenis het tij zal doen keren (Hand.22:19-21). Maar God weet beter. Hij weet dat de crisis in Israels geschiedenis bereikt is. Hen overtuigen zal nutteloos zijn. De redding zal nu tot de heidenen worden gezonden, niet **door Israel**, maar **ondanks Israel**, en Paulus zelf is voor dit doel uitgekozen.

Deze gebeurtenis in Paulus' vroege ervaring als christen, dient te worden gezien in het licht van drie belangrijke Schriftplaatsen:

"...WANT ALS HUN VERWERPING DE VERZOENING IS DER WERELD..." (Rom.11:15). "WANT GOD HEEFT HEN ALLEN ONDER DE ONGEHOORZAAMHEID BESLOTEN, OPDAT HIJ HUN ALLEN ZOU BARMHARTIG ZIJN." (Rom.11:32).

"EN OPDAT HIJ DIE BEIDEN MET GOD IN ÉÉN LICHAAM ZOU VERZOENEN DOOR HET KRUIS..." (Ef.2:16).

Natuurlijk werd Gods genadige **plan** met de verwerping van Israel slechts na verloop van tijd geopenbaard, aangezien God haar **geleidelijk** terzijde stelde. De **volheid** hiervan wordt pas ontvouwd in de latere brieven, waar Paulus bidt dat gelovigen wijsheid en geestelijk verstand mogen ontvangen om dit te begrijpen. Maar de verzoening van gelovige Joden en heidenen met God in één lichaam, de zegening van de heidenen door de **val** van Israel, begon aanzienlijk eerder, vóór het slot van het boek Handelingen.

PETRUS, PAULUS EN ISRAEL

Eén feit moet zelfs de oppervlakkige beschouwer duidelijk zijn: de bediening van Petrus verwachtte vast en zeker Israels **aanname** van de Messias (Hand.1:6, 2:30,38,39, 3:17-26), maar Paulus' veronderstelde net zo even zeker Israels blijvende **afwijzing** van de Messias. In feite was hij door God geroepen **met het oog op Israel's afwijzing van Christus**, want Gods antwoord op de steniging van Stefanus en de verschrikkelijke vervolging uit Hand.8:1-3 was de redding van Saulus, de voornaamste vervolger en leider van de opstand. **Welk een onmetelijk grote genade!**

Zij die vasthouden aan de bovengenoemde extreme standpunten, merken verder op, dat "de zegening van de heidenen (in Handelingen) afhankelijk is van de verwezenlijking van de aan de Joden beloofde zegen".

Dit was waar voor de bediening van Petrus, zoals Hand.3:25,26 aangeeft, maar juist het tegendeel was waar voor de bediening van Paulus. Alleen Hand.13:46 lost dit op. Zonder verbeelding kunnen we hier concluderen dat de heidenen werden gezegend door de verwezenlijking van Israels zegeningen. De heidenen daarentegen werden gezegend omdat de Joden het Woord van God hadden afgewezen.

"...ZIET, WIJ KEREN ONS TOT DE HEIDENEN."

Dit alles bewijst ons oorspronkelijke standpunt dat, waar Petrus' bediening te maken had met de zegening van de heidenen door de **verrijzenis** van Israel, de bediening van Paulus te maken had met de zegening van de heidenen door de **val** van Israel. Het eerste betreft **profetie**, het tweede het **geheimenis**.

Is het correct om van Israels "voorrang" te spreken gedurende de latere Handelingenperiode? Romeinen 11 maakt duidelijk dat Israels lot reeds vóór Handelingen 28 was beslist*⁴⁴[1], alhoewel het vonnis nog niet officieel was uitgesproken.

44[1]*/Voetnoot: De Romeinenbrief werd geschreven vóór de reis van Paulus naar Rome (Rom.1:10-15).

De dingen die daarvan verschil

"HETGEEN ISRAEL ZOEKT, DAT HEEFT HET NIET VERKREGEN; MAAR DE UITVERKORENEN HEBBEN HET VERKREGEN, EN DE ANDEREN ZIJN VERHARD GEWORDEN...DE VAL...HUN VAL...HUN VERMINDERING...OF IK ENIGSZINS ENIGEN UIT HEN BEHOUDEN MOCHT...HUN VERWERPING... VERHARDING VOOR EEN DEEL OVER ISRAEL, TOTDAT DE VOLHEID VAN DE HEIDENEN ZAL INGEGAAN ZIJN...ZIJ ZIJN WEL VIJANDEN...GOD HEEFT HEN ALLEN ONDER DE ONGEHOORZAAMHEID BESLOTEN..."(Rom.11:7-32).

Vóór het martelaarschap van Stefanus beloofde Petrus de terugkeer van Christus naar de aarde, op voorwaarde van Israels bekering. Na Stefanus verwekte God Paulus, **die nimmer dit aanbod heeft gedaan**. Het boek Handelingen is de geschiedenis van de val van Israel, en de steniging van Stefanus kenmerkt de crisis.

EERST DE JOOD

Maar wat doen we met de bekende uitspraak van Paulus in Romeinen 1:16?:

"WANT IK SCHAAM MIJ VOOR HET EVANGELIE VAN CHRISTUS NIET, WANT HET IS EEN KRACHT GODS TOT ZALIGHEID EEN IEGELIJK DIE GELOOFT, EERST DEN JOOD, EN OOK DEN GRIEK."

Velen hebben de kern van dit gedeelte gemist door dit ene vers uit zijn kontekst te halen. Zij hebben er Paulus' verdediging van gemaakt om eerst naar de Joden te gaan, terwijl hij in werkelijkheid in dit gedeelte zijn bediening onder de heidenen verdedigd. Laten we eens zien:

In overeenstemming het profetische plan had onze Heere de apostelen geïnstrueerd om alle volken tot Zijn discipelen te maken, **"te beginnen bij Jeruzalem"** (Matt.28:19,vgl.Luk.24:47).

De twaalf apostelen begonnen hun werk daar, Petrus verklaarde aan de "mannen van Israel" in Jeruzalem's tempel:

"Gijlieden zijt kinderen der profeten en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham zei: EN IN UW ZAAD ZULLEN ALLE GESLACHTEN DER AARDE GEZEGEND WORDEN. "God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve EERST TOT U gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden." (Hand.3:25,26).

Hand.11:19 maakt het verder duidelijk dat, totdat Petrus naar Cornelius gezonden werd, zelfs de verstrooide discipelen **"tot niemand het Woord spraken dan alleen tot de Joden"**. Israel moest het kanaal van zegen zijn voor de gehele wereld.

De apostelen zochten ernstig om het uitverkoren volk aan de voeten van de Messias te brengen, maar-

"MAAR TEGEN ISRAEL ZEGT HIJ: DEN GEHELEN DAG HEB IK MIJN HANDEN UITGESTREKT TOT EEN ONGEHOORZAAM EN TEGENSPREKEND VOLK." (Rom.10:21).

Het evangelie was eerst naar de Jood gegaan en was afgewezen, maar God wilde niet dat Israel in de weg zou staan bij de zegening van de heidenen, dus begon Hij Israel terzijde te stellen, en Paulus op te wekken om niettegenstaande het goede nieuws naar de heidenen te brengen.

Stel Petrus' "eerst tot u" te Jeruzalem tegenover Paulus' "eerst tot u" te Antiochië, waar hij tot de Joden zegt:

"HET WAS NODIG DAT EERST TOT U HET WOORD GODS GESPROKEN ZOU WORDEN; DOCH NADEMAAL GIJ HETZELVE VERSTOOT, EN UZELVEN DES EEUWIGEN LEVENS NIET WAARDIG OORDEELT, ZIE, WIJ KEREN ONS TOT DE HEIDENEN." (Hand.13:46).

Dit alles werpt duidelijk licht op Romeinen 1:16.

Paulus beweert hier op geen enkele manier dat het evangelie **voort** moest **gaan** eerst aan de Joden te worden verkondigd, anders zou Rom.10:12,13 worden tegengesproken, dat zegt:

De dingen die daarvan verschil

"WANT ER IS GEEN ONDERSCHIED, NOCH VAN JOOD NOCH VAN GRIEK; WANT EENZELFDE IS HEERE VAN ALLEN, RIJK ZIJNDE OVER ALLEN DIE HEM AANROEPEN. "WANT EEN IEGELIJK DIE DEN NAAM DES HEEREN ZAL AANROEPEN, ZAL ZALIG WORDEN."

Rom.11:7 en 25 zouden genoeg moeten zijn om ons te overtuigen dat Paulus op dat moment begreep dat God het volk Israel had opgegeven en dat er reeds een rechterlijke blindheid over hen gekomen was.

Als hij zijn brief aan de Romeinen begint, voert hij dan ook zijn verantwoordelijkheid aan om **ook** naar **de heidenen** te gaan. Let op de nadruk in dit hele gedeelte:

"...OPDAT IK OOK ONDER U ENIGE VRUCHT ZOU HEBBEN, GELIJK ALS OOK ONDER DE ANDERE HEIDENEN.

"BEIDE GRIEKEN EN BARBAREN, BEIDE WIJZEN EN ONWIJZEN BEN IK EEN SCHULDENAAR (hij noemt zelfs de Joden hier niet)."

"ALZO HETGEEN IN MIJ IS, DAT IS VOLVAARDIG OM U OOK, DIE TE ROME ZIJT, HET EVANGELIE TE VERKONDIGEN.

"WANT IK SCHAAM MIJ HET EVANGELIE VAN CHRISTUS NIET, WANT HET IS EEN KRACHT GODS TOT ZALIGHEID EEN IEGELIJK DIE GELOOFT, EERST DEN JOOD, EN OOK DEN GRIEK" (Rom.1:13-16).

Zijn argument hier is duidelijk dat hij zich niet schaamt om naar de **heidenen te Rome** te gaan met het evangelie, omdat het de kracht Gods is tot zaligheid **een iegelijk die gelooft**.

Gods goede nieuws aangaande Christus **was** reeds eerst tot de Jood gezonden, maar nu werd het, door Paulus, ook tot de heidenen gezonden, en Paulus was bereid, zo veel als in hem was, het **"ook tot hen in Rome"** te prediken.

Wanneer Rom.1:16 zo wordt beschouwd in het licht van de context, komen wij op geen enkele manier in conflict met de rest van de Romeinenbrief. Zij die dit gedeelte gebruiken om de voorrang van de Joden te leren, missen één van de fundamentele lessen van het boek Romeinen: dat er niet langer enig verschil bestaat in Gods ogen tussen de Jood en de heiden, en dat beiden op dezelfde manier tot God moeten naderen als gevallen zonen van Adam.

Het belangrijkste motief voor zending onder de Joden in deze tijd van genade is aan ons gegeven, niet in Rom.1:16, maar in Rom.11:30-33:

"WANT GELIJKERWIJS OOK GIJLIEDEN EERTIJD GODE ONGEHOORZAAM GEWEEST ZIJT, MAAR NU BARMHARTIGHEID VERKREGEN HEBT DOOR DE ONGEHOORZAAMHEID VAN DEZEN (ISRAEL),

"ALZO ZIJN OOK DEZEN NU ONGEHOORZAAM GEWEEST, OPDAT OOK ZIJ DOOR UW BARMHARTIGHEID Zouden BARMHARTIGHEID VERKRIJGEN.

"WANT GOD HEEFT HEN ALLEN ONDER DE ONGEHOORZAAMHEID BESLOTEN, OPDAT HIJ HUN ALLEN ZOU BARMHARTIG ZIJN.

"O, DIEPTE DES RIJKDOMS, BEIDE DER WIJSHEID EN DER KENNIS GODS, HOE ONDOORZOEKELIJK ZIJN ZIJN OORDELEN, EN ONNASPEURLIJK ZIJN WEGEN!"

DE GELEIDELIJKE ONTHULLING VAN

HET GEHEIMENIS

De kwestie van de vroege bediening van Paulus is belangrijk om het geheimenis te kunnen verstaan. Er zijn sommigen die overall verschillen zien, maar zij zien niet de koers, de voortgang, de ontwikkeling in de onthulling van Gods

De dingen die daarvan verschil

wonderbare plan. Zij zien niet hoe God alles overzag en Zijn geheime, eeuwige plan ontvouwde, toen het er op leek dat het profetisch doel had gefaald en de zegening ontgaan zou aan de heidenen door Israels ongelof. Toen Hij Zijn geheime, eeuwige doel van genade ontvouwde, dat te zelfder tijd verklaarde hoe, en hoe alleen, het profetisch doel tenslotte kon, en zou worden vervuld, hoe inderdaad elke zondaar ooit was, of kon worden gered. Dit is het verschil tussen "het evangelie", en "de verborgenheid (of geheimenis) van het evangelie". Wanneer we dit zien, dan roepen wij met de Psalmist, "**Zeker, de toorn van de mens zal U prijzen; en wat rest van de toorn zult Gij weerleggen!**"

Was het geheimenis aan Paulus bekendgemaakt in één enkele openbaring of in een reeks openbaringen? Laat ons zien wat de Schrift hierover te zeggen heeft:

"Maar richt u op en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, BEIDE DIE GIJ GEZIEN HEBT EN IN WELKE IK U NOG ZAL VERSCHIJNEN" (Hand.26:16).

"En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was "EN DAT IK HEM ZAG, EN HIJ TOT MIJ ZEIDE..." (Hand.22:17,18)

"...WANT IK ZAL KOMEN TOT GEZICHTEN EN OPENBARINGEN DES HEEREN" (2Cor.12:1). "En opdat ik mij door DE UITNEMENDHEID DER OPENBARINGEN niet zou verheffen, is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees..." (2Cor.12:7).

Ongetwijfeld ontving en gaf Paulus één grote omvangrijke waarheid **geleidelijk** door, anders zou **zijn** uitspraak, "mijn evangelie"*/45[2], en **onze** uitspraak, "de aparte bediening van Paulus" geheel misleidend zijn, maar het werd alles bekend gemaakt door "de openbaring van Jezus Christus" aan Paulus. In alle gevallen zag Paulus de Heere Zelf.

Aldus verdween het oude programma geleidelijk, daar het nieuwe haar plaats innam. Er was ontwikkeling in de aan Paulus gegeven openbaring, zowel als in de historische onthulling van Gods geheime plan. God riep Paulus op voor ÉÉN groot doel, om geleidelijk ÉÉN grote nieuwe boodschap bekend te maken, niettegenstaande bevestigde zijn boodschap de boodschap van Petrus en de elven betreffende Christus en sprak deze op geen enkele manier tegen.

Er was een tijd dat de schrijver het geheimenis zag als een speciaal punt in de prediking van Paulus, maar nu, God zij dank, ziet hij het als ÉÉN grote, geweldige boodschap, waarvan de omvang onuitsprekelijk kostbaar is.

Wij zouden onze "twee lichamen" broeders willen vragen om het volgende probleem te bezien:

Wij zijn het erover eens dat God een **geopenbaard, geprofeteerd** plan had. Wij zijn het er ook over eens dat Hij ook een **verborgen, eeuwig plan** had dat de sleutel was tot de vervulling van het geprofeteerde plan. Had Hij nog een ander plan - een soort **buffer** tussen deze twee? Of had Hij verscheidene niet verwante plannen? Wat was Paulus' boodschap gedurende zijn vroege bediening? Was dat het evangelie van het koninkrijk? Zeer zeker niet. Was het het evangelie van de besnijdenis? Dit zou Gal.2:7 tegenspreken. Wat was het dan? Het was "**het evangelie van de Onbesnedenen (voorhuid)**", "**het evangelie van de genade Gods**" en deze kunnen niet losgemaakt worden van het geheimenis.

"Om deze oorzaak ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus voor u, die heidenen zijt.

"INDIEN GIJ MAAR GEHOORD HEBT VAN DE BEDELING DER GENADE GODS, DIE MIJ GEGEVEN IS AAN U.

"DAT HIJ MIJ DOOR OPENBARING HEEFT BEKENDGEMAAKT DEZE VERBORGENHEID..." (Ef.3:1-3).

45[2]*/Voetnoot: Deze term toont het vitale verband aan tussen het evangelie van de onbesnedenen, de boodschap van verzoening, etc. Heel duidelijk wordt de meest compacte term voor het goede nieuws dat Paulus bracht uitgedrukt in Hand.20:24: "het evangelie van de genade van God".

De dingen die daarvan verschil

Het is geheel ongegrond om te veronderstellen dat Paulus "een speciale tijdelijke bediening" had gedurende de Handelingenperiode, want het is **gedurende** de Handelingenperiode dat hij zijn verlangen uitspreekt:

"...OPDAT IK MIJN LOOP MET BLIJDSCHAP MAG VOLBRENGEN (Hier kijkt hij vooruit naar het einde van zijn bediening), EN DEN DIENST WELKEN IK VAN DEN HEERE JEZUS ONTVANGEN HEB, (Hier kijkt hij terug naar het begin), OM TE BETUIGEN HET EVANGELIE DER GENADE GODS" (Hand.20:24).

Wat wij eenvoudig moeten erkennen is dat Paulus werd gered onder de oude bedeling waarvan hij geleidelijk afstand nam. Daarom was het voor hem juist en verenigbaar met de dingen die hij deed vóór Handelingen 28 maar die in tegenspraak zouden zijn geweest met de wil van God na Handelingen 28.

Maar het is meer dan ongegrond - het is in duidelijke tegenspraak met de Schrift - om te leren dat Paulus de openbaring van het geheimenis kreeg in de gevangenis te Rome, en dat deze veronderstelde openbaring in plaats kwam van zijn andere openbaringen en het historische begin aangaf van het lichaam van Christus waarvan wij leden zijn. Het feit dat wij reeds hebben gezien, dat er naar "het geheimenis" en "het lichaam van Christus" wordt verwezen en beiden uitvoerig worden behandeld in de vroege brieven van Paulus, bestempeld deze leer als geheel onschriftuurlijk, evenals ook het feit dat de apostel in zijn **latere** brieven nadrukkelijk verklaart dat hij in de gevangenis is **VANWEGE** het geheimenis (Ef.6:20, Kol.4:3).

Door een extreme bedelingenaanhanger is opgemerkt dat er in Handelingen 21 twee groepen te onderscheiden zijn: - "**de Joden die geloven**" en "**de heidenen die geloven**", terwijl in het lichaam van Christus dit onderscheid verdwijnt.

Dit is een goed punt, want het laat zien dat Gods handelen met Israel nog niet beëindigd was. Maar er dient te worden opgemerkt dat zelfs terwijl God toestond dat dit onderscheid **uiterlijk nog overgebleven was**, Hij reeds door Paulus zei, dat **IN CHRISTUS er noch Jood noch heiden was** (Zie 1Cor.12:13 en Gal.3:27,28).

Sommigen hebben verondersteld dat Paulus in Gal.3:27,28 bedoelde dat in **het lichaam** van Christus noch Jood noch heiden zou zijn en dat dit niet sloeg op de Joden onder Petrus en de twaalf. Dit doet natuurlijk geweld aan aan bewoording van dit gedeelte dat duidelijk verklaart dat **in Christus** het onderscheid verdwenen is. De Joodse gelovigen in Jeruzalem waren zeker in Christus. Sommigen waren zelfs vóór Paulus "in Christus" (Rom.16:7). Maar **nu** werden allen in Christus leden van **één lichaam**. Dat Gal.3:27,28 zowel de Joodse gelovigen te Jeruzalem als degenen die door Paulus' bediening gered werden insluit, wordt verder bevestigd door 2Cor.5:16,17: "**ZO DAN, wij kennen van nu aan NIEMAND naar het vlees...Zo dan, indien IEMAND in Christus is, die is een nieuw schepsel.**" Zelfs Petrus wist dit en werd berispt toen hij zich later niet hield aan het licht dat hij ontvangen had (Hand.15:9, vgl.Gal.2:11,12).

VRAGEN

1. Welk probleem verbijstert vele Bijbelonderzoekers met betrekking tot de vroege bediening van Paulus?
2. Deze moeilijkheid heeft sommigen ertoe geleid te concluderen dat het geheimenis niet werd geopenbaard en het lichaam van Christus, de Gemeente van deze bedeling, niet eerder begon dan wanneer?
3. Hoe weerleggen de vroege brieven van Paulus deze bewering?
4. Noem drie Schriftplaatsen uit Handelingen die bewijzen dat Paulus vroege (Handelingen)bediening in de eerste plaats tot de heidenen was.
5. Waarom ging Paulus in het algemeen eerst naar de Jood gedurende zijn vroege bediening?
6. Noem drie Schriftplaatsen uit Paulus' vroege brieven, die bewijzen dat deze in de eerste plaats tot de heidenen waren geschreven.
7. Bood Paulus, voor zover bekend uit de Schrift, Israel ooit het koninkrijk aan?

De dingen die daarvan verschil

8. Leg uit hoe Paulus de boodschap van Petrus aan de Joden bevestigde.
 9. Noem een Schriftplaats om te bewijzen dat Israel, als volk, geestelijk verblind was zelfs vóór Paulus naar Rome ging.
 10. Hoe valt Rom.1:16 ("eerst de Jood") te rijmen met Rom.10:12 ("geen onderscheid")?
 11. Wat is de Schriftuurlijke grond voor zending onder de Joden vandaag?
 12. Noem twee Schriftplaatsen, die bewijzen dat Paulus zijn boodschap ontving door een reeks van openbaringen.
 13. Wie zag Paulus in elk van die openbaringen?
 14. Welke éne veelomvattende term gebruikt hij om het goede nieuws dat hij verkondigde te omschrijven?
 15. Hoe zou u de bewering, dat Paulus de openbaring van het geheimenis ontving in de gevangenis te Rome, weerleggen?
 16. Welk gedeelte uit zijn latere brieven wijst er op, dat "het evangelie van Gods genade" en "het geheimenis" onafscheidelijk zijn?
 17. Verklaar de relatie tussen deze twee.
 18. Noem drie Schriftplaatsen die aantonen dat Joodse en heidense gelovigen één in Christus waren tijdens Paulus' vroege bediening.
 19. Welk onderscheid bestaat er tussen hen in die tijd?
 20. Wanneer is dit onderscheid opgehouden te bestaan?
-

De dingen die daarvan verschill

HOOFDSTUK XIV

DE RELATIE TUSSEN PROFETIE

EN HET GEHEIMENIS

Veel kwaad en schade is de kerk aangedaan omdat Gods "arbeiders" gefaald hebben de verschillen en indeling in het Woord der Waarheid op te merken. Maar ernstige schade kan en zal ook voortkomen uit een gebrek aan inzicht in de **eenheid** van Gods grote plan voor de eeuwen; door gebrek aan inzicht in het opmerken van zowel **verbanden** als verschillen.

Extreme bedelingsmensen zien vele verschillen in de Schriften - zelfs verschillen die er niet zijn!! - maar zij falen in het zien van enige van de belangrijkste verbanden. En, het klinkt vreemd, maar in hun pogen om **niet-bestaande verschillen** te bewijzen, vallen zij dikwijls terug in het kamp van de traditionelen, en net als zij, zien zij enige van de **meest fundamentele verschillen** niet!

Een voorbeeld hiervan is te vinden in de bewering dat Paulus, toen hij zijn vroege brieven schreef, nog niet in zijn speciale heidenbediening stond; dat hij te dien tijde praktisch dezelfde boodschap predikte als de twaalf; dat hij in die tijd in de eerste plaats met de Joden handelde; dat zijn eerste brieven in de eerste plaats aan de Joden waren gericht, en dat hij gedurende die tijd het koninkrijk aan Israel aanbood - maar dat **na** Handelingen 28 zijn bediening **geen enkel verband** met de twaalf had!

Het feit is, dat vanaf het begin Paulus' **apostelschap** duidelijk afgezonderd en onderscheiden was van dat van de twaalf. Hij was geroepen en aangesteld ver van Jeruzalem, op de weg naar Damascus. Zijn aanstelling was "niet **van** mensen, noch **door** een mens", maar door de verheerlijkte Heere Zelf (Gal.1:1). Bovendien was hij, vanaf het begin, geroepen tot een andere **bediening** dan de twaalf: "**om te betuigen het evangelie der genade Gods**", om te "**verkondigen onder de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus**" (Hand.20:24, Ef.3:8). Maar hieruit moet niet worden geconcludeerd dat er, terzelfdertijd, geen **verband** was tussen de bediening van de twaalf in Handelingen en Paulus' bediening in die tijd, of zelfs tussen de Handelingenbediening van de twaalf en Paulus' bediening na Handelingen.

Om te beginnen vertegenwoordigde Paulus **dezelfde God** als de twaalf, tegen wie Israel nu opstond. Hij vertegenwoordigde **dezelfde Christus**, die Israel nu afwees. En "**de redding van God**", die Israel had geweigerd, werd nu "**tot de heidenen gezonden**" (Matt.1:21, Hand.4:12, 13:26,46, vgl.Hand.28:28).

Bovendien realiseerden de apostelen in Jeruzalem zich al spoedig dat, omdat Israel nu de opgestane, verheerlijkte Christus afwees, God Paulus had gekozen om redding te prediken aan de heidenen door Israels val, en in een plechtige overeenkomst gaven hun leiders aan Paulus en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, instemmende om hun bediening te beperken tot Israel, terwijl Paulus naar de heidenen zou gaan.

Paulus' bediening was niet slechts het begin van een ander programma gescheiden van de kerk te Jeruzalem. Het was de volgende stap in het programma van God, en tenzij we de **ontwikkeling** in het hele programma zien, missen we heel wat.

Deze ontwikkeling wordt het beste gedemonstreerd door enige van die gedeelten, die extreme bedelingsmensen gebruiken om te bewijzen dat Paulus' Handelingenbediening, "een Joodse koninkrijksbediening" was, de vervulling van het profetische programma. Wij behandelen enkele hiervan in de volgende pagina's.

ALZO HEEFT ONS DE HEERE GEBODEN

"Maar Paulus en Barnabas vrijmoedigheid gebruikende zeiden: Het was nodig dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelve verstoot, en uzelfen des eeuwigens levens niet waardig oordeelt, zie wij keren ons tot de heidenen.

"WANT ALZO HEEFT ONS DE HEERE GEBODEN; zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde" (Hand.13:46,47).

De dingen die daarvan verschil

Vanwege Paulus' woorden: "**want also heeft ons de Heere geboden**" en zijn aanhaling uit een Oud Testamentische profetie, wordt er beweerd dat **deze** bediening van Paulus aan de heidenen, nog steeds het koninkrijk beoogde en op geen enkele wijze verbonden was met het geheimenis. Laat ons zien:

Toen de Joden in Pisidisch Antiochië tegenspraken en lasterden "wat door Paulus gezegd werd", zeiden hij en Barnabas "met vrijmoedigheid":

"Het was NODIG dat eerst tot u het Woord Gods gesproken werd".

Waarom was dit **nodig**? Het antwoord wordt gevonden in Petrus' woorden tot de menigte te Jeruzalem:

"Gijlieden zijt kinderen der profeten, en DES VERBONDS, HETWELK GOD MET ONZE VADEREN OPGERICHT HEEFT, zeggende tot Abraham: En in uw Zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.

"God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve EERST TOT U gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden" (Hand.3:25,26).

Het grote verbond met Abraham garandeerde de zegening van de heidenen **door** Israel; daarvoor moest **Israel eerst** worden gered en gezegend. Het **gehele** profetische programma is gefundeerd op dit grote verbond.

Daarom zei onze Heere tot de Syro-Fenicische vrouw: "**Laat eerst de kinderen verzadigd worden**" (Mark.7:27). Daarom zei Hij tot de Samaritaanse vrouw: "**want de zaligheid is uit de Joden**" (Joh.4:22). Daarom gaf Hij de elf opdracht om hun bediening te beginnen in Jeruzalem (Luk.24:47, Hand.1:8). En let op: Petrus verklaart uitdrukkelijk, in Hand.3:25,26, dat God Christus had gezonden om eerst Israel te zegenen **vanwege het verbond gemaakt met Abraham**.

Zoals we hebben gezien, ging Paulus in het begin van zijn bediening eerst naar de Jood, bevestigende het feit dat "Jezus is de Christus", en trachtende zijn hoorders tot persoonlijk geloof in Christus te brengen. Hij deed dit omdat God de vervulling van het verbond met Abraham nog niet officieel had uitgesteld. God strekte nog steeds Zijn handen uit naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Hij zou hen niet achterlaten met enig excuus voor het afwijzen van de Messias. Maar laten we verder gaan met Paulus' verklaring aan de Joden in Antiochie:

Het was NODIG dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden: MAAR...."

Geeft dit "maar" niet aan dat er een verlating is van het geprofeteerde programma?

Let op dat het echter geen trouweloosheid van Gods kant was, maar hun eigen onwilligheid om de vervulling van Gods belofte te accepteren, die deze verandering in het programma veroorzaakte- een verandering die God Zich, voorkennis van alle dingen hebbende, overeenkomstig Zijn verborgen, eeuwige raad had voorgenomen.

"DOCH NADEMAAL GIJ HETZELVE VERSTOOT, EN UZELVEN DES EEUWIGEN LEVENS NIET WAARDIG OORDEELT, ZIE, WIJ KEREN ONS TOT DE HEIDENEN".

Laat de lezer hier zorgvuldigen oprecht de volgende vragen beantwoorden: Wordt de redding hier tot de heidenen gezonden door Israels acceptatie van Christus, of door haar verwerping van Christus? Gaat het naar de heidenen op grond van het verbond met Abraham of door genade? Gaat het overeenkomstig profetie of geheimenis?

Er is maar één antwoord op deze vragen. Paulus in Pisidisch Antiochie verliet het profetische programma en begon iets te doen wat **nog nooit was geprofeteerd**, want de redding van de heidenen door Israels verwerping van Christus is nooit ergens voorspelt in de profetische Schriften (zie Rom.11:11,12, 15,25).

Maar waarom, kan gevraagd worden , voegt Paulus dan toe:

De dingen die daarvan verschil

"WANT ALZO HEEFT ONS DE HEERE GEBODEN ZEGGENDE: IK HEB U GESTELD TOT EEN LICHT DER HEIDENEN, OPDAT GIJ ZOUTD ZIJN TOT ZALIGHEID, TOT AAN HET UITERSTE DER AARDE" (Hand.13:47).

Paulus bedoelt hier niet dat de heidenen nu redding zullen ontvangen overeenkomstig het profetische programma, want we hebben reeds gezien dat het tegenovergestelde het geval is. De zegen van de heidenen **door Israel** zal moeten wachten tot een toekomstige dag.

De apostel geeft hier eenvoudig aan, dat God Christus "gesteld" had tot "een licht der heidenen" en "tot zaligheid tot aan het uiterste der aarde" en dat Hij het zo **wilde** hebben, **ondanks Israel**. Vanaf het ogenblik dat Israel weigerde om het zegenkanaal te zijn voor de volken, zegende God de volken nu direct door Christus, apart van Israel, en Paulus werd "bevolen" om dit feit te verkondigen.

GEEN ANDERE DINGEN

"Dan, hulpe van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag, betuigende beide klein en groot, NIETS (GEEN ANDERE DINGEN) zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou" (Hand.26:22).

Extreme bedelingsmensen hebben waarschijnlijk de bovenstaande passage, meer dan welke andere ook, gebruikt om hun "twee lichamen" theorie te bewijzen. Naar hun mening is deze passage een uitgesproken bewijs dat tot het einde van Handelingen, Paulus **niets** zou hebben gepredikt wat de profeten en Mozes niet reeds hadden voorzien, zijn bediening daarmee geheel beperkend tot de verkondiging van Gods profetische plan. Dus in feite hebben zij een Paulus die "het evangelie der besnijdenis" predikt dat, naar zijn eigen getuigenis, **niet** aan hem, maar aan Petrus was toevertrouwd (Gal.2:7).

Het is duidelijk tegen de Schrift om vanuit Hand.26:22 te leren dat Paulus tot zo ver niets had onderwezen wat de profeten en Mozes niet reeds voorzien hadden.

Zoals we hebben gezien, hadden de profeten noch Mozes iets voorzien aangaande de redding van de heidenen door de val van Israel. Noch hadden zij **"het evangelie der genade Gods"** voorzien, waarin noch besnijdenis, noch de wet enig deel van zou uitmaken. Evenmin hadden zij ook maar enige aanwijzing gegeven dat Joden en heidenen door de Geest tot één lichaam zouden worden gedoopt. Evenmin hadden zij wat gezegd of ook maar iets geweten over gelovigen die zouden worden "opgenomen" in de hemel door "de Heere Zelf". En toch werd dit alles verkondigd door Paulus vóór het einde van de Handelingenperiode (Rom.11:11,12, Hand.20:24, 1Kor.12:13, 1Thes.4:16,17).

En had Paulus niet duidelijk gesproken over "het geheimenis" en de daarmee verbonden "geheimenissen" in zijn eerste brieven? (Rom.11:25, 16:25, 1Cor.2:6,7, 4:1, 15:51). Is het **geheimenis** dan te vinden in de **profetiën** - dat wat **"verborgen"** en **"geheim gehouden"** was, in dat wat **"bekend gemaakt"** was?

Inderdaad, zelfs als we zouden moeten toegeven dat Paulus gedurende zijn hele Handelingenbediening het koninkrijk verkondigde, zou hij toch meer geleerd hebben dan "de profeten en Mozes gezegd hadden dat komen zou", want zelfs onder het evangelie van het koninkrijk sprak onze Heere over dingen die **"verborgen waren van de grondlegging der wereld"** (Matt.13:35); waarheden waarvan noch de profeten*/*46[1]noch Mozes hadden geweten.

Wat bedoelde Paulus dan, toen hij tot Agrippa zei dat hij tot die tijd had getuigd, **"niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou"**?

Het antwoord is eenvoudig als we verder lezen:

46[1]*/Voetnoot: Het is waar, dat onze Heere Zelf een profeet was, maar Paulus verwijst duidelijk naar de profeten waarin Agrippa geloofde (Hand.26:27).

De dingen die daarvan verschil

"Namelijk dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen aan dezen volke en aan den heidenen" (Hand.26:22,23).

Met andere woorden, Paulus' getuigenis **dat Christus gestorven en opgestaan was, en dat Hij licht zou brengen aan Israel en de heidenen**, was niets anders dan wat de profeten en Mozes gezegd hadden dat gebeuren zou, en wij lezen in de **voorgaande** kontekst dat omdat Paulus de opgestane Christus had gepredikt tot de Joden en **"daarna tot de heidenen"**, de Joden hem nu zochten te doden.

Het antwoord is zo simpel als wat, en de verkeerde uitleg van deze eenvoudige passage toont aan hoeveel verwarring en schade kan ontstaan door het gebruik van een vers, met verontachtzaming van haar kontekst.

DE HOOP VAN ISRAEL

"...WANT VANWEGE DE HOPE ISRAELS BEN IK MET DEZE KETEN OMVANGEN" (Hand.28:20).

Het bovenstaande is een andere passage die extreme bedelingsmensen dikwijls gebruiken om te bewijzen dat Paulus' Handelingenbediening in de eerste plaats tot de Joden was en dat "Handelingen tot aan het eind handelt over het evangelie van het koninkrijk".

Maar wat bedoelt de apostel met "de hoop van Israel"? Bedoelt hij dat **waarop** Israel hoopte (d.w.z. het koninkrijk), of datgene wat haar **reden** gaf tot hoop (d.w.z. de opstanding)? Verwijst hij naar het **onderwerp** van hun verwachting of hun **grond** hiervoor? Zij die de "twee lichamen" theorie leren concluderen ten gunste van de eerste. Zij zijn er zeker van dat Paulus de belofte van het koninkrijk bedoelde toen hij over de hoop van Israel sprak.

Maar zij zijn fout. Paulus werd niet gevangen gezet wegens de verkondiging van Israels koninkrijksbeloften. De Joden hadden hem zo bitter tegengestaan vanwege de **prediking tot de heidenen van de opgestane Christus, die zij afwezen**, terwijl Petrus, die de koninkrijksbeloften vertegenwoordigde, en nog steeds probeerde om Israel aan de voeten van de Messias te brengen, vrij te Jeruzalem verbleef.

Het belangrijke punt van Paulus' verklaring hier is dat **de waarheid van de opstanding van Christus**, die de Joden zo vreesden en haatten, en die nu houvast kreeg onder de heidenen, feitelijk **"de hoop van Israel"** was.

De hoop van Israel is de opgestane Christus. Dank God, ter wille van Israel, dat de Sadduceën zo volkomen verkeerd bleken te zijn toen zij probeerden zichzelf en anderen te overtuigen dat de opstanding van Christus een onmogelijkheid en desillusie was; dat Christus dood was.

Was dat waar geweest, dan zou Israel voor altijd zonder hoop geweest zijn. Zouden zij beter af zijn dan de volgelingen van Boedha of Mohammed met de Enige Die haar mogelijke Messias had kunnen zijn dood in een graf?

Welke andere hoop is er voor Israel? Zou er een andere zoon van David, aan hem gelijk, kunnen opstaan? Kon hij tijdig opstaan om de tijdprofetiën van het Oude Testament te vervullen? En als hij dat zou kunnen, zou dat betekenen dat hij ook eerst zou moeten worden "uitgeroeid", zoals Daniël had voorspeld (Dan.9:26), voordat hij zijn volk van zijn vijanden zou bevrijden?

Om de Hebreeuwse Geschriften aangaande de Messias te laten kloppen, zou zo iemand hebben moeten lijden, sterven, weer opstaan en naar de hemel opvaren voordat hij zou komen in kracht en glorie om te regeren. Maar het is nu te laat om dat te bespreken, want geen messias **kon** verschijnen in de voorspelde tijd, of ja zelfs worden geïdentificeerd als de zoon van David. Nee, als de Christus die Israel negentien honderd jaren geleden kruisigde, niet is opgestaan en nu niet leeft, dan is Israel totaal en voor eeuwig zonder hoop.

Dat dit het was dat Paulus in gedachten had toen hij zei dat hij omvangen was met een keten vanwege de hope Israels is duidelijk uit andere gedeelten in Handelingen over hetzelfde onderwerp.

In Hand.5:31 b.v. vinden we Petrus die verwijst naar de opstanding van Christus als Israels hoop:

De dingen die daarvan verschil

"Dezen heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israel te geven bekering en vergeving der zonden."

Paulus had natuurlijk een verdere openbaring betreffende de opgestane Christus, en verkondigde Hem als Redder zowel van Jood als van heiden - als de hoop van de gevallen mensheid. Dit kwetste de jaloeerse Joden. Niettemin hield Paulus vol, dat de opgestane Christus ook de hoop van zijn volk was.

In Hand.23:6 vinden we Paulus voor de Joodse Raad:

"En Paulus wetende, dat het ene deel was van de sadduceeën, en het andere van de farizeeën, riep hij in den Raad: Mannen broeders, ik ben een farizeeër, eens farizeeers zoon; IK WORD OVER DE HOOP EN OPSTANDING DER DODEN GEORDEELD".

Let wel dat het om **"de hoop en opstanding der doden"** was dat hij werd **"geoordeeld"**, en let op het verband met de tekst: **"vanwege de hope Israels ben ik met deze keten omvangen"** (Hand. 28:20).

In Hand.24:14,15 is opnieuw **de opstanding het punt waarom het gaat:**

"Maar dit beken ik u, dat ik naar dien weg, welken zij sekte noemen, den God der vaderen alzo dien, gelovende alles wat in de Wet en in de Profeten geschreven is,

"HEBBENDE HOOP OP GOD, WELKE DEZEN OOK ZELVEN VERWACHTEN, DAT ER EEN OPSTANDING DER DODEN WEZEN ZAL, BEIDE DER RECHTVAARDIGEN EN DER ONRECHTVAARDIGEN."

In Hand.26:6-8 is zijn argument opnieuw hetzelfde. Daar staat hij voor Agrippa en geeft nauwkeurig aan **waarom** hij wordt geoordeeld:

"En nu sta ik en WORD GEORDEELD OVER DE HOOP DER BELOFTE, DIE VAN GOD TOT DE VADEREN GESCHIED IS;

"Tot dewelke onze twaalf geslachten, geduriglijk nacht en dag God dienende, verhopende te komen; OVER WELKE HOOP IK, O KONING AGRIPPA, VAN DE JODEN WORD BESCHULDIGD.

"WAT? WORDT HET BIJ ULIEDEN ONGELOOFLIJK GEORDEELD, DAT GOD DE DODEN OPWEKT?"

Let hier goed op dat de **belofte** waar hier naar verwezen wordt die van de zegening van het koninkrijk was, terwijl **"de hoop van de belofte" de opstanding van Christus was**, die het fundament was van Paulus' boodschap. **Over welke hoop** Paulus werd **"beschuldigd door de Joden"**. Daarom kon Paulus tot de Joodse leiders in Rome zeggen: **"Want vanwege de hope Israels ben ik met deze keten omvangen"**.

Dat dit in feite de oorzaak was dat Paulus **"werd beschuldigd"** en **"aangeklaagd"** en **"geoordeeld"** en **"met deze keten omvangen"** werd zelfs door Festus bevestigd toen hij Agrippa informeerde als Paulus voor hem werd gebracht dat de Joden **"geen zaak hebben voorgebracht, waarvan ik vermoedde"**:

"Maar hadden tegen hem enige vragen van hun godsdienst, en van zekeren JESUS, DIE GESTORVEN WAS, WELKEN PAULUS ZEIDE TE LEVEN (Hand.25:18,19).

Dus in het boek Handelingen alleen al hebben we overtuigend bewijs wat betreft het speciale punt van de kwestie tussen Paulus en degenen die hem **"met deze keten hadden omvangen"**. En dat punt was **niet** zijn verkondiging van de koninkrijksbeloften, maar zijn andere en krachtige verkondiging van **de opstanding van Christus**, die hij volhield te zijn, **"de hoop van Israel"**. Indien deze feiten tijdig waren opgemerkt bij het herontdekken van Paulus' boodschap dan had veel verwarring door extremisme vermeden kunnen worden.

De dingen die daarvan verschil

GELIJK GESCHREVEN IS

Voor wat betreft dit punt zou ook aandacht gegeven moeten worden aan Romeinen 15:8-16 waar, nadat er op gewezen is dat "**gelijk geschreven is**" (vers 9) "**en wederom**" (vers 10) "**en wederom**" (vers 11) "**en wederom**" (vers 12) dat de heidenen gered moesten worden, de apostel Paulus er op wijst dat God hem heeft aangewezen om "**een dienaar van Jezus Christus te zijn onder de heidenen**" (vers 16).

Maar, zoals in Hand.13:46,47, vinden we hier eenvoudig opnieuw de **relatie** tussen profetie en het geheimenis.

Het was inderdaad geprofeteerd dat de heidenen op een dag zich samen met Gods volk Israel zouden verblijden. Maar, zoals Paulus aan de Romeinen verklaart, wees Israel zelf Christus af. Hoe konden de heidenen dan door haar gezegend worden? Vanwege deze moeilijkheid spoort de apostel de heidenen te Rome aan :

"DE GOD NU DER HOOP VERVULLE ULIEDEN MET ALLE BLIJDSCAP EN VREDE IN HET GELOVEN, OPDAT GIJ OVERVLOEDIG MOOGT ZIJN IN DE HOOP, DOOR DE KRACHT DES HEILIGEN GEESTES" (Rom.15:13).

En dan spreekt de apostel vrijmoedig, niet als uitlegging van de zo juist aangehaalde Schriften, maar om zijn autoriteit als apostel van Jezus Christus te verklaren:

"Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als WEDEROM DIT INDACHTIG MAKENDE, OM DE GENADE DIE MIJ VAN GOD GEGEVEN IS,

"OPDAT IK EEN DIENAAR VAN JEZUS CHRISTUS ZIJ ONDER DE HEIDENEN, het Evangelie Gods bedienende, OPDAT DE OFFERANDE DER HEIDENEN AANGENAAM WORDE, GEHEILIGD DOOR DEN HEILIGEN GEEST" (Rom.15:15,16).

Hier zien we God opnieuw redding zenden aan de heidenen, **niet** op de manier zoals beschreven in de profetie, **maar deze niettegenstaande zendende**. Met andere woorden zouden we het argument van de apostel aldus kunnen omschrijven:

"Dat de heidenen God zouden verheerlijken voor Zijn barmhartigheid is steeds telkens weer beschreven. Gij zegt dat Israel, door wie de zegening zou komen, Christus afwees? Vertrouw en wees dan juist verheugd in God, en laat mij vrijmoedig spreken en u herinneren aan de genade die mij gegeven is, dat ik de dienaar zou zijn van Jezus Christus voor de heidenen. En dat mijn offer van de heidenen aangenaam zal zijn voor God, want het wordt geheiligd door de Heilige Geest."

Wat een mooi gedeelte is dit! Zij die het plan van God willen verstaan zouden het steeds weer en weer moeten lezen totdat de gezegende waarheid ervan ten volle is begrepen.

ERFGENAMEN OVEREENKOMSTIG DE BELOFTE

Een laatste woord in dit verband geschreven aan hen die struikelen over uitdrukkingen als "Abrahams zaad" en "erfgenamen naar de belofte", toegepast op gelovigen uit de heidenen in de eerste brieven van Paulus:

Is Christus niet Abrahams zaad? Zijn wij geen leden van Christus? Zijn wij geen medeërfgenamen van **alle dingen** in Hem? Waarlijk, wij werden erfgenamen door Gods verborgen, eeuwige plan, toen de belofte **scheen** te hebben gefaald, maar het feit blijft dat wij heidenen erfgenamen geworden **zijn**.*/47[2]

47[2]*/Voetnoot: Wij erven echter Christus niet vanwege beloften, maar erven juist de beloften, en "alle dingen", door Christus.

De dingen die daarvan verschil

Bovendien zijn we erfgenamen geworden "overeenkomstig de belofte", want de belofte was aan Abraham en zijn zaad, en wij, zijnde **in Christus**, zijn inderdaad Abrahams zaad. Zo werd Israel, op wie de belofte van toepassing was, geen erfgenaam, terwijl wij, de leden van een verborgen, niet geprofeteerd lichaam erfgenamen zijn geworden **in Christus**. Dit doet echter de gemaakte beloften niet teniet aan het volk, Abrahams natuurlijke zaad.

Zij die over zulke uitdrukkingen als deze struikelen, zullen zeker moeite hebben met veel uitdrukkingen in Paulus latere brieven, waar we lezen dat wij zijn "verzegeld met de Heilige Geest **der belofte**" en "mededeelgenoten **Zijner belofte** in Christus door het Evangelie" (Ef.1:13, 3:6, vgl.Gal.3:14,22,29). Maar deze gedeelten zijn geen struikelblok wanneer we goed letten op de relatie tussen profetie en het geheimenis.

VRAGEN

1. Geef drie aanwijzingen dat het apostelschap van Paulus, vanaf het begin, *onderscheiden* was van dat van de twaalf.
2. Welk *verband* was er tussen hun bedieningen?
3. Bij welk plechtig verbond tussen de apostelen te Jeruzalem en Paulus, worden beide zowel het verschil als het verband benadrukt?
4. Noem drie Schriftgedeelten die veel gebruikt worden door extreme bedelingsmensen om te bewijzen dat Paulus het geheimenis niet eerder gepredikt heeft dan na Handelingen 28.
5. Waarom was het "nodig" om het Woord van God eerst aan de Joden te prediken?
6. Hoe reageerden de Joden in Antiochië in Pisidie toen Paulus hun het eerst het Woord van God bracht?
7. Wat deed Paulus toen?
8. Was dit overeenkomstig de profetie of overeenkomstig het geheimenis?
9. Noem drie *niet* geprofeteerde waarheden verkondigd door Paulus *vóór* Handelingen 28.
10. Wat had hij gepredikt dat in volstreekte overeenkomst was met wat de profeten en Mozes hadden gezegd dat gebeuren zou?
11. Wat is "de hoop van Israel"?
12. Leg het verschil uit tussen "de *belofte* door God gedaan aan de vaders" en "de *hoop* der belofte...".
13. Werd Paulus gevangengezet wegens verkondiging van de *belofte* of van de *hoop*?
14. Had de Oud Testamentische profetie de redding van de heidenen voorzien?
15. Had het de redding van de heidenen door de val van Israel voorzien?
16. Heeft God redding tot de heidenen gezonden?
17. Heeft Hij dit gezonden op de wijze zoals voorzien in de profetie?
18. Zond Hij het door de twaalf, onder de "grote opdracht"?

De dingen die daarvan verschil

19. Zond Hij het in verband met Israels *opstanding of val*?
 20. In welke zin zijn gelovigen vandaag Abrahams zaad en erfgenamen overeenkomstig de belofte?
-

De dingen die daarvan verschil

HOOFDSTUK XV

HET AVONDMAAL DES HEEREN

Veel oprechte gelovigen menen, dat degenen die beweren dat de waterdoop niet voor deze tijd is in Gods programma consequent zouden moeten zijn en ook zouden moeten ophouden met het vieren van het avondmaal des Heeren.

Hier zijn extreme bedelings mensen en kerkelijken het samen over eens, alleen met dat verschil dat de eersten geloven dat **noch** het avondmaal noch waterdoop in deze bedeling zouden moeten worden gevierd en de laatsten geloven dat **beiden** dienen te worden gevierd.

EEN ONSCHRIFTUURLIJKE VERONDERSTELLING

Maar beide groeperingen hebben hun argumenten gebaseerd op een volstrekt onschriftuurlijke veronderstelling - dat waterdoop en het avondmaal beiden in Gods programma thuishoren. Dit is **zuiver traditie** en het is verrassend dat nu juist extreme bedelingsmensen dit als waarheid aannemen.

Wij herinneren ons nog goed hoe een zeer verkeerde uitleg van Kol.2:14 ons tot een studie over dit onderwerp heeft gebracht. Een Bijbelleraar had het aldus aangehaald: "Uitgewist hebbende het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, **er twee overlatende, doop en het avondmaal!**" Toen we hierover de Schrift onderzochten ontdekten wij spoedig, dat waterdoop een inzetting **was**, maar dat het avondmaal nadrukkelijk **geen** inzetting was, in de Schriftuurlijke zin van die uitdrukking.

Wij moeten Bereeërs (Hand.17:11) zijn en zelf onderzoeken of waterdoop en het avondmaal inzettingen zijn die horen bij Israel of bij het lichaam van Christus, en als we ontdekken dat zij er **niet** bijhoren moeten wij dat goed in onze gedachten opslaan en voor altijd met deze onschriftuurlijke ideeën afrekenen.

Het is een feit dat er duidelijke verschillen en zelfs contrasten zijn tussen de doop en het avondmaal.

Waterdoop was een **Oud Testamentische inzetting**. **Het avondmaal** is een **Nieuw Testamentische viering**.

- 1) **Waterdoop**, als alle inzettingen, werd "**opgelegd**".
- 2) **Het avondmaal** werd **nimmer opgelegd**.
- 1) **Waterdoop** was een **vereiste tot redding**.
- 2) **Het avondmaal** **nimmer!**
- 1) **Waterdoop** was verbonden met de **openbaarmaking** van onze Heere aan Israel.
- 2) **Het avondmaal** is verbonden met de **verwerping** en **afwezigheid** van onze Heere.
- 1) **Waterdoop** wijst op een **onvolbracht** werk.
- 2) **Het avondmaal** spreekt van het **volbrachte** werk van Christus.
- 1) **Waterdoop** was één enkele daad.
- 2) **Het avondmaal** wordt telkens opnieuw gevierd.

De dingen die daarvan verschil

- 1) **Waterdoop** was niet begrepen in Paulus' speciale opdracht.
- 2) **Het avondmaal was** begrepen in Paulus' speciale opdracht.

Zoals we in onze discussie over de waterdoop hebben gezien, was deze gewoonte duidelijk een Oud Testamentische inzetting. Het avondmaal echter, is duidelijk een **Nieuw Testamentische viering**. Het is teleurstellend om te ontdekken dat sommigen, welgemeend, het avondmaal "het Pascha" noemen, want Lukas 22:14-20 bewijst overtuigend dat onze Heere **na** het Pascha een "**gedachtenis**" aan Zijn dood instelde.

Wanneer Paulus vertelt wat onze Heere deed en zei aan de maaltijd, noemt hij slechts het brood en de wijn, terwijl er bij het Pascha meer was dan dat.

Het Pascha, net als de waterdoop, was een Oud Testamentische inzetting, maar het avondmaal des Heeren is duidelijk geassocieerd met het Nieuwe Testament.

"WANT DAT IS MIJN BLOED, HET BLOED DES NIEUWEN TESTAMENTS..." (Matt.26:28).

Het Pascha sprak, net als de waterdoop, van een **onvolbracht** werk, want het is onmogelijk dat het bloed van dieren, of de wassing met water zonden zouden wegnemen. Beiden waren voorafschaduwingen van het bloed en het water dat stroomde uit de zijde van de Heiland.

Omdat zovelen struikelen over het feit dat waterdoop eveneens werd toegepast **na** het kruis, herhalen wij dat de volledige resultaten van Golgotha niet openbaar werden dan "te zijner tijd", door de apostel Paulus. Besnijdenis, de sabbatten en de Levitische feesten spraken op gelijke wijze van een **onvolbracht** werk en niettemin werden zij ook na het kruis nog gevierd. Dit eenvoudigweg omdat de tijd nog niet rijp was voor de openbaring van Gods verborgen plan en het evangelie van de genade van God tot de roeping van Paulus, en zelfs toen nog was de openbaring en de verdwijning van de oude orde een geleidelijke zaak.

MAAR, terwijl het Pascha en de waterdoop **Oud Testamentische inzettingen** waren, is het avondmaal een **Nieuw Testamentische viering**.

De viering van de dood des Heeren mag nooit geclassificeerd worden bij inzettingen, want waar deze allen spraken van een **onvolbracht** werk, is het avondmaal duidelijk een **viering** van het VOLBRACHTE WERK van Christus.

Minstens driemaal wordt verklaard dat het avondmaal "**een gedachtenis**" van het offerwerk van onze Heere is.

HOE HET NIEUWE VERBOND,

ONS AANGAAT

Omdat het Nieuwe Testament, of Verbond, speciaal gemaakt werd met "**het huis van Israel en met het huis van Juda**" (Jer.31:31), hebben sommigen geconcludeerd dat het geen relatie kan hebben met de heidenen en dat daarom het avondmaal thans niet moet worden geïmplementeerd.

Maar dit is een vergissing. Het Oude Verbond, zowel als het Nieuwe, werd gemaakt met Israel, maar het betreft in hoge mate de heidenen. Zie Paulus' woorden in Rom.3:19,20:

"Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zou zijn.

"Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis der zonde."

De dingen die daarvan verschil

De heidenen waren nimmer, en nu ook niet, onder het verbond der wet, maar het zou een vergissing zijn om te beweren dat de wet de heidenen niet betreft, want zij was gegeven opdat de hele wereld voor God schuldig zou worden bevonden.

Israël vertegenwoordigde de wereld voor God. Israel was het enige volk waarmee God nog bemoeienis had, nadat Hij de heidenen had opgegeven. Toen zij uiteindelijk viel, betekende dit, dat de hele wereld gevallen was. Als God van **enige** groep mensen de rechtvaardige maatstaf van het Oude Testament zou verlangen (Ex.19:5,6), zou die groep zeker verdoemd zijn geworden. Daarom was het Nieuwe Verbond noodzakelijk.

Nadat Israels falen onder het Oude Verbond steeds duidelijker was geworden, beloofde God om een **nieuw** verbond met hen te maken. Dit Nieuwe Verbond zou alleen worden gemaakt met het uitverkoren volk. Jeremia stelde dit duidelijk, zoals we hierboven zagen.

En God **maakte** dit Nieuwe Verbond met Israel en Juda: - **op Golgotha** (Matt.26:28). Daar bewerkte Christus voor Zijn verbondsvolk wat zij niet konden bereiken onder de wet. Daar werd Jesaja's profetie vervuld: "**om de overtreding Mijns volks is de plaag op Hem geweest**" (Jes.53:8).

Het was op grond van Golgotha en het bloed van het Nieuwe Verbond dat de zegen van het koninkrijk op Pinksteren werd aangeboden aan Israel, maar die generatie in Israel weigerde de zegen en het Nieuwe Verbond wacht op een toekomstige vervulling.

Maar hieruit volgt niet dat het Nieuwe Verbond niet op de heidenen zou slaan.

Als de heidenen onder de vloek van het Oude Verbond komen, mogen zij eveneens deel hebben aan de zegeningen van het Nieuwe, want waartoe was het bloed van het Nieuwe Verbond vergoten als het niet de vloek van het Oude zou wegnemen?

Als God door het Oude Verbond met Israel toonde hoe de gehele wereld schuldig staat voor Zijn aangezicht, dan toont God door het Nieuwe Verbond met Israel hoe allen voor Zijn aangezicht^{*/48[1]} kunnen worden gerechtvaardigd. Hebr.2:9-16 zegt dat Christus "het zaad van **Abraham** aanneemt". Maar waarom? "**Opdat Hij door de genade Gods VOOR ALLEN de dood smaken zou.**"

Op Golgotha verzekerde God Israel door een plechtig **verbond**: "want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonde niet meer gedenken" (Jer.31:34, vgl. Matt.26:28). God maakte zo'n **verbond niet** met de heidenen, maar wat Hij door een **verbond** aan Israel **beloofde**, ontvangen wij **door genade**.

De lezer zou nauwkeurig Jer.31:31-34 moeten onderzoeken en opmerken dat de zegeningen van het Nieuwe Verbond allen geestelijk zijn^{**/49[2]}. Er staat niets over het land, het koninkrijk, of de troon. Ontvangen leden van het lichaam van Christus thans de zegeningen die daar beschreven worden? Ja, **allemaal**. Heeft Hij Zijn wet niet in **onze** harten geschreven? Is het niet **ons** verlangen om Hem te gehoorzamen? "Kennen **wij** de Heere" niet? Is Hij niet **onze** God? Zijn **wij** niet Zijn volk? Heeft Hij **onze** ongerechtigheden niet vergeven? Herinnert Hij Zich **onze** zonden nog?

Wij moeten niet vergeten dat "**wij de verlossing hebben door Zijn bloed**" - hetzelfde "**bloed van het Nieuwe Verbond**". Dat bloed redt ons, zelfs al tast Israel in het duister en wankelt het in ongelof.

48[1]*/Voetnoot: Let wel. De kale belofte dat God een nieuw verbond zou maken (Jer.31-34), maakte dit niet duidelijk. Inderdaad was het eerst enige tijd nadat het bloed van het Nieuwe Verbond was vergoten, dat de volle betekenis hiervan werd ontvouwd door Paulus, "een waar dienaar van het Nieuwe Verbond".

49[2]/Voetnoot: Daarom is Paulus nimmer een dienaar van de verbonden met Abraham, Mozes, of David genoemd, maar alleen van het Nieuwe Verbond (2Cor.3:5,6).**

De dingen die daarvan verschil

Maar er zijn andere belangrijke verschillen tussen waterdoop en het avondmaal des Heeren.

EEN VIERING TIJDENS ZIJN AFWEZIGHEID

Waterdoop is duidelijk verbonden met de openbaring van Christus aan Israel. Laten we de woorden van Johannes de Doper in Joh.1:31 beschouwen:

"EN IK KENDE HEM NIET; MAAR OPDAT HIJ AAN ISRAEL ZOU GEOPENBAARD WORDEN, DAAROM BEN IK GEKOMEN DOPENDE MET HET WATER."

In tegenstelling hiermee is het avondmaal verbonden met de **verwerping** van Christus en werd ten eerste aan Zijn volgelingen gegeven om in Zijn afwezigheid te vieren, totdat God Zijn vijanden tot Zijn voetbank zou maken.

****/(voetnoot: Dit is waarom Paulus nimmer een dienaar van de Abrahamitische, Mozaische, of Davidische Verbonden wordt genoemd, maar alleen van het Nieuwe Verbond (2Cor.3:5,6).)**

Door openbaring maakte de apostel Paulus daarna Gods wonderbare plan bekend dat het oordeel uitgesteld en een periode van genade ingevoegd was. Door openbaring verklaarde hij dat de Heere, in liefde tot zondaars, zou wegblijven, een Baling, ondertussen Zijn ambassadeurs uitzendende om aan Zijn vijanden verzoening aan te bieden door genade, door geloof in Zijn volbrachte werk (Ef.3:1-4 en 2 Petr.3:3,4,8,9,15).

Thans zou iedere gelovige de boodschap in zijn hart en op zijn lippen moeten hebben die Paulus zo getrouw verkondigde, en die de kerk sindsdien zo ernstig heeft verward en verduisterd:

"Zo zijn wij dan GEZANTEN VAN CHRISTUS WEGE, alsof God door ons bade; wij bidden VAN CHRISTUS WEGE; Laat u met God verzoenen.

"WANT DIEN, DIE GEEN ZONDE GEKEND HEEFT, HEEFT HIJ ZONDE VOOR ONS GEMAAKT, OPDAT WIJ ZOUDEN WORDEN RECHTVAARDIGHEID GODS IN HEM" (2Kor.5:20,21).

Door de voortdurende afwezigheid van Christus heeft Paulus, **door openbaring**, het avondmaal als een verkondiging van de dood des Heeren **"overgegeven"**, **"totdat Hij komt"** (1Cor.11:23,26).

AVONDMAAL EN REDDING

We hebben gezien dat waterdoop, zowel vóór als na het kruis, noodzakelijk was **voor de vergeving van zonden** (Mark.1:4; 16:15,16, Hand.2:38). Met het avondmaal is het tegenovergestelde het geval want slechts zij die **reeds gered** zijn worden uitgenodigd daar aan deel te nemen.

Onze broeders uit verschillende kerken zouden zeker dit onderscheid moeten erkennen, want terwijl zij de doop tot voorwaarde van het lidmaatschap van hun kerken maken, doen zij dat zelden met het avondmaal als een voorwaarde. Integendeel, het avondmaal is een **voorrecht** dat slechts aan "geredden" wordt verleend; soms, inderdaad alleen aan **leden** van bepaalde kerken waar het wordt gevierd.

Omdat waterdoop een **onvolbracht** werk symboliseert was zij net als alle andere inzetten voorwaarde tot redding. Zonder dat kon niemand aanspraak maken op redding. Dit in tegenstelling tot het avondmaal des Heeren.

"WANT DAT IS MIJN BLOED, HET BLOED DES NIEUWEN TESTAMENTS, HETWELK VOOR VELEN VERGOTEN WORDT TOT VERGEVING DER ZONDEN" (Matt.26:28).

Hoewel de woorden van de Heere aan tafel nog niet ten volle werden begrepen, laten zij niettemin toch een duidelijk onderscheid zien tussen doop en het avondmaal.

De dingen die daarvan verschil

AVONDMAAL NIET OPGELEGD

Waterdoop was een **inzetting**; een **juk**. Het was "opgelegd":

" **bestaande in spijzen en dranken en VERSCEIDEN WASSINGEN EN RECHTVAARDIGMAKINGEN des VLESes, TOT OP DEN TIJD DER VERBETERING OPGELEGD**" (Heb.9:10).

Daarom zegt Kol.2:20:

"**Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeftet, met inzettingen BELAST?**"

Daarom laat Kol.2:9-12 onze besnijdenis en doop zien als zijnde voor ons vervuld door Christus, daaraan toevoegend:

"**UITGEWIST HEBBENDE HET HANDSCHRIFT DAT TEGEN ONS WAS, IN INZETTINGEN BESTAANDE, HETWELK, ZEG IK, ENIGERWIJZE ONS TEGEN WAS, EN HEEFT DATZELVE UIT HET MIDDEN WEGGENOMEN, HETZELVE AAN HET KRUIS GENAGELD HEBBENDE**" (Vers 14).

Vele predikers hebben geleerd, dat Gods kinderen zich moeten "onderwerpen" aan de waterdoop, maar heeft u ooit gehoord dat wij ons moeten "onderwerpen" aan het avondmaal? Het avondmaal kan nooit ondergebracht worden onder de Oud Testamentische inzettingen. Het werd nooit opgelegd of vereist om door God aangenomen te worden. Integendeel, de Schrift brengt het als een **viering**, een "**herdenking**", waarbij het voor de gelovige een voorrecht is om eraan deel te nemen "zo dikwijls" als hij wenst (1Cor.11:26), waarbij wordt aangenomen dat hij op deze manier **wil** gedenken wat de Heere voor hem gedaan heeft.

DE TAFEL DES HEREN EEN GETUIGENIS

Nog een scherp verschil tussen waterdoop en avondmaal is, dat terwijl het eerste slechts éénmaal wordt toegediend, het andere steeds opnieuw zou worden gevierd.

Zonder de kleinste aanwijzing of een enkel Schriftuurlijk bewijs, wordt door sommigen beweerd dat de bedoeling van de waterdoop een openbaar getuigenis van onze dood, begrafenis en opstanding met Christus is. Maar waarom zouden gelovigen dan slechts éénmaal moeten worden gedoopt? Is één getuigenis voldoende? Kunnen wij door naar een persoon te kijken zeggen of hij wel of niet gedoopt is? Als waterdoop bedoeld was als getuigenis dat de gelovige werd gekruisigd, begraven en is opgestaan met Christus, zouden we telkens opnieuw moeten worden gedoopt, niet slechts één keer voor één groep mensen.

Maar de Schrift leert duidelijk dat het avondmaal was bedoeld om de gelovigen en de wereld te herinneren aan de dood van Christus.

"**DOET DAT TOT MIJN GEDACHTENIS**" (1Cor.11:24).

"**DOET DAT...TOT MIJN GEDACHTENIS**" (1Cor.11:25)

"**WANT ZO DIKWILS ALS GIJ DIT BROOD ZULT ETEN, EN DEZEN DRINKBEKER ZULT DRINKEN, ZO VERKONDIGT DEN DOOD DES HEEREN, TOTDAT HIJ KOMT**" (1Cor.11:26).

HET AVONDMAAL EN PAULUS' OPDRACHT

Waterdoop was **niet** inbegrepen in Paulus' speciale opdracht.

"**WANT CHRISTUS HEEFT MIJ NIET GEZONDEN OM TE DOPEN, MAAR OM HET EVANGELIE TE VERKONDIGEN...**"(1Cor.1:17).

De dingen die daarvan verschil

De kontekst verandert niets aan dit feit. Zeker, de Corinthiërs waren opgeblazen en vleselijk, en daarom was Paulus blij dat hij niet meer van hen had gedoopt. Dit verandert het feit niet dat hij niet was gezonden om te dopen, maar benadrukt het eerder, en zij die volhouden dat hij **was** gezonden om te dopen, zoals Johannes de Doper en de twaalf hadden gedaan, dienen het bewijs te leveren.

Onze kerkelijke broeders kunnen makkelijk bewijzen dat Johannes de Doper opdracht had om te dopen. Zij kunnen makkelijk bewijzen dat de twaalf opdracht hadden om te dopen, maar zij falen totaal bij het geven van een Schriftplaats die bewijst dat waterdoop was inbegrepen in de grote opdracht die Paulus door openbarig ontving. Als 1Cor.1:17 iets betekent, dan betekent het dat waterdoop **niet** was opgenomen in die opdracht. Dit wil niet zeggen dat Paulus fout was toen hij doopte voordat Israel terzijde gesteld was, evenmin dat hij het fout deed door wonderen te doen of in tongen te spreken of in de bevestiging van Petrus' boodschap als Gods Woord aan Israel.*50[3]

Maar het avondmaal **was** opgenomen in Paulus' speciale opdracht.

"Want ik heb van de Heere ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heere Jezus in den nacht in welken Hij verraden werd, het brood nam".

Dit zijn de woorden waarmee Paulus verder gaat om de gedachtenis van de dood des Heeren aan hen "over te geven" (1Cor.11:23). Dit was deel van Paulus' aparte boodschap.

Paulus had geen aantal **uiteenlopende** evangeliën. De verschillende punten van het goede nieuws dat hij verkondigde maakten allen deel uit van één grote voortschrijdend in zijn brieven geopenbaarde boodschap die telkens opnieuw "mijn evangelie", niet "mijn evangeliën" genoemd wordt.

Het kan niet worden ontkend dat hij Petrus' boodschap bevestigde. Het is eenvoudig aan te tonen dat zelfs in het begin van zijn bediening zijn boodschap niet "het evangelie van de besnijdenis" was zoals sommigen ons willen doen geloven, maar "het evangelie van de voorhuid" (Gal.2:7), en dat het avondmaal behoort tot deze aparte boodschap van Paulus.

HET AVONDMAAL EN ONZE

HEMELSE POSITIE

Eerlijk gezegd, het is voor ons moeilijk om de "logica" van sommige van onze extreme broeders te volgen die redeneren dat aangezien onze positie en onze zegeningen in de hemelse gewesten zijn, wij niet zouden moeten deelnemen aan het avondmaal, omdat het een fysieke viering is.

Zij zeggen: "Stel je voor, een gestorven mens die eet! Stel je voor, iemand aan Gods rechterhand, die deelneemt aan een maaltijd hier beneden! Maar slaat deze "logica" alleen op het avondmaal? Stel je voor, dat een gestorven mens, of iemand in de hemelse gewesten, die leugens vertelt! Stel je voor, dat hij steelt! Stel je hem reizende voor, of in de gevangenis! Toch vermaant Paulus later in zijn brieven broeders wier positie in de hemelse gewesten is, om niet te liegen en te stelen, en verwijst hij naar zijn eigen reizen en gevangenschap.

Zij die bovengenoemde argumentatie naar voren brengen tegen de viering van het avondmaal vergeten gewoon het onderscheid tussen onze wandel in Christus en onze positie. De apostel waarschuwt tegen "vleselijke (fysieke) **inzettingen**", want vanaf dat het geheimenis ten volle was geopenbaard, zou nu elke eerdere vereiste, al zou deze gepaard gaan met geloof, afbreuk doen aan het volbrachte werk van Christus.

50[3]*/Voetnoot: Opgemerkt dient te worden, dat we niet eerder dan na de bekering van Paulus de doop hebben van hen, die zich reeds verheugden in de redding en, onnodig te zeggen, dat Paulus niet kon en verkondigde de doop niet tot vergeving van zonden zoals Petrus vóór hem gedaan had.

De dingen die daarvan verschil

Maar het avondmaal was nimmer een vereiste tot redding en kan niet ingedeelt worden bij de inzettingen. Noch leert Paulus ooit, hij weerlegt daarentegen, de dwaling dat zulke fysieke zaken onverenigbaar zijn met geestelijke zegeningen.

Er bestaan vele fysieke voorrechten die, mits goed gebruikt, worden omgezet in geestelijke zegeningen.

We mogen **eten en drinken** tot eer van God (1Cor.10:31).

Wij mogen **onze knieën buigen** voor de Vader (Ef.3:14).

Wij mogen **studeren uit fysieke boeken en een fysieke Bijbel** (1Tim.4:13, 2Tim.2:15).

Wij mogen samen komen met andere heiligen op aarde, over het algemeen in gebouwen (Hebr.10:25, Kol.4:15)

Wij mogen samenkomen rond een **fysieke tafel** en Christus' dood gedenken met **fysiek voedsel en drank**, en deze tafel wordt genoemd "het avondmaal des Heeren" (1Cor.10:21, 11:23-26).

"IK VOELDE ME NOOIT BEWOGEN"

Onlangs bracht iemand het argument naar voren dat het avondmaal eigenlijk niet voor deze tijd kon zijn omdat, zoals hij zei: "Ik voelde mij nooit bewogen aan het avondmaal".

Maar gaan wij door gevoelens of door geloof, door de wil van de mens of door het Woord van God?

Velen zullen getuigen dat zij vervuld **werden** met vreugde en vrede toen zij gedoopt werden met water. Is dat een bewijs dat waterdoop in Gods programma voor deze tijd is opgenomen? Menigeen werd diep bewogen door de gewaden, de zangen, de rozenkransen en kaarsen van Rome. Maakt dat deze zaken Schriftuurlijk of Gode welgevallig? Vast en zeker niet. Geloof steunt alleen op het geschreven Woord van God.

Velen voelen zich niet bewogen aan de tafel des Heeren omdat de ware betekenis ervan niet wordt begrepen. De Schrift is net zo tegen de wettische wijze waarop het avondmaal wordt gebruikt als tegen de toepassing van de waterdoop van vandaag. Het avondmaal is geen mis. Het is iets oneindig veel kostbaarder dan dat.

WAARTOE AVONDMAAL?

Iedere onderwezen gelovige vandaag verheugt zich in het heerlijke feit hij werd gedoopt door de Heilige Geest in de dood, begrafenis en opstanding van Christus - ja, in Christus Zelf; dat hem een plaats **in Christus** in de hemelse gewesten is gegeven.

Maar is het ooit opgekomen bij de lezer dat, om dit te volbrengen, onze gezegende Heere moest worden gedoopt in het menselijk geslacht - been van ons gebeente en vlees van ons vlees moest worden - één met ons, ja, één van ons? Voordat **wij** konden worden gedoopt in de Godheid, moest **Hij** worden gedoopt in de mensheid. Voordat **wij** in Zijn dood konden worden gedoopt, moest **Hij** worden gedoopt in **onze** dood (Luk.12:50). Om ons van de aarde naar de hemel op te heffen; om ons te zegenen met alle geestelijke zegeningen, moest Hij een fysiek lichaam aannemen, worden geslagen en geseld en bespuwd en gekruisigd.

God wil dat wij ons dat herinneren. Hij wil er ons dieper bewust van en meer van harte dankbaar voor maken. Daarom heeft Hij ons een plechtige en kostbare gedachtenis aan Golgotha gegeven. Hij wil ons telkens opnieuw herinneren op deze tastbare manier dat

"En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend,

De dingen die daarvan verschil

"IN HET LICHAAM ZIJNS VLESES, DOOR DEN DOOD, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen" (Col.1:21,22).

En Hij wilde ons niet alleen herinneren aan dit geweldige feit en ons laten leven in het licht ervan ; Hij wilde dat wij dit ook aan anderen zouden tonen.

"DOE DAT TOT MIJN GEDACHTENIS".

"WANT ZO DIKWILS ALS GIJ DIT BROOD ZULT ETEN, EN DEZEN DRINKBEKER ZULT DRINKEN, ZO VERKONDIGT DEN

DOOD DES HEEREN, TOTDAT HIJ KOMT."

VRAGEN

1. Waar stemmen kerkelijke en extreme bedelingsmensen samen overeen ten opzichte van het avondmaal en waterdoop, en waarin doen zij dat niet?
2. Geef drie bewijzen dat waterdoop en avondmaal Schriftuurlijk niet eender dienen te worden geclassificeerd.
3. Bewijs vanuit de Schrift, dat het avondmaal niet hetzelfde is als Pascha.
4. Wat is de relatie tussen Oude en Nieuwe Verbonden?
5. Met wie waren deze verbonden gesloten?
6. Hoe betreffen beiden de heidenen?
7. In welke profetie beloofde God het Nieuwe Verbond te sluiten?
8. Wanneer werd het Nieuwe Verbond werkelijk gesloten?
9. Wanneer zal het vervuld worden?
10. Van welke aard waren de beloften onder het Oude Verbond?
11. Hoe komen we in de zegeningen van het Nieuwe Verbond?
12. Laat vanuit de Schriften zien, dat waterdoop een inzetting was, in Schriftuurlijke zin van het woord.
13. Laat zien, dat het avondmaal niet zo'n inzetting is.
14. Werden Johannes de Doper en de twaalfen uitgezonden om te dopen?
15. Werd Paulus uitgezonden om te dopen? Noem een Schriftplaats.
16. Was het avondmaal besloten in Paulus' speciale openbaring en opdracht?
17. Laat vanuit de Schrift zien dat het avondmaal was bedoeld als getuigenis.
18. Hoe zou u het argument weerleggen dat het vieren van het avondmaal niet verenigbaar is met onze hemelse positie?

De dingen die daarvan verschil

19. Leg uit waarom God ons deze ene fysieke "gedachtenis" gegeven heeft.
20. Tot wanneer zullen de leden van het lichaam van Christus de dood des Heeren op deze manier verkondigen?

EINDE

*Als dit boek u heeft geholpen om Gods Woord beter te begrijpen,
geef het door aan uw vrienden!*

De dingen die daarvan verschil